

Cool Boy Và Đầu Gấu

Contents

Cool Boy Và Đầu Gấu	1
1. Chương 1 : Lời Hứa	2
2. Chương 2 : Chạm Mặt.....	3
3. Chương 3 : Cool Boy Nổi Loạn.	9
4. Chương 3 : Cool Boy Nổi Loạn (2)	12
5. Chương 4 : Cô Nàng Kì Lạ	15
6. Chương 5 : Đừng Chọc Cool Boy Nổi Giận !	17
7. Chương 6 : Cho Tôi Một Ngày Ở Cạnh Em!	21
8. Chương 7 : Đụng Độ	24
9. Chương 8 : Cô Ấy Là Của Tôi!	28
10. Chương 9 : Rốt Cuộc Em Coi Tôi Là Gì	29
11. Chương 10 : Face To Face	32
12. Chương 11 : Nổi Lòng	35
13. Chương 12 : Quá Khứ	37
14. Chương 13 : Đại Chiến	38
15. Chương 14 : Oan Gia Ngõ Hẹp	42
16. Chương 15 : Lối Thoát	44
17. Chương 16 : It\\s War	46
18. Chương 17 : Sau Cuộc Chiến	47
19. Chương 18 : Chân Trời Bình Yên	49
20. Chương 19 : Nhân Vật Mới	54
21. Chương 20 : Giận	57
22. Chương 21 : Chạy Trời Không Khởi Nặng	58

Cool Boy Và Đầu Gấu

Giới thiệu

Tác phẩm này vốn được viết từ hơn 1 năm trước, chưa hoàn thành. Tôi vốn có ý định bỏ đi vì nó gặ

1. Chương 1 : Lời Hứa

Tại một bãi đất trống....

3 thằng con nít hung dữ đang bắt nạt một nhóc yếu đuối.

-Giống con gái ha mày? -Thằng đại ca túm áo Vũ Khánh, giọng mỉa mai.

-Nó là con gái mà đại ca ! -Hai thằng kia cười ré lên.

Vũ Khánh nước mắt rơi lã chã, yếu ớt kéo tay thằng kia ra, nhưng vô dụng.

-À thôi ! -Thằng đại ca đẩy Vũ Khánh té ngã -Tao tha cho mày đó ,đi đi.

Hai đứa kia nghe cái quyết định xanh rờn thì mặt mày ngơ ngẩn, điều đó cũng đúng thôi, vì chúng đang không hiểu tại sao thằng đại ca lại buông tha dễ dàng cho nhóc Khánh như vậy.

-Ồ sao tha nó dễ vậy đại ca? -Một thằng kim lòng khôngặng lên tiếng hỏi.

Thằng nhóc đó mỉm cười gian xảo.

-Suyt ! Vờn mỗi.

Vũ Khánh nét mặt mừng rỡ ,cuống cuống chạy đi. Chưa chạy được ra khỏi sân thì...

-Tụi bây xông lên bắt nó đánh cho tao !!!!! -Thằng đại ca hô to và sau đó đuổi theo nhóc Khánh.

Bịch ! Bịch ! Bịch . Tiếng bước chân giẫm trên mặt đường.

2 phút sau...

-Tóm được mày rồi nha đồ con gái ! -Thằng nhóc đó cười thích thú, định giơ tay đấm cho Vũ Khánh vài đấm thì nghe " rầm " một tiếng rồi nó nằm lăn quay ra đất. Anh Nghi đã kịp thời xuất hiện và đập cho nó một đập vào mặt không thương tiếc. Hiện tại bây giờ là Anh Nghi 10 tuổi, 2 năm học karate đủ để áp dụng cho mấy tên giang hồ lè này.

Thằng đại ca thấy con bé thì mặt tái xanh như tàu lá chuối, nó lồm cồm ngồi dậy rồi cùng 2 đứa kia chạy bán sống bán chết. Gì thì gì chứ đừng tới con ma nữ siêu cấp hung dữ đó thì chỉ có nước ngủ củ tỏi.

Lúc này con bé mới nhìn sang nhóc Khánh, cậu nhóc khóc mà nước mắt nước mũi tèm lem, sợ dĩ bị gọi là con gái thì cũng có lí do. Con trai gì mà da trắng, mắt to, có lúm đồng tiền, nét mặt tựa tựa con gái. Hơn hết là đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng mềm mại, thật chả khác nào con gái lại còn cộng thêm cái tính yếu ớt từ nhỏ.

-Sao tụi nó đánh mà đứng im chịu trận vậy nhỏ ngốc? -Anh Nghi đưa tay lau nước mắt trên mặt của thằng nhóc.

-Thì.....thì ...chờ Nghi lại cứu... -Vũ Khánh nghẹn ngào trả lời.

-Điên nè! -Con bé đẩy một cái làm nhóc ngã luôn xuống đất. Nó càng khóc lớn to hơn, giọng nức nở:

-Nghi xỏ tui vậy....huhu...lỡ tui hết đẹp trai rồi sau này ai cưới tui...?

-Nín đi nhỏ ngốc! -Con bé gắt lên.

....Vẫn ngồi khóc bù lu bù loa.

-Thôi thôi được rồi ! -Anh Nghi đỡ Vũ Khánh lên, phũ phũ bụi trên quần áo cho nhóc, con bé ngọt ngào bảo:

-Đừng có khóc nữa, vậy sau này tui cưới Khánh là được chứ gì!

Nín khóc liền. Thằng nhóc mắt sáng rỡ, mỉm cười hạnh phúc.

-Nghi nói thiệt nha! Nghi hứa đi. Nghi hứa nha !

-Hứa thì hứa-Con bé cảm thấy mình rất vĩ đại.

-Móc ngoéo nè.

Hai ngón út nhỏ nhắn đan vào nhau.Chỉ vì lời hứa ngây thơ thời thơ ấu mà sau này lại xảy ra những chuyện thật li kì...

Và vào một ngày nọ,Vũ Khánh meo meo vừa khóc vừa nói với Anh Nghi:

-Tui phải sang Mỹ rồi Nghi ơi...huhuhu...tui không muốn xa Nghi đâu...oa oa

-Cái gì?Sang Mỹ á ?-Con bé hốt hoảng.

-Huhu...tui phải đi rồi -Thằng nhóc ôm chầm lấy con bé,nói trong nước mắt.

-Thôi nín thôi nín!-Nghi vô về nó-Nhỏ ngốc đừng có mít ướt như vậy hen!

-Tui ...hức...tui không muốn xa Nghi-Vũ Khánh vẫn sụt sùi.

-Biết mà.Khánh đi tui cũng buồn chứ bộ...-Nó thở dài ngao ngán.

-A cho Nghi cái này-Thằng nhóc lôi trong túi quần ra chiếc nhẫn bạch kim,so với ngón tay thì nó rất rộng.Đó là sản phẩm cao cấp của tập đoàn kim cương đá quý nhà Vũ Khánh.

-Nghi phải giữ nó nghe chưa?hức ...Nghi nhớ chưa?...Nửa tui về gặp Nghi...hức,Nghi phải đợi tui đó!Nhất định đợi tui đó...!-Nước mắt mỗi lúc rơi càng nhiều thêm.Anh Nghi cảm thấy vô cùng buồn bực vì phải xa nhỏ ngốc thật rồi.

-Ừ tui đợi...-Con bé buông một câu gọn lỏn.

Và thời gian cứ thế vô tình trôi....thấm thoát đã được 7 năm...

2. Chương 2 : Chạm Mặt.....

7 năm sau....

-Ông làm cái trò gì đây hả Khang????-Anh Nghi cầm hộp bánh không,gần giọng hỏi.

-Ừ thì tại bánh của mama bà chị làm ngon quá nên em....-Khang nhe răng cười e lệ-Lỡ ăn hết rồi tính sao bây giờ ...

-Phải đó . Bà 2 ích kỉ quá,có đồ ăn ngon mà giấu một mình -Tuấn An chớp chớp mắt tỏ vẻ vô tội.

Thằng Thiện cũng trưng ra cái bản mặt hết sức ngây thơ

-Cho 3 đứa tui bây chết nè !!-Nó bẻ tay và bắt đầu đuổi theo 3 đứa kia.Khỏi nói cũng biết,đó là 3 thằng nhóc lúc nhỏ ưa bắt nạt Vũ Khánh đó mà.

-AAAAAA !!!!!-Cả 3 hét to lên,gọng thích thú -Ma nữ nổi giận kìa !!! Chạy thôi !!!!

Giờ thì Anh Nghi và bọn chúng đã là bạn bè thân thiết rồi,chung phố,chung trường,lại học chung lớp,không có ngày nào mà không diễn ra những cái trò quậy phá như thế này.Hở cái là Nghi lại dùng vũ lực để giải quyết tất cả mọi chuyện cho nên việc bị Anh Nghi đánh đập là điều không tránh khỏi ,9 năm karate cũng có cái bề dày lịch sử mà.

Đang đuổi theo với vận tốc ánh sáng để bắt 3 con tiểu yêu đó thì...

Rầm

Nó ngã nhoài xuống đất,nó đã va phải một ai đó.Chính xác là một chàng trai.Hắn ta đội cái nón lưỡi trai phủ xuống nhưng vẫn không che được khuôn mặt đẹp lung linh hoàn hảo.Dáng người cao ráo khoảng 1m83,bên tai trái đeo thêm chiếc khuyên thánh giá cho thêm phần cuốn hút.

-Ai da ~ Bạn đi đứng phải nhìn đường chứ !-Nó bực dọc nói sau đó xách cái cặp và lao thẳng về phía trước,quên cả việc để ý hắn ta mặc đồng phục trường mình.

Hắn đứng ngẩn ngơ nhìn theo cái bóng dáng quen thuộc đang xa dần xa dần, lòng dâng lên bao cảm xúc. Dù chỉ mới gặp thoáng qua thôi nhưng cũng làm tim hắn như ngừng đập, vì cái khoảnh khắc mà Anh Nghi mở to mắt nhìn hắn trong ánh nắng ban mai thật đẹp vô cùng. Mái tóc Anh Nghi tung bay trong gió, mắt to, da trắng, môi đỏ như quả anh đào, sống mũi lại cao..... Nó đẹp một cách lạ lùng.

-Giờ vợ xinh đẹp thế này rồi sao?-Hắn khẽ mỉm cười.

Rồi hắn thu nụ cười đó lại, lấy cái iphone ra và gọi cho tài xế, giọng lạnh tanh:

-Chở tôi đến trường Blue.

Thoáng chốc, con Mercedes đen bóng loáng chạy đến rước hắn đi.

Giờ này thì Anh Nghi đang ở trong trường, đi dọc hành lang để lên sân thượng hóng gió. Nó khẽ cầm chiếc nhẫn đang được xỏ trong sợi dây chuyền và tự hỏi rằng lúc này nhỏ ngọc sống ra sao, có bị người ta bắt nạt không, có mạnh mẽ lên được chút nào không hay vẫn yếu đuối như thế.....7 năm không gặp.....7 năm mất liên lạc, chẳng biết lúc này nhỏ ngọc đó có còn nhớ tới nó không

Nó bắt giắc thở dài và bước từng bước lên bậc cầu thang. Đang nghĩ ngợi lung tung thì có tiếng nói run rẩy của con gái vang lên trên sân thượng.

-Mấy người....mấy người tính ...tính làm gì?

-Chỉ định chụp lại vài tấm mát mẻ thôi-Tên kia cười rú lên.

-Á ! Buông ra.....đồ hèn hạ. Quân dê tiện !!!!!-Cô ta la hét hoảng loạn.

Rầm

Cánh cửa bật tung ra, Anh Nghi tổng một phát làm cái cửa lung lay lung lay rồi đổ luôn xuống đất. Nghi đứng dựa cửa và nói một câu nhàn nhạt:

-Tụi bây có 10 giây để biến khỏi đây ~

Bạn gái kia mừng rỡ vùng tay gã đó ra, nhưng bị túm chặt lại.

-A ha ! Thêm một đứa nữa càng hay !-Tên đó cười nham nhở. Tên khác cũng hứng chí cười theo.

Anh Nghi nhếch môi cười nhạt rồi chậm rãi đi lại gần tên đó. Bằng một động tác nhanh nhẹn, nó xoay người lên gối anh ta, và vùng khuỷu tay vào thẳng mặt không thương tiếc. Máu trong mũi chảy ra, tên đó đưa tay ôm mặt nhăn nhó. Tên đồng bọn thấy vậy liền rút con dao bấm ra và lao đến chỗ nó, nó tung 1 đá vào tay gã làm con dao rớt xuống đất. Nó nhặt lên và quay quay trong ngón tay, ngông cuồng hỏi:

-Có muốn tôi cho bạn vài nhát vào mặt không?

-Ồ.....xin lỗi xin lỗi !-Hai tên đó cuống cuống xin lỗi, sau đó chạy nhanh khỏi sân thượng. Còn dây dưa thì chắc sẽ bị bấm ra thành cám mắt. Đến lúc này bạn gái đó mới lí nhí được vài chữ:

-Cám ơn...cám ơn.

-Ồ không có gì!-Nghi nháy mắt cười tinh nghịch-Bạn tên gì nhỉ?

-Mình...mình là Nhã Linh..

-Nhã Linh về lớp đi!-Nó hất mái tóc đen dài bồng bềnh ra phía sau-Tôi nghĩ Nhã Linh nên đi học võ.Bye ~

Anh Nghi bước xuống cầu thang và về lớp. Nó đưa mắt nhìn trời, bước chân vô định dọc hành lang, vốn dĩ cái ý định hóng gió đã bị mấy thằng dở hơi phá tan tành. Thượng sách là về lớp.

Bộp

Nó lại va phải ai đó. Sáng nay là ngày gì thế không biết mà cứ đụng trúng người khác hoài, nó quay mặt sang nhìn . Là một gã con trai. Nó tròn mắt nhìn hắn. Người này có nét rất quen thuộc, dường như Anh Nghi đã quen biết từ lâu lắm rồi, nhất là đôi môi, đôi môi mọng đỏ giống con gái. Nó đứng nhìn hắn hồi lâu....Sau 2 phút mới nhớ ra, đây là cái người va phải nó lúc sáng.

Anh Nghi nhăn mặt:

-Lại là bạn à?

Hắn mỉm cười ấm áp, đưa tay nâng nhẹ mái tóc đen dài bóng bèn của Anh Nghi.

-Tóc Nghi dài thế này rồi ư?

Nó đờ người nhìn hắn ta. Hắn đang làm cái trò gì vậy? Muốn cua gái bằng cách này ư?

-Nè! Bạn bị điên hả? -Anh Nghi hất mái tóc ra phía sau, mặt mày hầm hờ.

Hắn mỉm cười ôn nhu, nụ cười đẹp rạng ngời như mặt trời tỏa nắng. Nó có cảm giác rất quan, như là trước đây đã bắt gặp nụ cười này ở đâu rồi thì phải..... Nó cố tìm về hồi ức xem đã từng thấy ở đâu.

Chuông reo báo hiệu giờ vào lớp đột ngột vang lên làm cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. Nó quay bước bỏ đi, không thềm nhìn lại. Và như một thói quen, hắn lại đứng đấy nhìn theo cái bóng dáng thanh mảnh pha chút ngồng cuồng đang dần dần đi khuất. Hắn cũng lẳng lặng bước đi theo sau, bất giác thở dài.

-Nghi quên cả tôi luôn rồi ư?

11 class....

Anh Nghi ngồi vào chỗ của mình, tâm trạng có chút khó chịu. Rốt cuộc cái tên lạ mặt đó là ai nhỉ? Hoàn toàn không nghĩ ra..... Thật hết nói nổi. Nó đưa mắt nhìn trời, quên

luôn cả việc phải trừng trị bọn tiểu yêu khi này.

Mà không có cái ngu nào giống cái ngu nào, nó đã quên rồi thì thôi, tự nhiên Tuấn An - tên nịnh thần của mọi thời đại lại tự dẫn xác đến ra về hỏi han.

-Có chuyện gì hả bà 2?

Nó liếc Tuấn An:

-Tôi còn chưa hỏi tội ông đó, khỏi cầu hòa.

-Tại hồi sáng tui bị thằng Khang với thằng Thiện nó lôi kéo rủ rê làm chuyện trái với lương tâm, bà 2 tha cho tui hen! - Tên nịnh thần cười hòa nhã, vẻ mặt dễ thương hết sức.

-Mua chuộc hả? Ra về thực xi dầu 100 cái cho tôi - Nó phán một câu xanh rờn.

Tuấn An lộ vẻ mặt yếu đuối, hai mắt rưng rưng thật giống chú cún con bị người ta bỏ rơi.

-Đi chết đi mày! - Anh Nghi không hề động lòng mà còn vung chân đạp tên nịnh thần một đạp làm Tuấn An bay qua bên kia trái đất.

Rồi Nghi ngã người ra sau ghế, nhắm mắt lại và thả hồn về nơi nào đó xa xôi....

Sau 30 giây im lặng....

-Wa !!!!!!!

Mấy đứa con gái trong lớp đột nhiên rú lên một cách mãnh liệt. Có chuyện gì vậy trời?

-Đẹp trai quá !!! - Một đứa không kìm nổi sự thích thú, hét lớn.

Thế là một lũ bàn môn tả đạo được nước nháo nhào lên như cái lớp vừa hứng quả B52 vậy.

Còn nó thì nó vẫn giữ nguyên hiện trạng, không thềm mở mắt ra nhìn xem đó là ai, mà dù sao cũng đoán được, một con sinh vật lạ từ ngoài hành tinh xuất hiện, tự dán lên mình cái mác , còn mấy đứa con gái thì tha hồ tôn thờ sùng bái ! Điên hết cả lũ.

-Các em trật tự nè! - Cô Trang hắng giọng trấn áp bầy yêu nữ đang làm loạn.

Tình hình có vẻ hơi im im, cô nói tiếp:

-Đây là học sinh mới chuyển về từ lớp chúng ta. Đề nghị chúng ta hoan nghênh bằng một tràng pháo tay.

Cô Trang vừa dứt lời thì hành loạt tiếng vỗ tay vang lên như pháo nổ,tụi nó hưởng ứng nhiệt tình cậu học sinh mới này vì khuôn mặt hần quá ư là cool boy đi.

-Nhìn qua đây nè bạn ơi !!!!-Vài đứa con gái vẫy vẫy tay

Cậu học sinh mới đó không chú ý gì tới bọn chúng,ánh mắt của cậu chỉ nhìn thẳng vào chỗ Anh Nghi đang ngồi,cô nàng lúc này đã gục đầu xuống bàn yên giấc nồng dù cái lớp nó đang ồn ào ầm ĩ.

-Trật tự!!Để cho bạn này giới thiệu đã chứ !!!!

-Tôi tên là Tô - Vũ - Khánh!-Hần cố tình nói to,rõ ràng và chậm rãi 3 từ cuối cùng như để thông báo cho ai đó biết.Anh Nghi vừa nghe tới đó đã giật mình nhồm dậy.Chẳng phải đây là cái tên của nhỏ con gái năm xưa ư?Nó ngược mặt nhìn Khánh,thật không ngờ là người hồi sáng mà nó chạm mặt.Bất ngờ xen lẫn sự hoài nghi,nó thật sự không biết đây có phải là nhỏ gốc mít ứt không,hay đơn giản chỉ là tên giống tên...Nó đưa ánh mắt khó hiểu sang nhìn thẳng Khang,rồi tới Tuấn An và cuối cùng là Thiện.Căn bản là 3 đứa này từ bé đã hành xác Vũ Khánh nên ít nhiều gì phải có ấn tượng khó phai chứ.Thằng Khang nhún vai,2 đứa còn lại cũng lắc đầu nguây nguậy.Nó lại lướt ánh mắt nhìn sang hần,hần khẽ mỉm cười rồi ung dung vác cái cặp xuống chỗ nó ngồi.Cái thằng kế bên đang say mê đọc sách nên không biết trời trăng gì,Vũ Khánh khều vai tên một sách và nhìn một sách bằng ánh mắt lạnh lùng sát khí.Thế là tên đó tự động ôm cặp dời gót ngọc sang bàn kế bên an phận mà không cần hần phải nói một lời nào.

-Vậy....ổn định rồi thì cả lớp bắt đầu học nha!

Anh Nghi nhìn chăm chăm vào Vũ Khánh,rõ ràng đôi mắt hồi bé to tròn long lanh chứ đâu sắc sảo như mắt phượng thế này,khuôn mặt bầu bĩnh chứ đâu cương nghị như vậy,hơn nữa tính tình lại yếu đuối ủy mị,không hề biết chút võ phòng thân.....Hàng trăm câu hỏi cứ xoáy mạnh như sóng trong đầu Anh Nghi...Một lúc sau nó mới ngáp ngừng hỏi hần:

-Bạn....là Vũ Khánh?

Hần gật đầu.

-Tôi gặp bạn từ lúc còn nhỏ.....phải không?

Vũ Khánh cười nhẹ nhàng,ghé môi và thì thầm vào tai của nó:

-Nghi còn nhớ sao?

-Ra về....tôi với bạn cần nói chuyện-Nó mím môi nét mặt căng thẳng.

Kim đồng hồ vẫn ì ạch nhắc mình quay....

Đồng hồ điểm 110 AM

Vũ Khánh cùng Anh Nghi bước song song xuống cầu thang.

-Nghi qua nhà mới của tôi nha!-Hần mỉm cười ảm áp.Và không đợi nó trả lời,hần ôm lấy nó và bế ra khỏi cổng trường với bao nhiêu cặp mắt nhìn ngang ngổn

-Ê ! Buông tôi xuống!!!!-Anh Nghi đỏ mặt,quờ quạng tay trong không khí.

-Anh không còn yếu ớt như ngày xưa đâu vợ à!-Hần cố tình không hiểu,mở cửa xe và đặt nó vào trong xe,sau đó vào ngồi cùng và ra hiệu cho anh tài xế chạy đi.

-Nè!Bạn muốn chết hả?-Nó túm cổ áo hần.

-Bằng một thái độ trân trọng nhẹ nhàng,hần cầm lấy tay Anh Nghi,gìong có chút buồn:

-7 năm không gặp,tôi cứ tưởng khi thấy tôi thì Nghi sẽ ôm chầm,nhưng ai ngờ,Nghi coi tôi như người xa kẻ lạ...thật sự mà nói thì tôi có hơi đau lòng

Nó vội rút tay ra,về mặt vô cùng ngờ vực,cho đến bây giờ nó vẫn chưa tin được đây là nhỏ gốc năm nào.Và nó hỏi một câu cực kì ngớ ngẩn:

-Bạn...bạn là Vũ Khánh thật á?

-Ôi trời-Hắn thốt lên với vẻ mặt thất vọng-Giờ này Nghi vẫn chưa định dạng được tôi là ai sao?

-À...cái đó tại vì....tôi thấy Khánh khác xưa quá-Nó nhăn nhó mặt mày.

-Tôi thay đổi cũng vì ai đó thôi!-Hắn giả bộ lơ đãng không quan tâm,chứ thực ra là trong lòng đang bối rối.

-Yêu nhỏ nào rồi hả?

Anh Nghi nhường nhường chân mày,đẩy đẩy vai hắn và mỉm cười gian xảo cứ y như rằng vừa phát hiện được cái bí mật cực kì vĩ đại của hắn.

Vũ Khánh quay qua nhìn Anh Nghi,mỉm cười khổ sở.Thật không ngờ nó lại thuộc tuýp người....ngu có thành tích,người hắn yêu đang ngồi cạnh hắn luôn nè,còn ai vào đây nữa mà lại như thế!Đúng là....không biết nói gì luôn,nếu không vì Anh Nghi thì hắn chả thèm vác xác về Việt Nam làm gì trong khi ở bên Mỹ điều kiện sống vô cùng tốt hơn nữa hằng hà sa số mở con gái theo đuổi hắn.Nghi ơi là Nghi !

Xe từ từ dừng lại,nó mở cửa xe bước ra,hắn cũng bước xuống sau nó tiện tay giật luôn cái cặp từ tay Anh Nghi.

-Làm gì vậy?

-Để chồng xách cho!-Hắn nghiêng đầu và kẻ đôi môi đỏ mọng vào sát tai Nghi thì thầm một câu xanh mơn mớn.

Bốp

Anh Nghi vung tay để nguyên một nắm đầm vào mặt hắn,giọng có phần bực dọc:

-Nhỏ gốc muốn chết hả?Chồng cái móc xì ấy!

Hắn ôm mặt nhăn nhó,rên khe khẽ có vẻ như rất đau đớn.Và hắn đứng không vững nữa,gục luôn xuống đất.Hắn nằm đó bất động.Anh Nghi hoảng hồn nhìn hắn.Thôi rồi...lỡ hắn chết lâm sàng thì Anh Nghi phải vào nhà đá lột lịch mất thôi ! Lạy chúa tôi

.....Nó hoàn toàn không cố ý mà .Không lẽ...sáng mai trang nhất báo đưa tin kẻ sát nhân 17 tuổi nữ giết một chàng trai yếu đuối thì chỉ còn nước chết.Nó vốn biết rõ,ngay từ bé thể trạng hắn đã rất yếu ớt,sức khỏe lại không có,hay khóc nhè...nay lãnh nguyên cái đầm vào mặt chắc bị chạm tới dây thần kinh não và ngắt luôn rồi.Phải làm sao đây?Nếu mà Vũ Khánh chết...nếu như thế thì...Vũ Khánh vẫn nằm đó,không động đậy.Anh Nghi càng hoảng sợ hơn,nó không biết làm gì ngoài việc đưa tay kiểm tra xem hơi thở của hắn có còn không....Hắn không thở nữa!Nó vội đặt tay xuống ngực hắn,tìm ngừng đập luôn rồi! Sao bây giờ?

-Ê ! Nhỏ gốc! Tỉnh dậy nhanh lên!Không có giỡn!-Nó giật giật cổ áo hắn,run rẩy nói và lặc giọng hắn đi.

Vũ Khánh vẫn bất động....

Một không khí tang tóc ập đến

Nắng lúc này vẫn còn chói chang....

-Vũ Khánh!-Mắt nó đỏ hoe,sắp khóc đến nơi rồi-Tỉnh lại nhanh.....Hức..

Nó đơ người luôn.Hắn đã ngồi dậy và đặt vào môi nó một nụ hôn bất ngờ tràn đầy mật ngọt.

Sau 20 giây...

A Hahahahahahahahahaha !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Vũ Khánh bật cười thích thú.Chưa bao giờ hắn lại vui như vậy.Và có lẽ những nụ cười thật lòng này,mãi mãi chỉ dành cho Anh Nghi thôi.Hắn không ngờ Anh Nghi lại sợ hãi đến như vậy,vì nó vốn là đứa con gái mạnh mẽ,chuyện gì làm cho nó rơi lệ thì hắn phải khựng khiếp lắm.Đáng lẽ Vũ Khánh định nằm đó thêm chút nữa để dọa Anh Nghi,nhưng mà hắn không thể đành lòng nhìn Anh Nghi khóc.Hắn không thích Nghi khóc,càng không thích người con gái hắn yêu phải khóc,hắn đau lòng.Nhưng Vũ Khánh lại vui vì biết Anh Nghi vẫn còn quan tâm yêu thương tới hắn,nhân tiện để trừng phạt cái việc hành thích vị hôn phu tương lai .

Lúc này mặt nó đỏ ửng lên, đầu bốc khói nghi ngút như cái bình nham. Vì cái phản ứng của nó quá dễ thương nên làm hấn bật cười vui vẻ.

-Bạn....sao bạn.....sao dám hôn ... tôi? Nụ hôn đầu của tôi...???-Nó nói không thành lời, đáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống hấn ngay lập tức.

Hấn nháy mắt , ra vẻ rất hãnh diện:

-Xét về nụ hôn đầu thì Nghi...đã mất lúc 10 tuổi rồi! Lúc đó Nghi đang say sưa ngủ nên tôi ... (hihi)

Nó đứng phắt dậy, định điện thoại cho tài xế rước về thì bị hấn đoạt lấy chiếc điện thoại từ tay.

-A làm gì vậy? Trả đây!!-Nó mím môi giật lại, nhưng không được vì căn bản là hấn cao hơn nó.

-Không trả. Vào nhà đi-Vũ Khánh nắm tay nó kéo vào. Hơi ẩm bàn tay quen thuộc ngày nào đó lại trở về.

Đây chính xác là một căn biệt thự cao cấp, rộng rãi thoáng mát, 3 tầng hảnh hoi. Cách trang trí nội thất trang nhã, toàn đồ đắt tiền hiện hữu trong này. Con trai của tập đoàn đá quý Diamon Sunday mà vừa gì...

-Ê nhỏ ngốc! Sống một mình trong căn nhà bự vậy không cảm thấy quá lãng phí hay sao?-Nó nhìn quanh rồi hỏi hấn.

-Rộng vậy cho vợ tôi dễ ở!-Vũ Khánh nhìn nó bằng ánh mắt quyến rũ, đôi môi đỏ mọng chu lên khiến Anh Nghi phải bật cười. Nhưng mà đúng là, hấn thật quá khác xưa, từ tính cách đến ngoại hình, một chút cũng không giống trừ đôi môi kia. Hồi đó hấn baby như con gái, lại thấp lè tè, chứ đâu cao như vậy. Anh Nghi đã 1m72 rồi còn gì...

-Lại đây nè nhỏ ngốc!-Nó ngoắc ngoắc ngón tay, hấn cũng ngây thơ đi lại. Sờ dĩ hấn như vậy thì cũng có lí do, cái biệt danh nhỏ ngốc này có từ lâu lắm rồi, hễ nghe Anh Nghi gọi nhỏ ngốc là hấn biết gọi hấn ngay.. Chắc !

-Rõ ràng đâu có giống!

Nó lại gần nhìn hấn rồi bình luận. Đúng là một chút cũng không giống, hấn cool boy lạnh lùng thế này cơ mà, đặc điểm duy nhất để nhận dạng được là đôi môi đỏ mọng của hấn, đôi môi đỏ mềm mại, ngay từ lúc nhỏ thì môi của hấn đã mềm mại và ướt át như con gái. Ai da, thật khác xa mà!

Chụt...

Về mặt nghề nghiệp của nó khiến hấn không kim lòng được mà hôn thêm một cái nữa. Anh Nghi đẩy hấn, cứ tưởng hấn sẽ phản kháng lại nhưng ai dè để cho ngã xuống luôn. Lúc này hiện trường là vậy nè: Một gã lưu manh đang đè lên người một cô gái yếu ớt không sức phản kháng. Hấn đưa tay ôm nó vào lòng, khế thì thắm vào tai nó:

-Để yên vậy đi....

Sau 120 giây...

Nó đứng dậy và đập đập hấn vài đập không thương tiếc.

-Cho mày chết nè! Dám giỡn mặt nè! Đập mày nè! Chọc tao nè!!!

Mỗi một câu nói là một đập dành cho tấm thân liễu yếu đào tơ mỏng manh như dải lụa của hấn.

-Tin chết lần nữa luôn hông?-Hấn chu mỏ phụng phịu.

-Ngon chết đi!

-Chết rồi vợ thành góa phụ thì tội nghiệp...-Hấn ra vẻ thông cảm.

-Hừm...vợ gì...

-À nhắc mới nhớ ! Cái nhần đâu ?-Hấn đứng dậy nhìn nó.

-Bỏ rồi!-Anh Nghi đáp gọn lỏn, vẻ mặt khiêu khích Vũ Khánh.

Mặt hần sầm lại,có vẻ rất tức giận ,vài phần thất vọng.

-Sao lại vứt bỏ?Vật định tình mà dám vứt bỏ?Nghĩ nói rõ xem !!!!!-Vũ Khánh quát lớn.

Thấy hần làm dữ quá nó cũng hồi hộp.Mới đùa chút thôi đã...vậy rồi !

-Đây nè!-Nó vừa nói vừa lôi ra chiếc nhận xô trên sợi dây chuyền-Có bỏ đâu.

Hần lúc này mới thở phào nhẹ nhõm,sau đó cốc lên đầu Nghĩ một cái đau điếng.

-Cắm giỡn kiểu đó nghe chưa!!!

-Đau nha nhỏ ngọc -Nó nhăn mặt xoa xoa đầu,trùng mắt nhìn Vũ Khánh.

Hần bật cười.Một nụ cười vô cùng ấm áp.Đừng hỏi tại sao....

3. Chương 3 : Cool Boy Nổi Loạn.

Con Mercedes đỗ xích trước nhà Anh Nghĩ.Vũ Khánh vác cặp bước ra ngoài,sau đó nhấn chuông cửa,tư thế của hần lúc này trông thật tuyệt.Khuôn mặt cool boy ngẩng lên nhìn trời,một tay đút vào túi,một tay vác cặp trên vai,mái tóc nâu hạt dẻ bay bay trong gió sớm,màu nắng vàng nhàn nhạt như đang soi chiếu vào thân hình hoàn hảo của hần càng khiến hần trở nên lung linh lộng lẫy.Người qua đường ngây ngất ngắm nhìn ...

-Woa ! Đúng là mỹ nam hiếm có nha!

Một chị vừa đạp xe vừa ngoáy đầu lại nhìn Vũ Khánh,trầm trồ khen ngợi.Hai mắt bà chị lúc này rực lửa,nước bọt thì sắp chảy đến chân.Vũ Khánh chớp chớp mắt vài cái và chậm rãi nói:

-Chị ơi coi.....

Chưa nói hết câu thì đã nghe một cái ,chị ý ùi thảng chiếc xe vào cột điện.Ai ya,chết vì trai là cái chết đầy chóng gai mà.Chị ta nằm bẹp dưới đất,cái đầu nó quay quay,dép một chiếc xô trong chân,một chiếc bay vô thùng rác.Cái xe đạp nằm chổng chơ dè lên khỗ khủ,quả là một tình cảnh cười ra nước mắt mà! Hần đưa tay che miệng và cười phì,thật mắc cười lắm đó,mái tóc nâu lại nhẹ nhàng bay trong gió sớm càng làm Vũ Khánh thêm phần lòi cuồn.Có bước chân lạch bạch chạy ra,chị giúp việc bước ra mở cổng,tươi cười hỏi:

-Anh tìm ai?

-Dạ em đến gặp cô Yến !-Hần nở một nụ cười chói lóa khiến

bà chị giúp việc phải đưa tay che mặt lại vì cái thứ ánh sáng rạng ngời ấy.Mà phải công nhận chị này bị nhầm lẫn về tuổi tác,đã 30 rồi mà còn gọi đứa nhỏ c 17 tuổi bằng anh,tính cưa sừng làm ghé chặc ?

-A!Vậy mời anh vào nhà!-Chị Nga rói rít mời,khuôn mặt có

chút e thẹn của thiếu nữ 20.

-Dạ!Em cảm ơn chị!

-Nè!-Chị Nga thì thầm-Gọi em là Nga được rồi anh,chứ cứ chị chị nghe xa cách lắm (khiếp,mới gặp lần đầu mà làm như thân quen từ trước).

-Dạ chị Nga!

Hần cố tình thêm chữ chị vào rồi mới ung dung bước từng bước vào trong nhà,coi bộ giờ này vợ yêu của hần vẫn chưa tỉnh giấc.

Ở phòng khách,một người phụ nữ chừng 40 tuổi đẹp dịu dàng đang ngồi xem báo,đó không ai khác chính là mama của Anh Nghĩ,có vẻ như côYến đang chờ người khách lạ vào tiếp chuyện.

-Con chào cô!-Vũ Khánh gặp người chào hỏi.

Cô Yến đặt tờ báo xuống,đẩy nhẹ cái mắt kính và nhìn về phía Vũ Khánh để xem chàng trai trẻ này là ai,mới sáng sớm đến đây có việc gì.

-Cậu là ai?

-Con là Vũ Khánh nè bác!-Hắn gãi gãi đầu.

Ngồi đó suy nghĩ sau 10 phút....

Cô Yến chợt kêu lên:

-Con là con trai của Như Ngọc phải không?

-Dạ phải ạ.

Vậy là mama của Anh Nghi đứng dậy,nét mặt có vẻ rất vui

mừng hạnh phúc như vừa đón lại đứa con đi xa vừa mới trở về nhà.Cũng chẳng trách tại sao cô Yến lại có thái độ như vậy,căn bản là cô và mama của Vũ Khánh là hai người bạn thân thiết,Vũ Khánh với Anh Nghi lại chơi thân với nhau từ nhỏ nên cô rất có thiện cảm với hắn ta.Cô Yến nắm lấy tay hắn,hỏi han:

-Sao con về Việt Nam vậy?Ba mẹ có về cùng con không?Dạo này gia đình con thế nào?

-Dạ con về đây có vài việc cần làm,ba mẹ con không về,gia đình con lúc này vẫn ổn,Diamond Sunday vẫn phát triển ạ-Hắn đáp một lượt rồi hỏi lại-Vậy còn cô thì sao?

-Ừ,vẫn tốt con ạ,cô rất mừng khi thấy con ghé thăm,bé Nghi nó ở trên lầu đó,con lên đánh thức nó giùm cô hen,gần tới giờ đi học rồi mà còn ngủ chưa dậy...

Cô Yến bắt đầu rút lui êm thấm,tạo cơ hội cho Vũ Khánh gặp gỡ Anh Nghi,căn bản cô không phải là người không hiểu chuyện.

-Vâng!Con xin phép!

Rồi hắn hí hửng bước lên cầu thang,trong lòng khắp khởi vui mừng,a,thế là được dịp ngắm nhìn tiểu mỹ nhân đang say sưa ngủ.Đứng trước phòng có dán chữ Nghi ,hắn hấp tấp đến nỗi quên gõ cửa mà cứ thế mở bật ra.Anh Nghi lúc này đang bắt chéo 2 tay để kéo thay áo thì hắn lộ đầu vào.Một nửa thân hình đã bị hắn nhìn thấy.

-Ồ.....nhỏ góc ...?-Anh Nghi đơ mắt nhìn hắn.

-Xin...xin lỗi !-Hắn luống cuống,mặt đỏ hết cả lên.

-À , không sao đâu ,có gì đâu mà xin.....-Nói tới đây nó khựng lại,nó vội nhớ tới hoàn cảnh hiện tại của mình lúc này và....

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Tiếng hét thất thanh vang dội cả căn phòng,Vũ Khánh chạy vội ra ngoài và đóng cửa phòng lại,đưa tay hứng máu đang từ mũi chảy ra.Tình huống thật.....kì cục nhưng mà nhờ vậy mới thấy cái eo thon gọn trắng trẻo như que kem của Nghi chứ ! Mà cũng không ngờ,Anh Nghi phải ứng dữ dội như vậy (còn chưa đập chết anh là may đó).Hắn đứng dựa cửa phòng chờ nó đi ra.

Nghe một tiếng,cánh cửa đập vào đầu hắn và hắn bê bê bay tới hôn cái tường,rõ ràng nó không cố tình làm hắn ra nông nổi vậy....chỉ tại ai bảo đứng ở đó làm chi,lối ra vào mà.Một xác chết nằm bất động trên sàn,đầu nổi u nổi cục....

-Cái con nhỏ góc này!Muốn chết à????

Nó vừa nói vừa đập đập đập vào người hắn.

-Xin lỗi,tôi không có cố ý....-Vũ Khánh ngồi dậy,ngập ngừng trả lời.

-Khánh mà cố ý thì tôi đánh chết Khánh rồi!!-Anh Nghi hằm hằm bước xuống cầu thang.

Hắn bước theo và ôm nó lại,thì thầm với nụ cười vô cùng xảo quyệt:

-Nhưng mà thấy cũng đâu có sao,tôi là chồng Nghi mà !

-Buông ra coi nhỏ góc !-Nó đỏ mặt giãy dụa,tim thì đập thình thịch (tim không đập chắc đem chôn rồi).

-Không buông thả gì hết!Cho ôm thêm chút nữa đi !-Hắn dụi dụi mặt vào người Anh Nghi.

Nó tức quá không biết làm gì,liền dùng sức véo má hắn và kéo dẫn ra.

-Ấu đầu!

Hắn nhíu mày,xoa xoa mặt,hai mắt thì rưng rưng lệ.

-Nghi nhéo tôi vậy,lỡ tôi hết đẹp trai thì ai cưới tôi ?

-Cái này nghe quen quen nè!-Nó mím môi suy nghĩ,hình như hắn đã từng nói với nó cái câu này từ lâu lắm rồi.

-Thì dĩ nhiên Nghi cưới tôi rồi!-Hắn mỉm cười hạnh phúc và ôm chầm lấy nó,sau đó bế cô nàng đi xuống cầu thang luôn.

-Ê !! Nhỏ ngốc ! Thả tôi ra !!!!!

Nó giật giật cái cà vạt của hắn,giọng có phần bối rối.

-Thả ra bây giờ là tan xác đó chị hai!-Vũ Khánh cười gian-Ngoan ngoan nằm im đi !

Xuống tới tầng trệt,cô Yến ngạc nhiên vì thấy Vũ Khánh bế con gái mình đi xuống.

-Có chuyện gì vậy Khánh?Lúc này cô nghe nó la ồm ồm lên!!Ngồi dưới này mà giật cả mình...

-Dạ là thế này!-Hắn bắt đầu dựng đứng câu chuyện-Nghi thấy con gián nên sợ quá hét lên,chạy tán loạn trong phòng rồi trượt chân ngã luôn xuống gạch,chân Nghi bị đau con thấy đi xuống không tiện nên bế Nghi,vậy mà Nghi còn.....(lúc này làm ra vẻ vô tội)

-Ồ hơ...bình thường nó thấy gián là dùng dép đập bẹp mà,sao hôm nay đột nhiên bị sợ ta...-Rồi cô Yến cười phá lên-Tại nó thấy có con nên không nhéo đó mà !!!!

A hahahaha !!!!

-Má ! Má nói gì vậy.....đừng có tin lời nhỏ này...!-Nghi đỏ mặt ,không biết phải giải thích thế nào với người mẹ hồn nhiên của mình,đã vậy còn xuôi theo hắn nữa,đúng là nổi giáo cho giặc mà !!!

-Thôi con xin phép bác đưa bé Nghi đi học.

Nói xong hắn bế Anh Nghi đi ra cổng,chị Nga nhìn theo đăm đúi (đang hâm mộ hắn mà),rồi chị ý ôm cột nhà cười hí hửng một mình (chắc).

-Vợ làm sao mà thắng nổi anh chứ !

Hắn thì thầm với Nghi,khuôn mặt không giấu được vẻ thích thú.Chiếc xe lăn lăn bánh đến trường,đúng là một buổi sáng hỗn loạn....

Sau 5 phút...

Con Mercedes dừng lại ở cổng trường Blue.Anh Nghi và Vũ Khánh bước song song với nhau.Nó ngo lơ đãng mặc cho đám đông xì xào bàn tán.Cặp đôi hoàn hảo ai cũng đẹp lung linh chói lóa hỏi sao không trở thành đề tài bàn tán cho được.

-Trời!Nhìn con nhỏ đó kìa,xấu mà đeo chân hoàng tử không à,cái ngữ không biết lượng sức là vậy đó!-Một nhân sự mới chuyển trường,xuất hiện nói lớn,ra về ta đây.Mấy nhỏ con gái đứng kể bên cũng đắc chí cười theo.

-Bạn nói cái gì?-Anh Nghi quay mặt sang nhìn nhân sự ý bằng ánh mắt mơ hồ,đôi môi anh đào khê cong lên và nở một nụ cười ngạo nghễ.Cho cô ả vài tát để xem còn dám nói nữa không.

-Tao nói mày xấu xí mà cứ đeo theo anh ấy!-Cô ả hất hàm.

-Oa ~ Bạn thật có cá tính-Vũ Khánh đưa tay nâng cằm cô ả lên-Tôi thích thể loại con gái như bạn,nhưng mà có điều-Hắn xiết chặt cổ cô ta-Bạn có muốn vào trung tâm chính hình không nhỉ?

Anh Nghi ngạc nhiên nhìn Vũ Khánh, không ngờ hắn lại lạnh lùng và đáng sợ đến như thế, thật khác với con người ngày thường, dễ thương, hay cười (đối với chị thôi ạ).

Cô ả quơ quào đôi tay trong không khí như cố gắng tìm lấy sự giúp đỡ nào đó, căn bản bây giờ cô ả bị nhấc hồng chân luôn, càng lúc càng vô cùng khó thở, đó là cái giá cho việc xúc phạm tới vợ yêu của cool boy, một cái giá không đắt nhưng cũng không hề rẻ

Bộp

Vũ Khánh trừng mắt nhìn nhân sự đang thoi thóp đó và quăng xuống đất, cô ả ho sặc sụa rồi lồm cồm ngồi dậy chạy biến luôn, mấy đứa lúc này thì mặt tái xanh như tàu lá chuối cũng từ từ tản ra, cả hành lang im bật, không tiếng động...

Hắn khẽ nhìn Nghi mỉm cười rồi nắm tay nó kéo đi, lúc này nó cũng sợ điếng hồn chứ chẳng chơi, người lúc này có phải là Vũ Khánh không vậy? Hắn như hiểu được điều gì đó nên nhẹ nhàng xoa đầu nó và bảo:

-Xin lỗi đã làm Nghi sợ ^^

-Lúc này bạn giống ác ma lắm luôn á!-Nó

bình luận.

Hắn im lặng , cười cười không nói gì. Căn bản là hắn không chịu được việc ai đó xúc phạm tới Anh Nghi-người mà hắn yêu thương nhất, yêu Nghi hơn cả bản thân, nếu cần thiết, hắn cũng có thể chết vì Nghi, một con người đáng để hắn đánh đổi sinh mạng thì cũng hiểu được người đó quan trọng với hắn như thế nào.

Phía xa xa, thằng Khang tung tăng chạy đến.

-Bà hai !

-Có gì hông á phi của ta?-Nó tinh nghịch trêu chọc Khang, điều này làm Vũ Khánh không được vui cho lắm (chắc, mới thể mà đã ...)

-Tối nay đi bar chơi nha!-Thằng Khang lắc

lắc tay nó, quên luôn cả việc có một hung thần đang đứng đó với mùi sát khí nồng nặc.

Nó vỗ vai Khang, cười cười:

-Đi chứ sao không!

-Nè nè, chồng cho phép Nghi chưa mà Nghi tự quyết định vậy?-Hắn bức xúc chen vào câu chuyện, mặt có chút hờn dỗi.

-Chồng?Người này là.....-Thằng Khang đơ

người nhìn hắn khi hắn xưng

chồng

với Anh Nghi.

-Chồng cái gì mà chồng!-Nghi đỏ mặt đưa tay véo hông hắn, rồi quay mặt qua Khang bảo

-Nhỏ ngốc của tôi đó ông!

4. Chương 3 : Cool Boy Nổi Loạn (2)

Mặt Khang ngây ra, có vẻ rất trong sáng. Trong sáng tới mức hoàn toàn không tin được sự thật trắng trợn này. Cái thằng con gái năm nào bị 3 tên tiểu yêu bắt nạt mà giờ đây trở thành một cool boy đẹp rạng ngời chói lóa như thế à? Có phải không vậy? Lạy chúa tôi. Thằng Khang bắt đầu túa mồ hôi hột, đang lo cho số phận của mình, có khi nào hắn nhớ lại chuyện xưa mà dẫn Khang lại một trận tới tả không trời?!

-Bạn...bạn....là Vũ Khánh...?-Thằng Khang lắp bắp.

-Thì sao?-Hắn hỏi lại lạnh lùng,ngữ khí lạnh như đá cục khiến người đối diện phải sởn gai ốc.Rồi hắn tiếp:

-Sao bạn rủ vợ tôi đi chơi mà chưa được tôi đồng ý là sao?

-Điên nè!-Anh Nghi véo hông hắn thêm mấy cái nữa.

-Áđau!!!!-Vũ Khánh nhăn nhó nhảy tưng tưng-Nghi làm gì vậy?Đau chết được.

Đúng là bị đâm bị đập cũng chưa bằng tuyệt kĩ véo hông này.

Thằng Khang mặt mày ngờ nghệch ra,bắt đầu tìm đường thoái lui:

-Tui đi nghe bà hai,có gì tối gặp

Nói xong nhanh chân chạy biến luôn,hai ya,bị Vũ Khánh khủng bố tinh thần dữ dội nên không thể sao được.

-Lần sau còn nói vậy tôi đánh Khánh chết luôn đó!-Nghi trừng mắt đe dọa.

Hắn cười.Nụ cười không chút đắn đo

-Tôi chết rồi thì Nghi thành góa phụ cho coi!

-Xí!Ai thèm làm vợ Khánh mà thành góa phụ chứ!-Nghi hất mái tóc ra sau,về mặt bối rối,chân bước đi dọc hành lang.

-Ngay từ nhỏ thì Nghi đã là vợ của tôi rồi!-Hắn vác cặp trên vai,ngẩng mặt nhìn trần nhà-Nghi biết tại sao tôi tặng Nghi cái nhẫn không?

-Vật định tình chứ gì....Ai mà không biết!

-Khi người con trai tặng người con gái một thứ gì đó,chính là để ràng buộc người con gái ấy phải ở bên mình !Nghi còn nhớ cái móc tay năm nào không?Nghi không được quên lời hứa đó...

Anh Nghi đỏ mặt nhìn sang chỗ khác.

-Hơn nữa,nhẫn thì Nghi cũng nhận rồi,hôn thì Nghi cũng hôn rồi,ôm thì cũng có ôm rồi,mà thấy thì cũng....thấy luôn rồi,Nghi cướp đời trai trong sáng của tôi nên Nghi phải chịu trách nhiệm...-Hắn chớp chớp mắt,chu đôi môi đỏ mọng lên làm duyên.

-Nhỏ ngốc im đi!-Nó cố bước đi nhanh hơn vì tâm trạng lúc bây giờ đang rất vui,có phần bối rối nữa...Lại ngại ngùng khi nghe hắn nói vậy nên cố tình lảng tránh ánh mắt của Vũ Khánh.

-Hai ya vợ ơi,chờ anh nữa !

.....11 giờ 30.....Tan trường.....

Rốt cuộc cũng tan trường,hắn đưa Nghi về tới nhà và kèm theo 1 cái mi gió.

-Cho Nghi nụ hôn bay nè ~

-Xí !

Nó đưa tay ra bộ chụp lấy nụ hôn,sau đó quăng qua chỗ khác rồi đi thẳng vào nhà.

-Nè!-Vũ Khánh kéo tay Nghi lại-Nghi có thương tôi không?

-Ồ.....hỏi gì.....điên quá vậy.....-Nó nhìn sang chỗ khác,lúng túng trả lời.

-Nghi nói đi-Hắn lộ ra vẻ mặt của thiên thần với ánh mắt long lanh.

-Thì.....

Hắn đứng im hồi lâu,sau đó lên tiếng:

-Nghi không trả lời chứ gì?Vậy tôi đi chết đây.

Vũ Khánh phán một câu xanh rờn,rời với vẻ mặt vô cảm bất cần đời của một thằng con trai tuổi 17,hắn cứ thể bước thẳng ra đường dù cho xe xuôi ngược.Hắn đang chậm chậm đi đến nơi mà chiếc xe tải đang lao với tốc độ khá nhanh.

Rầm

Máu loang trên mặt đường,máu từ đầu chảy ra,thấm đẫm chiếc áo sơ mi mà chàng trai đang mặc.Một nhân ảnh ngã khụy xuống,cả con đường bắt chợt xôn xao.

Tiếng la hét,tiếng bàn tán,tiếng khóc than hòa lẫn tiếng còi xe cứu thương cứ ngày một lớn dần.....Anh Nghi cảm thấy mọi vật như đang nhòa đi trước mắt....

Không thể được !Lỡ mà Vũ Khánh xảy ra tai nạn giống chàng trai trong phim mà nó coi tối hôm qua thì sao,không thể được !!!!!

-Khánh!!!-Nó hét lên và chạy ào ra

đường,bằng qua những chiếc xe hơi bằng những cú nhảy chóp nhoáng,trong giây phút,có 2 người đã ôm chặt lấy nhau...Thời gian lúc này như ngừng trôi và muốn dừng chân mãi mãi để những giây phút bất tận này không bao giờ kết thúc....Mọi người 2 bên đường dừng xe lại để quan sát một chuyện tình lãng mạn đang tiếp diễn....

-Tôi thương Khánh!-Nó nói lí nhí-Nhưng mà.....đừng có như vậy nữa nghe chưa!

Hắn mỉm cười hạnh phúc,đưa tay xoa xoa đầu nó,hắn cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian này,Nghi vẫn yêu hắn đó....

Tiếng còi xe in ỏi vang lên....Bác tài xế lái xe tải hô to:

-Nè 2 đứa nhóc,giải quyết mâu thuẫn nội bộ xong rồi thì vào nhà đi,mấy đứa làm ùn tắc giao thông quá trời luôn kìa!

Hắn cười cười,sau đó ôm lấy Anh Nghi và lấy đà phóng thẳng qua đường bên kia.Giữa bầu trời xanh trong vắt,một chàng trai ôm lấy một cô gái và bay lơ lửng giữa không gian làm mọi người lại trở mắt nhìn theo,Anh Nghi và Vũ Khánh cứ như đang đóng phim hành động.

Một bà chị sau khi thấy cảnh đó liền thút thít với người yêu:

-Anh thấy người ta lãng mạn chưa?Sức mạnh tình yêu của họ thật to lớn,người nữ đã cứu người nam khỏi thần chết....Còn chúng mình thì....hức hức...

-Em à!Anh đẹp chứ anh đâu có bị ngu,lỡ anh bang ra xe ủi một cái thì anh lên bàn thờ ngồi luôn à?-Anh ta gõ đầu chị ấy,lấy tay chị vòng qua ôm eo mình và rồ ga phóng xe đi.

Lúc này,Nghi đỏ mặt,đóng sầm cánh cửa lại,giọng làu bàu:

-Bạn đúng là đồ điên mà!

-Vì yêu Nghi nên tôi mới điên!

-Lỡ xảy ra tai nạn thì sao hả?-Nghi gắt lên,2 mắt rưng rưng như muốn bật khóc.

-Nếu tôi chết mà làm Nghi nhận ra được tình cảm của Nghi dành cho tôi thì chắc có lẽ cũng không uổng phí cái chết này-Hắn đứng ở ngoài nhìn nó,nhẹ nhàng nói.

-Tôi lên nhà đây!-Nó quay lưng bước đi,không thèm nhìn lại,vì sao vậy?Nó không muốn để hắn thấy nó khóc,nó sợ hắn lo lắng.Vũ Khánh đứng im nhìn theo bóng dáng Anh Nghi và chờ Nghi đi khuất thì hắn mới lên xe trở về nhà.

Sau khi đi tắm và ăn bữa trưa,Nghi ngã phịch lên nệm và nằm ỉ ra đó,nó nhớ lại những chuyện khi nãy....Thật kì lạ mà.....Đầu óc nó rối tung lên như mớ bòng bong,hai ya ~ sao lại khổ vậy chứ,mọi chuyện vốn đơn giản mà.....Nó đang suy nghĩ nếu hắnsang bên kia thế giới thì nó sẽ ra sao,không thể tưởng tượng được nếu một ngày nào đó hắn không còn ở bên,thôi đi...đừng có nghĩ ngợi nữa !

-Không lẽ Vũ Khánh thích mình ?-Nó nhú mày tự hỏi (báiphục trình độ ngây thơ của mền này).Rồi bắt giắc đồ mặt hết cả lên,vùi đầu vào chăn và nín thở.

Và cửa phòng của nó nhẹ mở ra,một nụ cười tươi roi rói được trưng ra trên bờ môi vô cùng kiều diễm.Chị Nga nhà mình chứ ai vào đây !

-Hê hê hê!

-Ấ yêu quái !-Anh Nghi nhồm dậy và la làng lên.

-Suyt!Chị em mình cần nói chuyện!-Chị Nga bò lên giường nó,tỏ vẻ bí mật.

-Hơ...nói gì hả chị?

Rồi chị ý bật cười hô hô như vừa mới chạm dây thần kinh.Anh Nghi đơ mắt nhìn chị và hoàn toàn không hiểu có chuyện động trời gì xảy ra khiến một con người vốn có

máu....tưng từng giờ lại lại càng tăng hơn nữa.Nó đưa tay nâng cằm chị Nga lên,liếm môi và hỏi:

-Có gì muốn nói vậy cưng?

-Chẳng là.....Chuyện là.....cậu bạn em đẹp trai quá,gới thiệu cho chị đi!-Chị Nga cười bên lên.

-Ahahahahahaha! Kya hahahahaha !!!!!!!!!!!

Anh Nghi ôm bụng cười lăn lộn,sau đó nghiêm chỉnh phán một câu :

-Không được!Vũ Khánh là của em.

Mặt chị Nga từ tươi tắn chuyển sang héo queo héo quắt.Chị phóng xuống giường,lê lét bước ra ngoài,giọng ảo não:

-Chị đi tưới cây đây....

-Chị ơi cần...

rầm

cốp!!!!!! rầm !!

Chưa nói hết câu thì chị ý đã té cầu thang rồi,thiệt hết nói.....

Nó ngủ một giấc lâu thật lâu.Đến khi mở mắt ra thì trời đã tối thui....

5. Chương 4 : Cô Nàng Kì Lạ

Loay hoay thì trời cũng đã tối,Nghi đứng trước gương chải lại đầu tóc,mái tóc đen bóng bèn được xoa dài,áo thun tay dài kẻ sọc trắng đen,khoác thêm chiếc áo cộc tay có nón cũng màu đen,quần jean đen và đôi giày allstar cũng đen nốt.Trông nó bây giờ thật phong cách,vô cùng cá tính.

7 giờ 30

Anh Nghi cho 2 tay vào túi quần và bước ra ngoài,nó ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đen sâu thẳm.Nó đang chờ thằng Khang hộ tống tới quán bar DarkNight.

-Hai ya,thiệt là lâu lắc-Nghi đi qua đi lại,than vãn một câu.

Xoảng

Rầm!!!!!! Bốp

Có vài thứ âm thanh hỗn độn vang lên bất thành linh trong con hẻm nhỏ phía bên kia đường.Tiếp theo đó là những tiếng quát mắng:

-Mày nghỉ mày đẹp là mày ngon lắm hả con quỷ cái???

Rầm

Lại một tiếng động chát chúa vang lên,vài bước chân lịch lịch có vẻ rất gấp gáp,hình như có chuyện gì đang xảy ra ở trong ấy thì phải.Nó nhanh chân chạy vào.Quả không sai,một cô gái đang bị bắt nạt,cô ta ngồi co rúm lại mặc cho mấy tên kia xỉ vả đánh đập.Làm gì bây giờ ta?Nghĩ ngó quanh quất trong con hẻm,a cái lon....

Cốp

Nó tung chân sút cái lon coca cola bay thẳng vào đầu tên mập kia.

-Thôi ngay cái trò hèn hạ ấy đi!-Anh Nghi khinh khỉnh nói.

Thằng mập mặt mày đỏ như quả gấc vì vừa bị ăn một cái lon vào mặt tiền,nó phát hỏa và gào lên:

-Xông lên đánh con khốn đó cho tao!!!!

-Dễ vậy hả?-Nó cười mỉa,bằng một động tác nhanh nhẹn,nó cong chân lên và xoay người thẳng chân tung vào bụng tên mập một cú đá làm gã bay bay giữa không gian rồi hạ cánh vào cái thùng rác gần đó.

Cô gái kia khẽ nhếch môi cười nhạt,cười như không cười,cô ta chẳng có cái vẻ gì gọi là sợ hãi cả,đang đưa ánh mắt mơ màng nhìn trò vui đang diễn ra.Chính Anh Nghi cũng không biết,con người mà nó vừa cứu là một nhân vật không hề đơn giản.

Tên thứ 2 lao đến định đưa tay đấm nó,nhưng xin lỗi,nó nghiêng người qua một bên né và một đấm ngay chần thủy làm tên đó nhăn mặt kêu đau và bò lăn ra đất.Cái bọn giang hồ lè này mà cũng học đòi sánh với ma nữ với bề dày 9 năm karate ư?Nằm mơ !

2 tên còn lại khựng hoảng nhìn nó.

-Anh ơi!-Bọn chúng kêu lên,giọng lạc hẫng đi.

Bốp!!!

-Ặc!!

Bốp bốp !!!!!

Rầm !!!!

-Ặc!! oáiư !!!

Rầm!!!

Hàng trăm mớ âm thanh hỗn độn lại vang lên trong con hẻm vốn thanh bình tĩnh mịch.

Thằng mập lúc này mới chui ra khỏi cái thùng rác,giọng lầm bầm:

-Con khốn.....taotao không tha cho mày đâu!Nhớ đấy!!!

Nói xong thì gã cùng bọn đàn em lục đục chạy đi,ngồi đó nữa thì còn tiếp nữa

-Bạn có sao không vậy?-Anh Nghi hất mái tóc dài ra sau,khom người nhìn cô bạn khi ấy.

-Tôi chẳng sao cả!

Cô bạn nhún vai,kéo Anh Nghi lại gần mình và hôn nhẹ lên má nó.

-Á!!!!!!!Bạn làm gì vậy????-Nó đưa tay lau mặt,lùi lùi xa cô gái đó.Nó tá hỏa luôn.Gì thế?Đừng nói là les nha trời !!!

-Tôi chỉ muốn cảm ơn bạn thôi,tôi không có bị bệnh truyền nhiễm nên bạn không phải sợ-Cô bạn đứng dậy và dựa người vào tường,cắn bản mà nói thì không hề sợ sệt gì hết,cứ đứng đưng như không,cứ tưởng vì bọn lúc này mà cô ta bật khóc thảm thiết lắm chứ....

Câu chuyện bị cắt ngang khi thằng Khang lượn con Air Blade ngang hẻm và dừng lại.Khang hồ hởi hô to:

-Bà 2!Đi thôi!!!

Nó thấy thằng Khang đến liền lật đật chạy ra, không quên quay đầu nhìn cô nàng kì lạ đó một lần nữa. Anh Nghi vừa khuất bóng thì có một đám người áo đen tất tả chạy lại, giọng rối rít:

-Xin lỗi cậu chủ! Chúng tôi đến trễ...

Cô bạn ấy-Triệu Kỳ Dương-Con trai út và chắc cũng là đứa con trai duy nhất của băng đảng mafia ngầm khê cười nhạt. Kỳ Dương có sở thích là ăn mặc giống con gái, là bang chủ của bang Blood, thật không thể xác định được tính cách của con người này. Dương phẩy tay như chưa có chuyện gì xảy ra.

-Các anh không cần xin lỗi, bổn thiếu gia đang rất hứng thú với con nhỏ lúc này! Điều tra về con nhỏ đó cho tôi!

-Vâng thưa cậu chủ!-Một người đàn ông cung kính nói.

Kỳ Dương dứt 2 tay vào túi quần, bước vào con BMW ngồi và bật cười sáng khoái. Đã lâu lắm rồi mới có một người làm Kỳ Dương thoải mái như vậy. Dương bắt chợt nói thoảng một câu:

-Bà 2! Em phải là của tôi!

6. Chương 5 : Đùng Chọc Cool Boy Nổi Giận !

Lúc này, ở quán bar Darknight

-Hey! Bà hai!-Thằng Thiện quơ quơ tay, chào

đón nó từ xa.

Quán bar ồn ào ầm ĩ, những ánh đèn nhiều màu sắc pha trộn vào nhau tạo nên thứ ánh sáng vô cùng kì quái, tiếng nhạc sôi động cuốn theo nhịp điệu nonstop, bọn họ-nam có nữ có, say sưa nhảy múa hò hét càng làm tăng thêm không khí náo nhiệt ở nơi này.

Nó bước vào, khê đưa tay che mắt để tránh cái ánh sáng chói lòa đang lia qua lia lại, sau đó ngồi xuống bàn cùng 3 đứa tiểu yêu. Tuấn An mở đầu câu chuyện bằng một lời bình luận về anh chàng Vũ Khánh:

-Bà hai nè, dạo này Vũ Khánh nó khủng khiếp quá !

-Đúng rồi đó!-Thiện nhảy vào tiếp lời-Tui thấy ông bóp cổ con nhỏ Trà My lớp 12 á, mặt ông thì đặng đặng sát khí như muốn giết chết người ta vậy....

Anh Nghi ngồi chống cằm nghe tiếp câu chuyện. Kêu ra đây chơi hay kêu ra đây để ngồi mắng vốn vậy trời ???

-Ừ! Mới lúc sáng này nè, Khánh trừng mắt nhìn tui, giọng nói thì lạnh như đá cục vậy, lúc đó tui sợ diếng người luôn, tui tưởng đầu nó nhớ lại ngày xưa ấy mà động tui một động thì tui amen luôn-Thằng Khang lắc lắc ly rượu, vẻ mặt có phần sợ sệt.

Anh Nghi trưng cái bản mặt bất lực ra nhìn tụi nó.

-Gọi ra đây là để mắng vốn về nhỏ ngốc hả? 3 đứa thật là....

Và thằng Thiện chuyển chủ đề ngay tức khắc. Thiện không hỏi về vụ đó nữa mà là hỏi về việc tình cảm của Nghi. Anh chàng hồn nhiên tung ra 1 câu:

-Nó thích bà hai phải hông ?

Hai thằng còn lại nghe như sét đánh bên tai..... Vũ Khánh thích Anh Nghi??? Đại ác ma băng giá thích con ma nữ siêu cấp????? Thôi rồi, đời em đến đây là tàn, hai người này mà hợp lại thì ban luôn cả trái đất mất thôi! Đáng sợ! Đúng là đáng sợ mà!!! Vậy là sau này không ăn được bánh của mama Anh Nghi làm nữa rồi, lạng quạng bị Nghi méc với Vũ Khánh một cái chắc hẳn đem chôn sống 3 tên tiểu yêu ngây thơ này luôn quá.... Tuấn An và Minh Khang nhà mình đang chìm trong mơ suy nghĩ đầy khủng khiếp và chúng đang tưởng tượng ra cái tương lai đầy đau khổ sắp diễn ra trước mắt...

-Ông nhiều chuyện quá đó!-Nghi trừng mắt nhìn con cừu bé bỏng.

Hai nhân sự kia bắt đầu nhao nhao lên:

-Phải đó!Bà hai nói rõ xem chuyện giữa bà và Vũ Khánh là như thế nào?!Nói đi,nói...

-Nín!-Anh Nghi gắt lên.

.....Im lặng sau 30 giây.....

-Không nín ! Không nín!-3 đứa thi nhau chống đối-Nói rõ đi!!!!

-Thì.....

Nó đang không biết làm thế nào thì bỗng dưng

một vị cứu tinh xuất hiện,không ai khác đó chính là Nhã Linh-cô bạn mà nó giải phóng khỏi bọn giang hồ
lẻ lúc ở trên sân thượng của trường.

-Chào Nghi!-Nhã Linh cười hiền-Không phiền nếu mình ngồi ở đây chứ?

-Ồ bạn là.....-Nó ngạc nhiên nhìn Nhã Linh,vì căn bản là nó không nhớ mình đã gặp Nhã Linh từ lúc
nào,nhưng dù vậy Anh Nghi vẫn có cảm giác cô bạn này quen quen.

-Mình gặp bạn trên sân thượng đấy!

Thằng Khang,Tuấn An và thằng Thiện ồ lên một lượt,vì tụi nó đang thắc mắc việc Nghi lòi ở đâu ra một
con nhỏ dễ chịu thế này ~

-Ồ không phiền đâu.....Nhã Linh ngồi đi...-Thằng Khang nhanh nhẩu mời mọc.Căn bản là Khang thấy hơi
thỉnh thích Nhã Linh ngay từ lần đầu gặp mặt.Khang bị ấn tượng bởi cái vẻ dịu dàng của Nhã Linh.Tuấn
An thúc vào sườn thằng Khang một cú đau điếng,giọng rù rì:

-Mày chỉ được nước thấy gái là tướt tướt à!

-Sao bà lụm được con nhỏ xinh xắn dễ vậy?-Minh Thiện cười gian,thì thầm to nhỏ với nó.

-Vặt vô trong mắt nó đi Tuấn An-Anh Nghi phát tay ra lệnh.

Nhã Linh nhú mày khó hiểu:

-Vặt vô trong mắt là gì?

Chát!!

Tuấn An bộp tai thằng Thiện bằng một thái độ vô cùng sung sướng.Minh Thiện trợn mắt nhìn Tuấn An,lòng
đầy m ức.

-Là vãi vô trong mắt.

Lúc này cơ mặt Nhã Linh mới dần ra,cô bật cười hồn nhiên.Nụ cười này làm cho tim Hoàng Khang vô tình đập
loạn xạ.Người đâu mà.....dễ thương quá vậy nè?Dù Nhã Linh không xinh đẹp như Anh Nghi nhưng....thằng
Khang vẫn thấy Nhã Linh có nét gì đó dịu dàng sâu lắng,chắc,đây có thể gọi là tình yêu sét đánh không ta?

Anh Nghi lòi hộp sữa vinamilk ra uống.Căn bản nó không thích vị đắng,chát,cay nồng và ngọt lợ của rượu,tuy
nhiên tửu lượng của nó không hề tệ,người ta uống rượu thì mặt mày đỏ ửng lên,ăn nói lung tung,còn riêng
nó dù uống nhiều nhưng rất ít khi say,có lần nó uống liền 4 chai mà da dẻ chỉ hơi tái xanh còn tâm hồn thì
hoàn toàn tỉnh táo.Bọn tiểu yêu phục Anh Nghi là ở chỗ đó.Sáng suốt,quyết đoán,mạnh mẽ và xinh đẹp đã
làm nên một con người ngông cuồng như nó.

-Nhã Linh vào đây một mình à?-Nó hỏi,ánh mắt mơ hồ nhìn Nhã Linh.

-Mình đi cùng với mấy người bạn,hôm nay thấy bạn ngồi ở đây nên mình qua tìm bạn để nói
chuyện thôi!

-Nhã Linh học lớp nào vậy?-Hoàng Khang chớp ngay cơ hội,tiếp cận cô nàng trong vòng 3 nốt nhạc.

-Mình học lớp 11B5

-Tôi có thể làm bạn với Nhã Linh được không?

Nhã Linh gật đầu:

-Được chứ !

Anh Nghi, Tuấn An và Minh Thiện ngồi đờ mắt nhìn thẳng Khang tán gái. Ngó cái bộ dạng là biết thằng này kết mô đen Nhã Linh mất rồi, hôm nay xôn xao tươi cười nói năng như hoa nở, đúng là vì gái mà quên hết anh em, lát về phải cho mày một trận nên thân mới được- Cả 3 nhếch mép cười gian xảo, đầu óc giờ này chỉ nghĩ đến phương pháp trừng phạt nào thâm nhất để huấn luyện lại cái tính háo sắc của con cừ non bé bỏng Hoàng Khang.

Đang vui vẻ như thế thì có 4 tên lạ mặt từ xa xa đi lại, tên cầm đầu giọng vênh váo:

-3 thằng nhãi tụi bây biến đi, anh cần nói chuyện với 2 em gái này!

Mấy tên còn lại bật cười thích thú. Một tên đưa tay nâng cằm Anh Nghi lên và phun ra 1 câu vô cùng khiếm nhã:

-Tối nay ngủ với bọn anh đi!

Anh Nghi không nói không gằn, nhẹ nhàng kéo tên đó lại sát người mình và....

Choang

Mảnh vỡ của chai rượu văng tung tóe, rượu và máu hòa lẫn vào nhau tạo nên thứ dung dịch hỗn hợp trông thật bắt mắt, thứ dung dịch ấy chậm rãi lăn xuống mặt, cổ áo rồi tới bả vai. Nó dùng ánh mắt mơ hồ pha chút ngông cuồng nhìn gã đó, nó đưa tay lau mặt, một chút máu dơ bẩn đã bắn vào mặt nó. Gã đó ôm đầu quẩn quại dưới sàn, máu cứ thế chảy ra, những dòng máu đỏ tươi mờ mờ ảo ảo dưới ngọn đèn làm nó rất vui, đôi môi khẽ nhếch lên và bật cười giòn một tiếng. Dân chơi thể hiện ở hành động chứ không phải chỉ bằng lời nói vô dụng. Lúc này, nó mới thật sự trở về đúng nguyên mẫu từ siêu cấp ma nữ- lạnh lùng, tàn nhẫn và có chút ngang tàng quyền rũ.

-Mày chọc tới ma nữ rồi đó!-Thằng Khang cười lạnh, phun ra 1 câu nhàn nhạt.

Cả vũ trường lúc này nhốn nháo hết cả lên, đám đông tùm tùm lại xì xào bàn tán, căn bản mà nói những vụ đánh nhau như thế này xảy ra như cơm bữa, không ai lạ gì.

-Con này láo! Đập nó cho tao!!!!

Tên cầm đầu hô lên và lôi ra cây ống tuýp bằng sắt, cứ thế quát tới tấp về hướng nó, nhưng xin lỗi, đó chỉ là trò mèo của kẻ đã mất bình tĩnh, không trúng một cái nào. Nó hất tung cái bàn, ly tách đổ ầm xuống đất, những mảnh thủy tinh lấp lánh vó tung, nhanh như chớp, Anh Nghi chụp lấy cây ống tuýp và lao đến lêngối vào bụng gã một cú. Bôn đàn em thấy vậy liền xông vào, tên khác rút cây dao ra định sát thương Anh Nghi, Tuấn An nhảy vào, và.....

Xoẹt!

Tọc tọc.....Tiếng máu nhiều xuống sàn, máu loang ra cả cánh tay, ướt đầm áo. Anh Nghi đã đẩy Tuấn An vào và hứng trọn nhát dao đó, không sâu, chỉ ghim ở ngoài thôi nhưng máu vẫn chảy mãnh liệt. Mùi máu tanh nồng xộc vào mũi....đây thật sự là một cuộc hỗn chiến....

Một bóng người bước vào quán bar. Bằng một giọng nói lạnh lẽo, Vũ Khánh nghiêng rằng:

-Tụi bây dám đụng đến vợ của tao ư?

Hắn tiến đến gần bọn chúng, và đột nhiên tăng tốc độ lao đến tên đang cầm con dao, tên đó hoảng loạn dùng con dao đâm loạn xạ một cách vô thức, Vũ Khánh né qua một bên, lấy đà chụp đầu tên đó và lên cho một gối vào mặt. Máu tuôn ra.....gã nằm ôm mặt rên rỉ....

-Lại còn làm tổn thương vợ tao nữa hả?-Hắn cười lạnh, và tống vào bụng gã một đòn chí mạng làm gã đang lộn lộn dưới đất cũng phải văng xa và ngã ầm vào đồng bàn ghê đổ nát. Như vẫn còn điên tiết, hắn đi lại chỗ gã và chụp lấy cổ áo đâm thêm một đâm vào thẳng mặt.....tay hắn nhuộm đầy máu....Anh Nghi hoảng hốt, nếu Vũ Khánh cứ như thế này thì tên kia sẽ chết mất thôi!

-Khánh !Thôi đi!!!!!!-Nó hét lên

Nhưng hắn vẫn chưa có gì gọi là nghe giọng nó cả.Hắn đang điên,hắn đang mất kiểm chế,thật sự là mất kiểm chế rồi,không thể tha thứ cho kẻ nào đã làm tổn thương nó !Không thể.....

-Khánh!!!!!!!!!!!!

Nó ôm chầm lấy hắn,vì hiện giờ nó chưa nghĩ ra được cách nào hay ho cả.Hắn dừng lại ngay lập tức,Vũ Khánh như đã lấy lại được bình tĩnh rồi.....Nhưng tay hắn vẫn túm lấy áo gã,chưa chịu buông tha mặc dù gã đó nằm xụi lơ như cái xác không hồn,mặt gã cắt không còn hột máu.....đây ...liệu đây có phải là con người không vậy?...Hay là một quái vật.....?-Trong cơn mê man,gã tự hỏi thầm,lòng vẫn đang nơm nớp lo sợ....

-Chúng ta về thôi!Vũ Khánh!-Nghỉ đứng dậy,đưa tay ra chờ hắn nắm.

Vũ Khánh nhìn thấy cánh tay đang nhuộm màu máu của Anh

Nghỉ thì cơn thịnh nộ lại chực bùng lên.Dám làm tổn thương vợ yêu của hắn thật là một việc làm không thể tha thứ,hắn muốn kẻ đó phải trả giá,trả giá bằng mạng sống.....Vũ Khánh trừng mắt nhìn Hoàng Khang:

-Tôi sẽ giết chết cậu nếu như cậu dám đẩy VỢ TÔI vào tình thế nguy hiểm thêm một lần nào nữa.Tôi nhắc lại tuyệt đối không có lần sau!

Nói rồi hắn nắm tay Anh Nghỉ kéo ra khỏi quán,điều cần làm lúc này là đưa nó đến bệnh viện.

.....

Nhã Linh điếng hồn nhìn theo bóng dáng của Vũ Khánh.Con người này quả thật rất đáng sợ....nhưng mà.....Anh Nghỉ gọi hắn ta là gì nhỉ?Vũ Khánh à?Cái tên quen thuộc này...chẳng phải chị Nhã Lệ hay nhắc đến với mình sao?....Rắc rối thật,vả lại chị cũng sắp về Việt Nam rồi,lúc đó mình sẽ hỏi rõ vậy..!-Cô lẩm bẩm trong suy nghĩ,mặt có chút đắn đo.Thằng Khang nhìn Nhã Linh và mỉm cười trấn an:

-Linh đừng sợ,Linh đợi Khang giải quyết hậu quả sau cuộc chiến rồi Khang đưa Linh về hen!

-Cám ơn....cám ơn bạn-Nhã Linh lí nhí đáp lại.

Lúc này,tại bệnh viện.....

Hai con người xinh đẹp đang bước vào trong với bộ dạng thắm khá là nhiều máu.Vũ Khánh lên tiếng:

-Cô ơi,cô ấy bị...

Chưa nói dứt câu thì bà bác sĩ đã đẩy Anh Nghỉ qua một bên cho y tá xử lí vết thương,còn bà thì quát lên cầm phần:

-Thằng *****,mày đánh con nhỏ ra nông nổi này vậy hả?Đồ đốn mạt...tao ..tao..

-Cô ơi ,đó là vợ của con,vợ con bị...

-Thằng mấy dạy này,vợ mày mà mày dám hành hạ nó như thế à?-Bà bác sĩ vừa gào lên vừa lao đến Vũ Khánh đâm cho mấy đâm vào lưng-Màymày có phải là đàn ông không??mày...

Vũ Khánh bực dọc trả lời:

-Trời ơi!Không phải con,mà là....

Chưa nói hết câu thì bà ấy lại gào lên tiếp:

-Mày muốn người đánh vợ mày hả?Quân dê tiện....tao...tao phải đập chết mày....!!!Thằng ôn dịch,mày...

-Thôi đi bà kiểm!!!!!!-Hắn quát lên-Bà để yên cho tôi giải thích không thì bảo???

Thấy hắn làm dữ quá nên bác sĩ cũng có phần dịu lại,bà kìm lại cơn xúc động mãnh liệt và hỏi hắn:

-Vậy ra không phải con làm à?

Hắn vừa định phân trần thì bên kia Anh Nghỉ khẽ kêu đau một tiếng,nó cắn chặt môi lại để giảm bớt cái rát ở da thịt trong lúc cô y tá dùng bông gòn tẩm oxy già để tẩy trùng vết thương.Hắn buông gọn một câu:

-Chuyện đó để sau hẵng nói!

Vũ Khánh bước đến chỗ Anh Nghi, nhẹ nhàng kê sát mặt nó và đặt vào môi nó một nụ hôn. Hắn không thích cái kiểu Anh Nghi tự cắn môi như thế này, hắn ghét việc Anh Nghi phải chịu đau và hắn nghĩ việc làm này có thể sẽ.....làm hôn Anh Nghi bay về nơi khác và giảm được cái cảm giác khó chịu đó. Mà cũng đúng thật, nó ngồi đó đờ mặt, tay chân không cử động luôn, đầu óc nó giờ đây hoàn toàn trống rỗng.....Lòng đang tự hỏi Vũ Khánh đã làm cái gì với nó thế không biết?!

10:00 PM

-Cũng may là vết thương không sâu, 10 ngày sau chắc nó sẽ lành lại thôi!- Vũ Khánh xoa xoa đầu nó, lên giọng trách móc- Mà Nghi cũng thật là, con gái mà anh hùng vậy đó hả?

-Ai ya, chuyện qua rồi thì thôi, với lại cũng đâu có đau lắm -Nó biện minh cho hành động của mình.

-Còn không nữa hả?-Hắn cốc lên đầu nó- Mai mốt đi đâu phải có tôi nghe chưa? Nghi không được lặp lại tình trạng này thêm một lần nào nữa đó!

Nó nhăn nhó nhìn hắn, giọng nhừa nhựa :

-Rồi...rồi...!Biết rồi!

Gió thổi nhẹ, con đường vắng chỉ còn có hai người, ánh đèn đường vàng nhờ nhờ phủ lên mặt đất càng làm cho không gian lúc này trở nên lung linh huyền ảo. Nó im lặng không nói gì thêm nữa, căn bản là nó đang mải mê đưa ánh mắt long lanh ngắm nhìn những vì sao đêm trên bầu trời đang tỏa sáng, hắn khẽ nhìn nó và mỉm cười, sau đó đưa tay quàng vai nó, giọng nhỏ nhẹ:

-Tôi đó Nghi, có 2 con mèo, một con tên anh yêu em, một con tên em yêu anh, rồi con anh yêu em đi mất, hỏi còn lại con nào?

-Em yêu anh!-Nó vừa bước đi vừa trả lời, ánh mắt vẫn không nhìn qua Vũ Khánh.

Hắn kê môi vào sát tai nó:

-Chắc không?

-Chắc!

-Thật không?-Hắn hỏi tiếp.

-Thật!-Anh Nghi trả lời, nó cảm thấy Vũ Khánh hơi bị kì quái. Câu đó dễ thế này mà cứ hỏi vòng vo hoài, làm như nó là con nít lên ba chắc !

-Anh cũng yêu em!

Vũ Khánh mỉm cười và (lại) hôn trộm nó một cái....Lúc này nó mới biết, mình đã bị ăn một quả lừa ngọt xót, thiệt tức chết mà!

-Vũ Khánh, bạn đúng là một đại ác ma!!!!-Nó hét lên vào tai hắn.

Hắn nhìn nó cười cười, đầu hắn thì ơng ơng sau tiếng hét động trời của nó, hai nhân ảnh cứ thế bước điĐêm vẫn tiếp diễn.....

7. Chương 6 : Cho Tôi Một Ngày Ở Cạnh Em!

-Liêu Nhật Anh Nghi, 17 tuổi, mẹ là Nguyễn Phi Yến, ba là Liêu Anh Hải, là con một của tổng giám đốc công ty New fashion, chuyên sản xuất quần áo và các phụ kiện thời trang phân phối trên toàn quốc. Hiện cô ta đang học tại trường Blue, lớp 11/3, nhà ở đường Trần Hưng Đạo, đó là những thông tin cơ bản mà chúng tôi thu thập được thưa cậu chủ!

-Vậy sao?-Dương vân vê mái tóc dài thẳng mượt của mình, giọng thoang thoang- Xem ra con nhỏ cũng không tệ đấy

chứ?

-Vâng thưa cậu chủ!-Người đàn ông trung niên gật đầu.

Kì Dương chống cằm,ánh mắt mơ hồ nhìn ra ngoài song cửa.

-Thủ tục chuyển trường đã hoàn tất chưa?

-Thưa rồi ạ!

-Trường đặc cách cho tôi mặc thường phục chứ?-Kì Dương khẽ nhếch môi cười nhạt.

-Dạ thưa việc đó ông chủ lên tiếng thì xong xuôi hết rồi ạ!-Ông ta mỉm cười,đáp lại nụ cười của Dương.

-Tốt!Chú lui đi!-Kì Dương phất tay cho ông ta lui ra ngoài.Coi bộ những ngày tháng sau này có rất nhiều chuyện đáng để vui đây.Tất nhiên,Anh Nghi là nguồn gốc của niềm vui ấy.Kì Dương khẽ liếm môi,ngẩng mặt nhìn trời.....

Nó từ từ mở mắt,khẽ cựa quậy thân mình,một cảm giác nhứt nhối chạy đến tận sống lưng.Cánh tay nó đau ê ẩm đến nỗi nhấc lên không muốn được.Gì vậy trời?Rõ ràng hôm qua đâu có đau như thế này cơ chứ...Nó vô tình đụng trúng vết thương,khẽ nhăn mặt kêu đau một tiếng.

-Ui da....

Ngay lập tức hần bừng tỉnh giấc,hần hỏi han với ánh mắt lo lắng:

-Vợ có sao không?Có đau lắm không?

-A.....ui.....bị lụi một dao tất nhiên là đau rồi!-Nó nhăn mặt rên rỉ.

Vũ Khánh nhìn nó:

-Vậy mà hôm qua cứng miệng bảo không đau!Hay quá ha?Nhưng nếu dậy rồi thì đi rửa mặt mau lên!

Nó nằm suy nghĩ tiếp.Dường như có chuyện gì không đúng cho lắm.Sao vậy ta?Sao kì vậy ta?Sao Vũ Khánh lại ở trong này nhỉ?Ở trong này....ở trong này....Nó quay qua nhìn hần.Rồi nhìn lại cái gối nó đang lót đầu....Chính xác là nó đang nằm trên cánh tay của Vũ Khánh....Ủa ?...Mà....?!

-Sao....sao....-Nó hét lên-Sao bạn ở trong phòng

tôi??????????

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!

Đầu hần ong ong vì tiếng hà mã rống của nó.Con nhỏ này....Thiệt tức chết mà....Hần đưa tay che miệng nó lại,nhằm để giảm bớt lượng volume đang bùng phát dữ dội từ khuôn miệng nhỏ nhắn kia.

-Nghi!Đừng có hét như thế!Thật ra chuyện là vậy nè....

Tối hôm qua

Nó vào toilet thay ra bộ đồ Pijama ngắn tay màu cam,sau đó bê bê lại cái giường yêu quý và nằm lăn ra ngủ.Vũ Khánh bước đến gần nó,đưa tay vuốt tóc nó và khẽ nói:

-Tôi về nha Nghi....

Vừa định xoay bước thì chẳng hiểu sao lúc đó Anh Nghi lại mơ màng ngồi dậy,đưa tay ôm lấy hần và nhắm mắt ngủ luôn trên người hần.Vũ Khánh vô cùng ngỡ ngàng trước hành động của Anh Nghi,miệng thì lắp bắp:

-Ồ....Nghi.....

Vũ Khánh nhẹ gỡ tay của nó ra,nhưng không được.Vì căn bản là nó cứ níu lại không buông.Hần bắt giắc thở dài,và không biết làm gì nữa ngoài việc ôm nó vào lòng và nhẹ nhàng nằm xuống nệm,cứ thế để yên cho nó ngủ.Ai ya,Nghi cứ như vậy thì có lẽ hần sẽ già trở mặt thôi....

-Em đúng là ma nữ mà!-Vũ Khánh cười khở sở,đưa ánh mắt bắt lực nhìn nó.Hắn mỉm cười,một nụ cười hạnh phúc của người đang yêu,hắn đang ôm trong tay một siêu cấp ma nữ-cũng là vợ chưa cưới của hắn.

-Quản gia à,tôi nay tôi không về nhà!Ông khỏi đợi cửa!-Vũ

Khánh lấy điện thoại ra và gọi cho ông quản gia thông báo một câu ngắn gọn xong ngắt máy.Căn bản là hắn không muốn làm Anh Nghi thức giấc giữa đêm khuya....

Em như thế này thì bảo anh phải làm sao đây Nghi ơi.....?-Suy nghĩ trong lòng.

Trở về thực tại

-Tóm lại là vậy đấy!-Hắn đỡ nó ngồi dậy,cánh tay thì mỗi vô cùng,bị nó gối đầu cả đêm mà lại...

Anh Nghi đỏ mặt,tâm trạng lúc này vô cùng bối rối.Là mình tấn công người ta trước sao?Nếu vậy thì....đúng là chết tiệt mà.....!!!!AAAAAAAAAAAAAAAA (Gào thét nội tâm)

Sau 15 phút....

Nó lấp lững bước xuống cầu thang,đi nhón nhón như kẻ trộm vào nhà bếp để tìm đồ ăn sáng (nhà của mình mà mất tự tin gớm).Nó ngó đông ngó tây xem Vũ Khánh còn ở đó không.

-Vậy là đi rồi!-Nghi thở phào nhẹ nhõm.

Một vòng tay ấm áp choàng qua cổ nó,hắn thì thầm:

-Đi đâu?

-Á!-Nó giật mình.Vũ Khánh xuất hiện từ lúc nào thế không

biết!!Trời ơi.....Chuyện hôm qua....Chuyện hôm qua bảo nó phải làm sao đối mặt đây??

-Nghi không cần phải mất tự nhiên như vậy,tôi có làm gì Nghi đâu?-Vũ Khánh buông nó ra,sau đó nắm lấy tay nó và kéo đi đến bàn ăn.Hắn kéo ghế cho nó ngồi và dịu dàng bảo:

-Nghi ăn phở nha!Ăn để mà uống thuốc rồi tôi còn chăm sóc vết thương cho Nghi nữa...Tôi...

-Rồi...rồi...biết rồi!-Anh Nghi gật đầu liên tục,giọng điệu cứ như là

biết rồi khổ lắm nói mãi.Hắn quan tâm nó còn chu đáo hơn là một bảo mẫu chuyên nghiệp nữa.

-A.....nóng!-Nó vì ham ăn nên quên là tô phở đang còn rất nóng.-Phù...nóng quá...

-Thiệt là!-Hắn nhíu mày, trắc lưỡi một tiếng-Ngồi đó tôi đi lấy nước cho Nghi!

10 giây sau hắn quay lại bàn ăn cùng với cốc nước lạnh

-Nè uống đi!

Ừc ực...

-A ~ Nó thở ra và mỉm cười thoải mái.

Vũ Khánh đứng đó nhìn Anh Nghi.Về mặt ngây ngô của cô nàng làm cho hắn bật cười thích thú.Người gì đâu mà dễ thương dữ vậy nè?Em gốc thật sao Nghi?.....Nhưng mà.....Em cứ cười như thế này nhé,vì lúc em nở nụ cười,cả thế giới xung quanh anh bừng sáng lên như vừa được phủ thêm một phép lạ,vì lúc em nở nụ cười,ánh mắt em trở nên lung linh hơn,có đôi lúc lấp lánh như pha lê,có đôi lúc lại thắm sâu như biển cả,em khác với những đứa con gái mà anh từng tiếp xúc.Đó là do tính cách em vốn đã đặc biệt hay do em là vợ của anh nên anh cảm thấy như thế?Nghi ơi,anh.....-Hắn tự đặt câu hỏi trong đầu,thoảng chút băng khuâng.

Hắn thôi suy nghĩ nữa,lấy đôi đũa trong tay nó ra,nhẹ giọng bảo:

-Tôi dứt Nghi ăn nha !

-Hớ?-Nó khựng lại sau vài chục giây để tiếp thu cái thông tin đó,rồi xua tay-Không...không cần đâu!Tôi tự làm được mà!

Vũ Khánh véo mũi nó:

-Không có cái!.....A.....

-Ừm!-Nó ngậm miệng lại và bắt đầu nhai nuốt,hành động này khiến hấn cười to.Nó đúng là siêu cấp dễ thương mà,như vậy

thì bảo sao hấn không yêu nó cho được...

Chị Nga cùng lúc đi ngang qua và vô tình bắt gặp được khung cảnh hạnh phúc của đôi ác ma, không khỏi cười thầm một tiếng.Và sau 10 ngày,vết thương ở tay nó đã hoàn toàn lành hẳn,vậy là nó lại tiếp tục đến trường....

8. Chương 7 : Đụng Độ

Tik tok ! Tik tok! Tik tok!

Reeeeenngggg !!!!Reeng!!!

Cái đồng hồ nhảy dựng hết công suất mà Anh Nghi vẫn không sao dậy được.Căn bản mà nói thì nó là một con sâu ngủ chính hiệu,nó ngủ tới nỗi hai mắt híp lại nên có một thời gian nó bị gọi là Nghi híp Ai ya,thiệt tức chết mà,cái đồng hồ cứ réo rất in ỏi như vậy thì làm sao mà ngủ đây?

-Bực mình!

Anh Nghi với tay lên đầu giường,chụp cái đồng hồ và quăng ra ngoài cửa chính.Cứ tưởng nó sẽ bay vào cánh cửa nhưng ai dè đúng lúc đó Vũ Khánh mở cửa bước vào thì bị nguyên cái vật thể lạ chọi thẳng vào mặt làm xây xẩm tâm hồn.Hấn thấy trước mắt mình sao trời xẹt qua xẹt lại tứ tung,mở cửa gọi nó thức dậy mà phải hưởng cái hậu quả này đây !

-Vợ ơi,tối giờ đi học rồi!

Hấn bê bê mò lại giường,ngọt ngào nói.

-Ừ.....tránh ra để tôi ngủ đi.....-Nó đưa tay hất mặt Vũ Khánh qua chỗ khác.

Vũ Khánh ngồi xuống giường đưa mắt nhìn nó.Lúc ngủ trông Nghi thánh thiện vô cùng,nhìn sao cũng dễ thương.Hấn đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài bồng bênh của Anh Nghi,sau đó kê môi vào tai Anh Nghi và khẽ nói:

-Anh bế vợ ra khỏi giường nhé?

Một phút....hai phút....hai phút 30 giây.....

Chiều này quả nhiên có công dụng,vừa nghe hết câu là Anh Nghi đã phóng như bay xuống giường,khuôn mặt mê ngủ bắt giắc đỏ ửng lên.Và nó hét bằng 30 phần công lực đang bị dồn nén này giờ:

-Đi ra ngoàiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii !!!!!

-Tôi đợi Nghi ở dưới nhà đó!-Vũ Khánh nháy

mắt tinh nghịch,sau đó ung dung bước ra khỏi phòng.

15 phút trôi qua.....

Chị giúp việc từ từ xuất hiện,chị kéo ghế ngồi đối diện với hấn,hai mắt chớp chớp ra vẻ rất đáng yêu.

-Có gì không chị?

-Bà chủ sáng nay đi công chuyện rồi,em đến tìm bé Nghi hả ? (đổi cách xưng hô)

-Dạ.

-Vậy sao ngồi đây làm gì?

Chị Nga hỏi,mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt cool boy kia,chắc,người đầu đẹp lạ lùng,con nhà ai mà khéo nuôi thể không biết!Nhất là đôi môi,môi gì mà đỏ mọng như quả dâu chín,phải chi được cắn một miếng thì có chết cũng cam lòng (nguyên văn của chị ý).

-A,chị nhắc em mời nhớ!

Vũ Khánh đứng dậy và chạy lên phòng Anh Nghi.Thảo nào hấn ngồi từ nãy đến giờ mà hoàn toàn không hiểu mình ngồi ở đây để làm cái gì,vợ ơi là vợ Cốc cốc cốc

Hắn lịch sự gõ cửa.

.....Im lặng.

-Nghi ơi!-Hắn đẩy cửa phòng bước vào.

.....Im lặng.

-Vợ ơi vợ đâu rồi?

.....Vẫn im lặng.

-Nghi ở đâu mà không trả lời tôi thế?

.....Hoàn toàn im lặng,hắn có vẻ như

đang tự biên tự diễn,không một tiếng đáp trả.Vũ Khánh đưa mắt nhìn xung quanh,không thấy nó ở đâu hết,chạy đi đâu mà chóng đến thế được.Hắn bước lại toilet,có hơi thở đều đều vang lên trong đó,hắn (lại) tiếp tục gõ cửa.

-Nghi ơi!

.....Im lặng.

Hắn nhẹ mở cánh cửa,bên trong là hình ảnh của một thiên thần đang say sưa ngủ dù cho đồng phục đã thay xong.Ngủ ở đâu không ngủ ai đòi lại ngủ trong toilet bao giờ,thiệt đúng là.....

Hắn ngồi xuống,nhìn Anh Nghi hồi lâu.Đúng là rất xinh đẹp.Hàng mi dài cong vút đang khép lại,cánh mũi xinh phập phồng đang thở đều,môi thì đang hé mở để lộ vài cây răng trắng muốt,dáng người thanh mảnh với mái tóc dài tung xỏa nhẹ nhàng càng làm Anh Nghi trở nên hấp dẫn.

-Chết tiệt!Sao càng lúc lại càng đẹp ra thế này?Lỡ có ai.....để ý rồi sao đây??

Hắn hậm hực lẩm bẩm trong miệng.Cũng may cái dáng vẻ này hắn thấy thôi,chứ nếu mà người khác thì.....Haizz,đúng là chết tiệt mà.Hắn chỉ muốn Anh Nghi là của riêng hắn,dù biết vậy là vô cùng ích kỉ,nhưng mà,trong tình yêu,nhân nhượng với tình địch là tàn nhẫn với bản thân,ai mà có ý định cướp nó thì phải bước qua xác hắn đã.

Vũ Khánh bế nó ra khỏi toilet và đi xuống cầu thang,chị Nga khi thấy cảnh đó thì hai mắt chị bắt đầu trở nên lấp la lấp lánh,chị đang rất rất ngưỡng mộ cái thứ tình cảm mà Vũ Khánh dành cho Anh Nghi.

-Em đi nha chị!

-Ừ chào em !

.....Chiếc xe lăn bánh.....

.....

Trước cổng trường Blue

-Nè! Dậy đi!-Vũ Khánh lay lay tay nó.

-Ừm.....-Nó từ từ mở mắt-Tối rồi hả ?

Hắn mở cửa xe và đẩy nó ra trước,sau đó mới bước xuống và đi tung tăng cùng nó vào trường.Ngay lúc đó,con BMW của Kì Dương cũng vừa mới đến.Dương để mái tóc buông dài,áo pull trắng,quần jean đen có khóa,mang đôi boots đen,trên vai đeo thêm cái ba lô,vậy là đi học.Căn bản là Dương không thích mặc

đồng phục nam, vì Kì Dương thích mặc đồ giống con gái, nhưng giống con gái không có nghĩa là yếu đuối ủy mị như bọn con gái, ngoài việc đánh nhau ra, Dương còn biết cả môn bắn súng và còn là con trai duy nhất của băng đảng mafia ngầm, cô chị của Dương trong một lần bị tai nạn đã chết nên tất cả tình yêu thương còn lại đều được papa dành cho Dương. Dân chơi ở chốn này đều biết Kì Dương là con trai, và không những thế, mấy đứa con gái sành điệu cũng say đắm ngất ngây vì anh chàng mi nữ này, quán bar Darknight là địa bàn của Kì Dương. Xét về sở thích, Dương cứ 2,3 ngày là cặp lấy một em, đối với hắn, con gái là đồ chơi, chán là bỏ. Không ai biết Kì Dương nghĩ gì và sẽ làm gì, vì lịch sử con người này quả thật không đơn giản, xem ra đối thủ lần này của Vũ Khánh nặng kí lắm đây !

-Con nhỏ đó kia! Đang đi cùng thằng nào thế nhỉ?- Kì Dương nheo nheo mắt nhìn theo bóng dáng của Anh Nghi, tự hỏi thầm một tiếng, sau đó cũng dứt hai tay vào túi quần và bước từng bước nhanh thoăn thoắt vào trường. Kể cũng lạ, chỉ trong một thời gian ngắn mà có tận hai perfect prince chuyển về, ngôi trường này thật sự rất nổi tiếng a ~

Kì Dương đi dọc hành lang, hồn thì thả theo điệu nhạc trong cái ear phone đang gắn trên tai. Đi ngang lớp nào thì cũng có một vài người trầm trồ vì nhan sắc của hắn. Tất nhiên, vẻ đẹp ấy của Dương đã lọt vào mắt một tên côn đồ cũng có tiếng trong trường, thế là gã chạy ra làm quen mà không hề biết rằng mình đang đùa với lửa.

-Hê em gái, làm bạn gái anh đi!- Gã vênh mặt hãnh diện, giọng nói đầy tự tin.

Kì Dương ngẩng đầu lên nhìn gã, đáp gọn một câu:

-Biến !

Mặt gã hơi ngu lại một chút, vì với cái danh hiệu đại ca này, từ trước đến giờ chưa có em gái nào dám từ chối gã hết. Phản ứng của Kì Dương lần này khiến gã vô cùng mất bình tĩnh, gã đưa tay nắm lấy tay Kì Dương, vẻ mặt một nửa đe dọa một nửa ép buộc :

-Làm bạn gái anh, em sẽ được bảo vệ suốt những năm học này, không những thế, anh sẽ cho em thật nhiều tiền để đi shopping, điều kiện quá tốt đúng không nào? Nhược bằng không- Nói tới đây gã xiết chặt tay Kì Dương- Em sẽ sống không yên đâu!

Dương đứng trơ mắt nhìn con cừu ngây thơ đang chứng tỏ mình là sói và múa may quay cuồng trước mặt hắn. Kì Dương nhếch môi cười nhạt một tiếng, đang hù ai vậy? Đang hăm dọa con trai của mafia ư? Nực cười, đúng là nực cười không tả nổi. Lần này thì tên đó sống dở chết dở rồi đây. Đã vậy thì phải cho gã mở rộng tầm mắt !

Kì Dương chụp lại tay gã, và bằng một động tác nhanh nhẹn, hắn kéo gã lại gần mình, tay phải tung một cú đấm móc dưới cằm làm gã đổ rú lên thảm thiết vì đau và bay thẳng vào cánh cửa. Một ngụm máu tươi phun ra, máu từ miệng gã chảy dài xuống áo, gã ngã nhào người ra đất, nằm sải lai. Chậc, mới có một đấm đã tàn tạ dung nhan thế rồi....

-Lần sau gặp bốn thiếu gia thì cút nghe chưa?

Kì Dương đưa chân sút vào mặt gã thêm một cú nữa, cây răng có vương chút máu văng ra ngoài, gã ôm mặt rên rỉ, có vẻ rất đau đớn. Hắn quay bước bỏ đi, trong lòng cảm thấy vô cùng sảng khoái vì vừa mới sáng ra đã có đứa giúp mình tập thể dục.

Bọn học sinh trở mắt đứng nhìn, đây có phải là con gái hay không vậy? Mặt mày thì xinh xắn, dáng người cao ráo dễ nhìn nhưng hành động và lời nói thì y hệt đứa con trai, đã vậy lúc này còn xưng là

bốn thiếu gia

nữa.....Đi học lại mặc luôn cả thường phục vào trường....Rốt cuộc người này là ai vậy???

-Trời ! Cô ta ghê thật! Con gái gì đâu khủng khiếp quá!- Nhân sự một bình luận.

-Suyt! Nhỏ tiếng thôi- Nhân sự hai ra chiều bí mật- Để cô ta nghe được là toi mạng đấy!

Kì Dương đang cầm cúi bước đi thì bất chợt dừng lại, tiến đến chỗ hai đứa con gái đang xì xào to nhỏ.

-Thấy chưa.....bị đánh đó...!...- Nhân sự hai run bầy bầy, đưa ánh mắt lo lắng nhìn cô ả kia.

-Chết....chết....chết rồi....

bạn đang đọc truyện tại KhoTruyen.Vn

-Chết....chết....chết rồi....

-Này em!-Kì Dương tháo cái ear phone xuống nhìn hai nhân sự đang run rẩy-Đi này giờ mới nhớ,cho anh hỏi lớp 11A3 ở đâu vậy?Chỉ cho anh đi!

-Anh....?-Về mặt cô ả nghịch ra trông thật tức cười....người này là contraí sao?

-Nhanh lên anh không có thời gian!-Kì Dương nhú mày,cắn bản là hần còn phải gặp lại cổ nhân.

-Dạ...dạ...dãy lầu trên này,phòng số 1 đếm vào...

Kì Dương cười nhạt rồi cứ thế túm cổ áo cô ả và hôn.Một nụ hôn hờ hững.Đó coi như là lệ phí trả công cho cô ả,sau đó hần bước đi.

-Đúng là rác rưởi!-Dương đưa tay lau miệng,vì đối với chàng trai này,con gái chỉ là búp bê,một búp bê không hơn không kém-dành cho việc chơi đùa.

Lớp 11A3

-Đây là học sinh mới chuyển về!Đề nghị cả lớp nhiệt liệt hoan nghênh!!-Cô Trang-cô giáo chủ nhiệm nhà mình mãi đến bây giờ mới có dịp xuất hiện.

oa...oa....woa ~ Kyaaaaaa

Bọn chúng gào lên điên cuồng.Đào ở đâu ra một cô nàng xinh gái thế này ???

clap ! clap! Bốp bốp bốp....bép ..!! clap !!

-Để cho bạn giới thiệu đã chứ!-Cô Trang bắt đầu trấn áp bọn thổ dân đang nháo nhào ở bên dưới.

-Không có gì để nói!-Kì Dương nhìn thẳng về chỗ Anh Nghi,sau đó xốc cái balo bước xuống trước biết là bao nhiêu cặp mắt nhìn ngang ngổn.Đúng là một con người có cá tính.

Kì Dương lại gần bàn của nó đang ngồi,Dương nở một nụ cười khá là thiện cảm.

-Chào Nghi!

Anh Nghi lúc này mới ngược mặt lên nhìn Kì Dương,cái vẻ mặt này,coi bộ quen quen....hình như là đã gặp ở đâu rồi thì phải....chính xác là,trong cái hốc.Đúng rồi! Cái hốc!À không,cái hẻm mới phải,nếu nhớ không lầm là nó đã

cứu

Kì Dương!

-Bạn là cô gái hôm bữa.....-Nó kêu lên.

Kì Dương gật đầu thay cho câu trả lời.

Vũ Khánh ngồi chống cằm,đưa ánh mắt dò xét nhìn Kì Dương,có vẻ như con nhỏ này không đơn giản,tiếp cận Anh Nghi với mục đích gì nhỉ?Đã bảo với Nghi là đừng xen vô chuyện người khác mà,vợ ơi là vợ...!(Trích nguyên văn của hần).

Kì Dương đưa ánh mắt cao ngạo nhìn Vũ Khánh,một nửa coi thường,một nửa thách thức.Rồi Dương quay qua thẳng ngồi bàn bên cạnh và lạnh lùng hỏi một câu:

-Tôi ngồi chỗ này bạn không ý kiến chứ?

-Ồ...vâng....bạn....bạn ngồi đi...mình sang chỗ khác....

Tên đó lắp bắp trả lời,khi tiếp xúc với Kì Dương,gã này cảm nhận được mùi sát khí trong từng câu nói,dây đưa một hồi có khi bị ăn đập cũng nên,với lại do lúc này gã đã nhìn thấy Kì Dương dạy dỗ thẳng đại ca có

tiếng trong trường đến nỗi nó phải nhập viện. Nghĩ tới đây gã ớn lạnh xương sống, vậy là ôm tập co giò chạy biến trong 1 phút 30 giây.

-Đúng là có cá tính nha!-Anh Nghi khen ngợi, hai mắt lộ nên vẻ ngưỡng mộ.

Vũ Khánh cười cười, lời nói có phần xảo quyệt:

-Yên tâm đi, có cá tính nhưng chồng không có ý định lập thêm thiếp đâu!

-Bạn đi chết cũng được nữa!-Nó thúc vào hông hắn một cú cực đau.

Kì Dương lơ đãng nhìn Vũ Khánh, phun ra một câu nhàn nhạt nhưng đủ làm chấn động cả thế giới:

-Có muốn lập thêm thiếp cũng chẳng được, vì căn bản tôi đâu phải là con gái!

Vũ Khánh bấy giờ mới lờ mờ hiểu ra sự việc, thì ra con nhỏ này không phải là con gái, chuyển trường về đây cũng là vì muốn tiếp cận Anh Nghi à? Nằm mơ! Bất kì một ai cũng đừng nuôi mong ước giành lấy Anh Nghi ra khỏi tay hắn, huống chi lại là cái thứ bán nam bán nữ này. Ngay từ lúc đầu mình đã cảm thấy tên chết tiệt này không có ý gì tốt đẹp mà, quả nhiên không sai!.....Mà.....nói gì thì nói, phần lớn nhất là do Nghi.....Ai bảo xinh đẹp một cách kì lạ để rồi nhiều người ngấp nghé.....Đúng là khó.n kiếp thật !!!-Nghĩ tới đây hắn nhăn mặt lắc đầu, có vẻ rất bức bối.

Tiết học vẫn cứ tiếp diễn.....

9. Chương 8 : Cô Ấy Là Của Tôi!

New York

-Mia à, vậy là 3 ngày nữa mày phải về Việt Nam sao?-Cô bạn của Quách Nhã Lệ mặt mày nhăn nhó hỏi han.

-Ừ! Dù chán bỏ xừ nhưng tao cũng phải về đó-Nhã Lệ nhún vai thờ ơ.

Ậm ừ một hồi cô ta hỏi tiếp:

-Bên Mỹ điều kiện sống tốt như thế mà, mày đâu có thiếu thứ gì hả Mia? Sao lại phải về?

Nghe đến đây thì Nhã Lệ bật cười giòn một tiếng, ả quay sang nhìn cô bạn, đáp gọn một câu:

-Có. Thiếu một thứ mà mày không thể nhìn thấy.

-Đó là tình yêu! Tao không yêu ai ngoại trừ anh Khánh, và tao cần giành lại ả trước khi quá muộn.

Blue-Giờ nghỉ trưa.....

-Ra đây nè Nghi!-Kì Dương đứng ngoài hành lang ngoắc ngoắc nó .

-Tôi hả?-Nó nghech mặt ra.

Dương gật đầu:

-Ừm.

Vũ Khánh vừa định kéo tay nó lại thì nó đã tọa lạc cạnh bên Kì Dương mất tiêu rồi. Thiệt đúng là....

-Đưa tay đây!-Kì Dương xò bàn tay chờ nó nắm.

-Làm gì?

Không buồn trả lời với Nghi, Kì Dương nắm lấy tay cô nàng và đem áp vào ngực mình, Dương nở một nụ cười hòa nhã :

-Bạn thấy đó! Tôi không có ngực giống bọn con gái, tôi là một gã trai thực thụ!

-Cái gì? Gã trai thực thụ? Cái thứ bán nam bán nữ như bạn mà cũng đòi làm gã trai thực thụ à? Ngó lại bản thân mình đi, ngoại hình chẳng khác nào một đứa con gái, tóc để dài tới lưng, tướng tá ngay cả cách ăn mặc cũng y xì con gái mà nói cái gì!!

Đó là giọng nói của ai vậy? Anh Nghi chẳng? Không phải là cái chắc! Chính xác là Vũ Khánh. Hắn hằm hằm bước ra chỗ bọn họ đang đứng và phang một câu xanh rờn vào mặt Kì Dương. Thế là trận chiến đấu võ mồm chính thức khai mạc ngay từ bây giờ.

-Cậu nói gì hả?-Kì Dương nghênh mặt cự lại-Bán nam bán nữ cái đầu cậu ý!!! Nhìn lại mình đi, con trai gì mà da trắng nhách, đã vậy môi còn đỏ như son, bộ cậu thoa son đi học hả ????

Anh Nghi cười khở, đứng gãi gãi đầu nhìn hai nhân vật nổi trội của trường đang cãi nhau chí chöhe, thật giống mấy bà bán cá ngoài chợ quá đi!!!

-Hừ! Dù sao thì tôi cũng không có quái gỡ bằng cậu, đồ bán nam bán nữ-Nói tới đây hắn ôm lấy Anh Nghi- Ngay từ đầu tôi đã biết cậu tiếp cận Nghi với mục đích đen tối rồi!

-Ai cho cậu ôm Nghi? Buông cô ấy ra!!

Kì Dương trừng mắt nhìn Vũ Khánh, sau đó đưa tay kéo nó về phía mình. Kì Dương không chịu được cái cảnh nó ở trong vòng tay Vũ Khánh.

-Trước khi tôi nổi điên thì cậu hãy bỏ cái bàn tay dơ bẩn đang nắm lấy vợ tôi thì tốt hơn!!!

Vũ Khánh gằn giọng, quét ánh mắt lạnh lùng về phía Kì Dương, và lời cảnh báo của hắn không có một chút gì gọi là nói đùa. Sẽ có đánh nhau nếu Kì Dương còn ngoan cố như thế.

-Vợ ? Tức là cậu nhận mình là chồng?-Kì Dương cười khẩy, thái độ mỉa mai-Dựa vào đâu cậu nói vậy?

Lúc này Anh Nghi như người ngoài cuộc, nó mãi mê quan sát hai người bọn họ cãi nhau mà quên mất tình thế hiện giờ, nó cũng quên mất mình là nguyên nhân gây ra cuộc cãi nhau nên cứ im lặng đứng coi mà không lên tiếng hòa giải.

-Dựa vào đâu cậu không xứng đáng để biết!-Vũ Khánh tách lấy tay Anh Nghi ra khỏi tay Kì Dương, chẳng buồn quảng cho Dương một cái lí do

Phì

Dương cười lạnh một tiếng, một nửa khinh thường, một nửa thách thức, Dương bước đến chỗ Vũ Khánh, kẻ sát mặt hắn và nói nhỏ một câu bằng chất giọng thoang thoảng nhưng cũng khiến người đối diện hoang mang:

-Để tôi xem đồ bất tài như cậu sẽ giữ mình như thế nào !

10. Chương 9 : Rốt Cuộc Em Coi Tôi Là Gì

Nó đứng trước máy bán nước ngọt tự động cả buổi trời mà không biết chọn cái gì để uống. Cứ thế ngẩn ngẩn ngơ ngơ, tâm hồn không biết phương nào.

Vũ Khánh thích mình, Kì Dương thích mình.....vậy là sao đây? -Anh Nghi dần mặt ra nghĩ ngợi.

Một phút.

Hai phút.

Hai phút ba mươi giây.

Nó vẫn đứng trước cái máy, không động đậy gì luôn.

Bước sang phút thứ ba.

Tiếng còi xe hơi vang lên lạnh lốt vẫn chưa đưa được nó về hiện tại. Vài tiếng bước chân nhẹ đi đến gần, một bàn tay vỗ vai nó, giọng vui vẻ:

-Hù!

Một phút.

Hai phút.

Hai phút ba mươi giây tiếp theo.

Nó quay sang,nhàn nhặt một câu:

-Hết hồn!

Kì Dương bật cười sảng khoái:

-Haha!Bạn mắc cười thật!

-Có gì đâu mà cười?-Nó trưng ra cái bộ mặt bánh bao bị nhún nước-Mà muốn cười thì cười đi.

-Bạn đứng đây làm gì á?

Nó im lặng không nói câu nào,căn bản là nó đang nghĩ xem nó đứng hàng giờ liền ở cái máy quái quỷ này để làm trò gì.Rất cuộc nó cũng phán được một câu:

-Mua đồ uống.

Kì Dương ngẩng người nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu:

-Vậy mua được chưa?

-Chưa.

-Hay quá,tôi cũng đang khát nước đây,sẵn tiện mình đến nhà hàng ăn luôn nhé!

Không đợi nó trả lời,Kì Dương vội nắm tay nó và kéo vào ngồi trong con BMW,lòng hần thì khắp khởi vui mừng vì mãi mới có được những giây phút riêng tư mà không bị tên Vũ Nữ Múa Cột ấy phá đám.

Chiếc xe dừng lại ở Sunflower-một nhà hàng cao cấp dành cho giới thượng lưu.Kì Dương mở cửa xe cho Anh Nghi bước xuống và đi song song cùng nó vào trong.Các nhân viên nhà hàng đứng xếp dọc theo hai bên lối đi,họ đồng thanh nói:

-Mừng thiếu gia ghé thăm!

Kì Dương chống hông,vỗ vai quản lí Chun,lạnh lùng bảo:

-Đuổi hết khách ở đây cho tôi!

Anh Nghi ngạc nhiên nhìn hần,hóa ra Kì Dương có uy đến vậy sao,dám bảo đuổi hết khách ở cái nhà hàng 5 sao này,quả là đáng nể phực!

-Dạ thưa....nhưng mà...-Quản lí Chun ngập ngừng nói,về mặt có vài phần khổ sở.

-Ông có 10 phút để thi hành điều tôi vừa nói!-Kì Dương nói tới đây thì choàng tay lên vai Anh Nghi-Hôm nay bạn gái bốn thiếu gia ghé đến,các người có gì không hài lòng?!

Nó nhăn nhó,nở một nụ cười gượng gạo,sau đó đưa tay gỡ tay Kì Dương ra.

-Ồ....à...không cần phải đuổi hết khách đâu!-Nó lắc lắc đầu.

Quản lí Chun còn lựng khựng chưa muốn làm,cứ quay qua quay lại trông cứ như con lật đật.

-Hay là ông muốn tôi san bằng cái nhà hàng này?-Kì Dương gần giọng với ông quản lí tội nghiệp-Thu nhập hôm nay tôi sẽ lo đủ!

-Dạ....tôi..tôi nào dám....-Ông ta túa mồ hôi hột,lời nói của con trai mafia không thể xem là lời nói đùa,rồi ông ta lật đật chạy đi ngay.

Trong vòng 10 phút.....

Những ai ngồi trong nhà hàng đều tự động tháo lui,căn bản là họ vô cùng khiếp sợ khi nghe đến ba từ

Triệu thiếu gia -Không phải sợ gì cái tên mà là sợ về thân thể-Triệu Kì Dương là con trai cưng của ông trùm mafia,đụng vào chỉ có nước sống dỏ chết dỏ.

Kì Dương cầm menu lên và đưa cho nó,nhẹ giọng hỏi:

-Nghỉ muốn ăn cái gì?

-Bạn có cần phải làm quá vậy không?Nhà hàng trống trơn,tôi với bạn cứ như hai con sinh vật lạ ý!-Nó nhăn mặt thì thầm đủ cho Kì Dương nghe.

Kì Dương bật cười:

-Thôi không nói nữa,bạn chọn món đi!

Bla...bla...bla....

-Món này,món này,món này nữa,cái này luôn đi.....

Trời về chiều.

Sau khi ăn no căng cái bụng,nó cùng Kì Dương bước ra ngoài,lúc này các nhân viên và ông quản lí Chun mới thở phào nhẹ nhõm.Từ nãy đến giờ họ luôn nơm nớp lo sợ lỡ làm gì không hài lòng Kì Dương thì chỉ còn có nước chết!

Kì Dương thông dong cho hai tay vào túi quần và cứ thế bước đi,ánh mắt chốc chốc lại khẽ nhìn sang nó,không biết từ lúc nào Dương lại có cái thứ cảm giác kì lạ này,thứ cảm giác hạnh phúc khi được ở bên ai đó.Và,ai đó chỉ có thể là Nghi!

Đối với Kì Dương,Nghi không ngây thơ hiền thực như mẫu con gái khuê cát,Nghi cũng không chanh chua sành đời như cái loại cô ả hay ăn chơi,Nghi đặc biệt theo một phong cách riêng,tuy rất thông minh nhưng mỗi khi dần lên thì không thể nào tả được,ở Nghi có chút gì đó cuồng ngông của tuổi trẻ,có chút gì đó ngang tàng của con trai,và,có sức quyến rũ vô hình đối với kẻ khác giới.....Nghi đẹp một cách lạ lùng (câu này Vũ Khánh nhận xét chứ đâu!)

Nghi-Không dễ dãi nhưng cũng không kiêu kỳ khó chịu,Nghi hòa đồng với tất cả mọi người,và Kì Dương có hàng tá lí do để Fall in love with Anh Nghi.....

Nghĩ đến đây,Dương bất giác nở nụ cười,mái tóc dài nâu nhạt của Kì Dương nhẹ bay bay trong chiều lộng gió.Nghi,và Dương.hai mảnh ghép của bức tranh cuối ngày nhạt nắng....

-Nghỉ nè,hay là chúng ta đi đâu đó chơi nha?-Kì Dương mở lời đề nghị,nét mặt có phần chờ đợi.

-Thôi!Tôi phải về!

Nó lắc đầu cười mỉm một cái,nó từ chối như vậy chắc hẳn các bạn sẽ nghĩ rằng nó giữ khoảng cách với Anh Nghi,không phải đâu,căn bản là nó đang bị....buồn ngủ sau khi ăn no nê.Điều cần thiết bây giờ là hãy để yên cho nó đi về nhà ngủ.

-Vậy tôi đưa bạn về nha!

Kì Dương vẫn đeo bám niềm hi vọng cuối cùng,có cơ hội đại gì không chớp lấy.

Nó chưa kịp trả lời thì có một giọng nói vang lên cắt ngang câu chuyện:

-Nghi!

Nó quay sang nhìn,Vũ Khánh dừng con SH lại và bước xuống,về mặt ngõ vực.Hắn không tin được Nghi và Kì Dương lại đang ở bên nhau vào lúc này.

-Làm gì ở đây?-Hắn đi đến gần nó,rồi quay qua Kì Dương-Cùng với tên bán nam bán nữ này?!

-Là tôi rủ Nghi đi ăn đó,cậu có ý kiến gì sao?-Kì Dương ngênh mắt đáp lại.

-Có phải vậy không Nghi?-Hắn nắm lấy cổ tay nó,giọng nói có phần đanh thép.

Nó gật gật đầu,nét mặt căng thẳng.Chỉ là đi ăn thôi mà,sao lại phản ứng dữ dội như thế chứ?Nó đâu có làm sai cái gì đâu....

-Trong lúc tôi chạy đến nhà Nghi để đưa Nghi đi chơi thì Nghi lại ở cùng kẻ khác,Nghi coi tôi là cái gì vậy???-Hắn quát lên-Nghi nói đi!!!!

Đến lúc này nó cũng không nhịn được nữa,lớn giọng cãi lại hắn:

-Tôi cũng cần có không gian riêng tư chút,đi ăn với Kì Dương là sai sao???Tôi đâu thể suốt một ngày ở bên Khánh được.Đừng có mà quá đáng như thế!!!!

-Tôi quá đáng?! Ở bên tôi làm Nghi khó chịu đến thế ư?Nghi cần không gian riêng tư để ở bên cậu ta đúng không??Nghi đối xử với tôi vậy đó hả???-Hắn siết chặt cổ tay nó,hai mắt ngập tràn sát khí-Nghi muốn làm gì thì làm đi!!!!

Vũ Khánh nhấn mạnh câu cuối rồi buông tay nó ra,lạnh lùng quay lưng bước đi và phóng con SH đi mất hút.Nếu đứng đó một hồi nữa thì hắn không bảo đảm được mình có thể kiểm soát hết tất cả hành động của mình....

Nó xoa xoa cổ tay,một lần đỏ nổi lên trên nền da trắng.

Đau thật!

Tên Vũ Khánh đáng chết....!!!-Nó uất ức rửa thầm,vừa thương vừa giận.

-Bạn có sao không?-Kì Dương lên tiếng hỏi han.

-Đâu có sao.

-Để tôi đưa bạn về!

Nó cười nhạt:

-Tôi bắt taxi được mà.

Nó nói xong,chạy ra đường đón chiếc taxi và ngồi vào trong,xe cũng lăn bánh đi mất.Kì Dương thì đứng gần người nhìn theo chiếc taxi và không hiểu chuyện gì đang xảy ra

11. Chương 10 : Face To Face

2.30 PM

Nó vẫn còn lẫn lộn chưa ngủ được.Căn bản là nó còn tức cái vụ hồi chiều quá.Rõ ràng nó đâu có sai,vậy mà Vũ Khánh lại nói này nói nọ,rồi lại làm ầm lên y chang một vụ đánh ghen có tổ chức vậy.Hai ya,thiệt là tức chết mất thôi!!!

-Vũ Khánh đáng ghét!Tôi đánh bạn!!Đánh chết bạn!!

Nó vừa léo nhéo vừa tưởng tượng cái gối ôm là Vũ Khánh và cứ thế đánh tới tấp vào cái gối tội nghiệp.

Thật không thể chịu nổi nữa!!!Cứ cái đà này thì uất ức thần chúng phải đạt tới cảnh giới thượng đẳng mất thôi!!!

AAAAAAAAAAAAA (Gào thét nội tâm).

nó,hắn cũng đang nằm di trên giường vắt tay lên trán suy nghĩ với tâm trạng chán nản.Giờ này đã là nửa đêm rồi đó.

-Em ngốc lắm,cứ làm anh phát điên lên mới chịu được à?

Hắn lau bầu trong cổ họng,điều bộ có chút hờn dỗi (mất hết cả hình tượng đẹp trai lạnh lùng mà mình gây dựng bấy lâu).

0:00 AM

1 phút

2 phút

2 phút 30 giây

Hắn và Anh Nghi dùng một cái bật dậy khỏi giường,tiện chân tung chăn mền lên hết.Đúng là khổ.n kiếp!Là con người chứ có phải con quái vật hay thần thánh gì đâu mà có thể nuốt vào lòng cái thứ gọi là ức chế

Điện thoại?

Điện thoại đâu rồi?!

-0985233.....-Nó vừa căng mắt ra nhìn màn hình trong bóng tối vừa bấm số gọi đến cho Vũ Khánh.

-0164347.....-Vũ Khánh cũng hậm hực gõ số điện thoại của nó,mặt mày bí xị như cái bánh bao,gì thì gì chứ chuyện mờ ám này phải đưa ra ánh sáng.

Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được,mong quý khách vui lòng gọi lại sau

Tút tut....

Đáng chết! Đúng là đáng chết!Nửa đêm nửa hôm rồi mà còn trò chuyện đêm khuya qua điện thoại với đứa chết tiệt nào nữa thế!

AAAAAAAAAAAAAAAA

Gọi lại lần nữa.

Vẫn không được.

Nó mím môi,nét mặt căng thẳng.

Hắn gãi gãi đầu một cách bất lực.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Nó quăng cái Samsung galaxy qua chỗ khác,ngồi trầm tư suy nghĩ xem còn cách nào để giải quyết cái vấn đề nan giải này không.

-Phải rồi!

Nó kêu lên và bật dậy ngay lập tức.Vớ lấy cái áo khoác màu đen,nó chạy một mạch xuống dưới nhà,mở cửa và phi ra giữa màn đêm mờ ảo để đi đến nhà Vũ Khánh.

Hắn giờ đây cũng đứng ngồi không yên,và phương án cuối cùng mà hắn chọn đó là

Face to face !

Đêm đen.

Gió lạnh lùa qua từng đợt,khiến cho nó sồn cả gai ốc.

Bầu trời đêm nay không có một ngôi sao nào,dù chỉ là một đốm nhỏ lấp lờ trên bầu trời đen quỷ dị.

Nó chạy thật nhanh đến nhà Vũ Khánh.

Vài chiếc lá bị gió cuốn bay tứ tung.

Ghê quá đi!!!!

Ánh đèn đường nhờ nhờ càng làm cho màn đêm trở nên kì ảo.Đúng là lúc này nhiệt huyết dâng cao,nhưng mà tình thế bây giờ thì thật là.....

...chỉ có hai từ để diễn tả,đó là.....

Đáng sợ!!!

Khuya vậy nè,vắng vậy nè,âm u vậy nè,lỡ mà hồn ma hiện ra thì....

AAAAAAAA~ (Gào thét nội tâm)

Thật không dám nghĩ đến nữa.

Và nó bắt đầu đếm.....

1

2

3!

Nó quay đầu lại hướng nhà mình và chạy thục mạng về đó. Căn bản một điều là nó rất sợ ma.

Và chuyện gì tới cũng đã tới...

Có vài tiếng bước chân gấp gáp vang lên ở phía sau. Càng lúc càng đến gần nó. Mặt Anh Nghi xám ngoét. Có khi nào là hồn ma đang đuổi theo mình không vậy trời ?!

Nghĩ tới đó, tóc tai Nghi muốn dựng đứng lên vì sợ, nó càng chạy nhanh hơn, nhanh hơn, nhanh hơn nữa, phải đấu tranh để dành lại sự sống còn nếu không muốn bị kéo về địa ngục...

Tiếng bước chân phía sau càng tăng tốc hơn để đuổi cho kịp tốc độ marathon xé gió của Anh Nghi, người đó vừa chạy vừa thở không ra hơi, thều thào gọi không thành tiếng.

-Ngh.....Ngh..i.....Ngh...

Nó thì tưởng là ma quỷ hiện hồn đang gọi tên nó, vô cùng hoảng sợ, và chân nó giờ đây không phải chạy nữa, mà là bay luôn rồi, bụi bay mù mịt trong cơn gió lạnh....

Sau 5 phút....

Nó không thể chạy nổi nữa, liền dừng lại ở cây cột điện, phì phò thở gấp rút.

Mệt quá rồi.

Nhưng mà.....bóng đen đằng xa đang tiến đến gần, cho tới bây giờ con ma này vẫn chưa tha cho nó sao? Và trong cái khó ló cái khôn, nó bắt đầu suy nghĩ đến ...

Tôi?-Có phải ma cà rồng đâu mà sợ tôi.

Thánh giá?-Ồ Việt Nam làm gì có Dracula.

Bùa dán?-Cương thi ở bên Trung Quốc cơ mà!

...Vậy?!

NIỆM PHẬT ?

Đúng rồi, niệm Phật. Niệm Phật để xua tan hồn ma bóng quỷ....Nó nhắm mắt lại và bắt đầu lầm nhảm từ nam mô

Và bóng đen kia đã đuổi đến nơi, không ai khác đó chính là Vũ Khánh. Hắn cũng đứng dựa cột đèn và thở hồng hộc. Con nhỏ này, bữa nay làm gì chạy như ma đuổi vậy? Thật là.....

Hắn nhăn nhó mặt mày, thều thào với nó :

-Làm gì mà Nghi....chạy....chạy nha...nhanh dữ vậy??

Nó thôi niệm chú khi nghe tới chữ Nghi. Con ma này....biết tên mình ư? Giọng nói cũng nghe quen quen nữa, lẽ nào.....-Nghĩ đến đây nó bắt đầu túa mồ hôi hột, con tim nhỏ nhoi càng đập dữ dội hơn-Lẽ nào Vũ Khánh nghĩ quẩn nên...tự tử.....giờ thành oan hồn và tìm mình để trả thù...?

Đột nhiên nó quỵ sụp xuống, chấp hai tay và lạy liên tục.

-Khánh ơi, tôi đâu có muốn bạn chết...Bạn....bạn đừng có nhát tôi.....tôi hứa sẽ cúng đầy đủ vào ngày 15-7 và ngày giỗ của bạn....tôi....

Hắn ngẩn người nhìn Anh Nghi. Kì thực Vũ Khánh không hiểu nó đang suy nghĩ cái quái gì mà lại sản sinh ra những hành động hết sức kì quặc. Cái gì mà chết chứ.....

-Nghì!-Hắn la lớn-Tôi nè chứ có phải ma quỷ gì đâu mà Nghi cầu khẩn lung tung thế?

Nó còn chưa tin,hi hí mi mắt để nhìn xem chân Vũ Khánh có chạm đất hay không.Đúng rồi!Chân hắn còn chạm đất,lại có cái bóng nữa....suy ra không phải ma...

-Phù!

Anh Nghi thở phào nhẹ nhõm.Thậm chí nó không nhận ra mình đã nín thở từ nãy đến giờ,nó vuốt vuốt ngực,nhăn mặt nhìn hắn.

-Khánh làm tôi sợ chết khiếp đấy!

Hắn hờn dỗi nhìn Anh Nghi,đưa tay vỗ nhẹ vào đầu nó:

-Gọi điện không được là sao hả?Lại nói chuyện với con Kì Đà Cẩn Mũi đó phải không?

Nhắc mới nhớ!Nó đến tìm hắn cũng vì lí do này.Lấy lại tinh thần,nó cũng giở giọng trách hắn:

-Hừ!Tôi gọi cho Khánh không được thì có!Tôi chưa đạp chết Khánh là may đó!

Nghe tới đây cơ mặt hắn giãn ra,và bất chợt một phút giây,hắn mỉm cười vui vẻ.

Thì ra là vậy.Thì ra hắn và vợ yêu của hắn cùng gọi điện thoại cùng một lúc nên bị nghẽn mạng đó mà,vậy mà làm hắn cứ tưởng nó lại trò chuyện đêm khuya cùng tên bán nam bán nữ chết giẫm đó chứ!

Đúng là ngốc thật!

-Làm gì chạy cuống lên thế?Đuổi theo muốn hụt hơi luôn!

-Tôi sợ ma.....tôi tưởng bạn là con ma đang đuổi theo tôi nên tôi mới tá hỏa và phóng như tên lửa đó...

-Tôi thì tưởng Nghi nhìn thấy tôi nên muốn trốn chứ....Con nhỏ ngốc này....

Hắn nắm lấy tay nó,hai bàn tay đan chặt vào nhau.

Trong đêm tối,một ác ma máu lạnh,một siêu cấp ma nữ đang lững thững bước đi,hỏi còn có ma quỷ nào mà dám bay ra hù dọa chứ!

Hiểu lầm không cần một lời giải thích cũng đột ngột tan biến,không cần nhận lỗi,không cần trách móc,vì trong thâm tâm của mỗi người đã quá hiểu rõ tình cảm dành cho nhau là như thế nào rồi...

12. Chương 11 : Nỗi Lòng

Kì Dương nhẹ nhàng bước vào khu vườn sau căn villa-một nơi trồng rất nhiều hoa hồng đỏ.

Nơi ấy,có một người phụ nữ xinh đẹp,tuổi tầm 47,đang vô tư ngồi trên chiếc xích đu màu trắng đặt ở giữa khu vườn,chân thì đung đưa theo nhịp quay của xích đu.

Cô ấy có nước da trắng mịn,khuôn mặt đẹp,nhưng ngây dại.Hai mắt trống rỗng mơ màng nhìn về nơi nào đó xa xăm,trên tay ôm con búp bê bằng vải.

Kì Dương chưa xót nhìn cô ta,hắn chậm rãi bước đến gần và gọi khẽ một tiếng :

-Mẹ!

Lúc này Hồng Nhung-tức mẹ của Kì Dương mới quay đầu sang nhìn hắn.A,thì ra đây là đứa con gái của Hồng Nhung,vui quá đi,nó đã trở về gặp mẹ của nó rồi.

Hồng Nhung bật cười ngây ngô,sau đó phóng xuống chiếc xích đu đang đưa dờ dể chạy về phía Kì Dương.Cô ta kêu to,giọng nói rất mừng rỡ:

-Kì Duyên!Con gái của mẹ về rồi đó à?

Hắn cười buồn,nhẹ gật đầu:

-Vâng.Con về rồi!

-Hôm nay con đi học có vui không?Có nghe lời cô giáo không?Con có ngoan không vậy hả?-Hong Nhung hỏi liên tục,vứt luôn con búp bê sang chỗ khác.

-Vui lắm mẹ!Cô giáo khen con ngoan,và cho con kẹo nữa!Con mang về cho mẹ nè!

Hắn vừa nói vừa đặt vào lòng bàn tay mẹ của hắn vài thanh socola,thoang thoang đáp lại.

Gió lay từng chiếc lá rụng,chiều thêm ủa buồn,mẹ Kì Dương luôn nghĩ rằng mỗi lần hắn về nhà là hắn vừa đi học về.Và lúc nào cũng hỏi những câu hỏi ngây ngô như vậy.

Hong Nhung cười tíu mắt,bóc vỏ một thanh socola và cho vào miệng nhai ngon lành.Cô ấy đưa tay xoa xoa đầu KìDương:

-Oa,con gái!Con thật là giỏi đó!Mẹ tự hào về con lắm.

Nói tới đây,Hong Nhung kéo tay hắn lại chiếc xích đu,lấy ra cây lược và chậm rãi chải lên mái tóc dài miên man của hắn.

-Con gái là phải để tóc dài,nhìn vậy mới ra dáng thiếu nữ,con có biết không Kì Duyên?

-B...bi...biết ạ!

Kì Dương đáp lại,cổ họng hắn có cái gì đó nghẹn nghẹn,nói không thành lời.Suốt những năm qua,trong ánh nhìn vô hồn của mẹ,hắn chỉ là cô chị đã mất mang theo cái tên Triệu Kì Duyên mà thôi.Hắn chưa bao giờ,chưa hề được mẹ nhìn nhận là một thằng con trai thật sự,đối với mẹ,hắn mãi mãi là đứa con gái bé bỏng 12 tuổi,mãi mãi là như vậy...

Tất cả,

cũng chỉ là dối trá!

Gạt người gạt mình,hắn phải sống như vậy cho tới khi nào?

Sau cái chết của Kì Duyên,Hong Nhung đã trở nên như vậy.Tâm trí bán loạn,nửa tỉnh nửa mê và cách cư xử thì y như là một đứa trẻ.

Việc Kì Duyên ra đi vào năm 12 tuổi,đối với Hong Nhung,đó là một cú sốc thật đau đớn và nghiệt ngã.Cô ấy đã bị chấn thương nặng nề về mặt tinh thần,suốt ngày cứ ôm con búp bê vải của Kì Duyên cho đến khi thấy mặt Kì Dương trở về nhà gặp mẹ.

Đau thật đau.Tâm hồn nhiều hơn thể xác...

Đã rất nhiều lần,Kì Dương tự hỏi,tại sao hắn lại phải lâm vào tình cảnh này,tại sao hắn lại phải làm giống con gái và ngụy trang bằng một cái lí do có tên gọi là sở thích?Tại sao hắn lại phải âm thầm cam chịu suốt bao năm nay để rồi bị người đời gán cho cái danh là bán nam bán nữ?

Hàng trăm câu hỏi tại sao dành cho hắn.

Tại sao?

Tại sao?

Một đợt gió buồn lại ào qua,trời dần nhạt nắng.Vài tia nắng cuối ngày vẫn còn lấp lánh giữa ánh trời chiều như chưa muốn tan biến đi....

-Kì Duyên ơi!-Hong Nhung đưa tay luồn vào mái tóc dài của hắn,giọng ảo não.

Tiếng gọi của Hong Nhung đã cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn,hắn quay qua nhìn cô ấy và hỏi lại:

-Sao ạ?

-Kì Dương đó!Kì Dương đi chơi mãi vẫn chưa thấy về!Nó cứ như vậy thì sẽ rất đói bụng đó!

-Mẹ đừng có lo!Nó sống với dì ba mà,nó ngoan lắm,giờ này nó đã ăn cơm rồi!-Kì Dương đưa tay áp vào mặt Hong Nhung,nhẹ giọng đáp.

-Thì ra là vậy!-Cô ta bật cười,vô vồ vào trán mình mấy cái như vẽ trạch móc bản thân đang trí-Thế mà mẹ quên mất....

Kì Dương cười cười,không nói gì nữa hết.Hắn thấy trước mắt đang hiện ra khoảng thời gian của năm năm trước.....

13. Chương 12 : Quá Khứ

Cũng vào một buổi chiều như thế này,nhưng màu sắc của bầu trời lại đậm hơn và rực vàng vì nắng hạ.Hôm đó,là một chiều lộng gió.

Cậu nhóc Kì Dương và cô chị của mình đứng ở ngã tư đợi mẹ đưa sang nhà ba chơi.Căn bản vì ba của Kì Dương là mafia,để tránh sự nguy hiểm thì phải sống tách riêng.

-Bữa nay gió quá chị ha !

Kì Dương nhăn mặt ôm mái tóc nâu ngắn đang rối tung vì gió.

-Ừm,gió thật đấy!

Xoạch

Chiếc nón rộng vành màu đỏ của Kì Duyên bị gió hất tung ra giữa con phố đang nườm nượp xe qua lại.

-Để chị ra nhặt nó !

Kì Duyên vừa nói với cậu nhóc vừa bước ra ngoài lòng đường.

Xe cộ tất tả ngược xuôi.

-Đừng!Bỏ đi chị! Xe nhiều lắm!!-Kì Dương hoảng hốt níu tay cô chị lại.

-Không được!Đó là cái nón mà chị thích!Em đứng yên ở đây đi!

Trên mặt cậu nhóc lộ ra một vẻ tiếc nuối xen lẫn những nỗi hoang mang vô hình.Không hiểu tại sao cậu nhóc lại có cảm giác nếu để chị bước đi rồi thì sẽ không bao giờ còn quay trở lại.

-Đừng!Chị Duyên!!!!-Kì Dương hét lên thật to,nhằm mong muốn tiếng hét của mình có thể kéo chị gái vào lề đường.Nhưng không,đôi bàn chân nhỏ nhắn của Kì Duyên đang chậm rãi tung tăng trong con phố chiều ngập nắng,một buổi chiều nhẹ nhõm vô cùng...

và rầm

Cái thứ âm thanh kì quái đến rợn người ấy vang lên giữa muôn ngàn con mắt nhìn ngang ngogn...

Cậu nhóc đã thấy.

Máu.

Rất nhiều máu.

Máu loang dài trên mặt đường.

Một màu máu đỏ tươi như màu của những bông hoa hồng đỏ thắm mà Hồng Nhung đang ôm trên tay.Cô ấy đã trở ra,và đã thấy....một cảnh tượng thật rợn ngợp lòng người...

Kì Duyên nằm đó,

bất động.

Đứa con gái bé bỏng ngày nào đã bước vào thế giới khác,một thế giới...

...xa xôi.

Chiếc nón đỏ rộng vành đã bị gió cuốn đi về nơi nào đó...

Không biết cụ thể là ở đâu,nhưng cô ấy biết

đó cũng là một nơi rất xa...

Buổi chiều vẫn nao nức lạ thường.

Đông đúc.

Ồn ào.

Vội vã.

Tiếng người xô xao cả góc phố, tiếng còi xe cứu thương hú in ỏi, tiếng bàn tán xì xào, nhưng tuyệt nhiên không có một tiếng khóc.

Căn bản là họ không đủ tâm trạng đau buồn để khóc lóc nữa.

Cả người mẹ xinh đẹp lẫn cậu con trai bé bỏng, họ đang rơi vào nỗi hụt hẫng kì dị, và dường như bây giờ còn chưa thấm bởi nỗi đau....

Bàng hoàng và lặng người đi...

Những bông hồng ánh lên một sắc đỏ kì lạ...

nằm vương vãi dưới chân người mẹ đáng thương....

14. Chương 13 : Đại Chiến

Dòng hồi ức nghiệt ngã bị cắt đứt bởi một giọng nói ngô nghê trong trẻo:

-Duyên! Mẹ đói rồi! Mẹ muốn ăn tối!

Kì Dương nghe thấy âm điệu ngu ngơ quen thuộc ấy, nhưng vẫn ngồi thừ ra.

-Duyên ơi!! Mẹ đói!-Cô ấy lay lay cánh tay của hắn.

Đến lúc này, hắn mới giật mình quay sang đáp trả:

-Ồ...Đi! Con đưa mẹ vào ăn tối...

Gió chiều không lạnh nhưng đủ làm lòng người đóng băng....

21:00 PM

Dương lang thang ngoài con phố đông đúc, dưới ánh đèn đường nhạt màu nhờ nhợt, một cô gái xinh đẹp đang bước đi vô định trong đêm.

Dòng người tấp nập ngược xuôi, đâu đó có tiếng nói cười rộn rã...

Hắn cảm thấy, có một chút cô đơn...

Kì Dương nhìn vào dãy cửa hàng trên lề đường, như đang muốn quên đi một thứ gì đó...

Thứ gì đó...

Không rõ ràng.

Không cụ thể...

Và Dương lại nhớ...

Cái nhớ không thể định hình.

Cái nhớ không thể gọi tên,

mà chỉ biết là...

...nhớ trong nhớ nhưng.

Kì Dương vô tình nhìn thấy, một dáng người quen thuộc đang yên ngồi trong cafe Sweet, đang cầm cúi ăn với mớ thức ăn hoành tráng để ở trên bàn, không ai khác, đó chính là Anh Nghi.

Bất chợt một phút giây, một nụ cười ấm áp đã đáp xuống trên môi hắn ngay lập tức. Kì Dương không biết rốt cuộc là lí do gì, cứ mỗi lần nhìn thấy cô nàng dễ thương ấy là trong lòng hắn lại thấy sống dậy những niềm vui. Nhưng, nụ cười thiên thần kia vội tắt khi Dương thấy kẻ ngồi đối diện với Anh Nghi với một thái độ ân cần nhìn nó ăn lại chính là Vũ Khánh.

Có nên vào hay không nhỉ? - Dương nghĩ thầm, vẽ mặt đắn đo.

Sau 20 giây trầm tư suy nghĩ...

Chuyện chưa đâu vào đâu mà! Bỗng thiếu gia đẹp trai lộng lẫy như vậy mà lại ngán cái thứ da trắng môi đỏ kia ư? Nực cười! Đúng là nực cười chết mất thôi!!! Bỗng thiếu gia quyết định rồi, tuyên chiến tới cùng với thằng ranh con kia!!!

Lung tung tới đây thì Kì Dương đưa hai tay chống hông và ngẩng mặt nhìn trời, đứng đó bật cười ha hả với bộ dạng rất ư là thần kinh.

Người đi đường trở mắt nhìn hắn và đánh giá một câu: Đẹp thì có đẹp nhưng mà hơi bị điên

Thế là Kì Dương mạnh dạn bước từng bước ngập tràn tự tin vào cafe Sweet....

Nó vẫn ăn uống nhiệt tình, không biết trời trăng là gì. Vũ Khánh nhìn nó bằng ánh mắt ôn hòa, dùng khăn giấy lau phần kem tươi mà trong lúc chiến đấu nó vô tình quệt lên chóp mũi.

Nói tới đây rồi thì khỏi bàn cãi nữa, trong con người của Vũ Khánh bây giờ chỉ còn thấy mỗi Anh Nghi. Rất chậm rãi, một cơn bão mang tên Triệu Kì Dương đang đổ bộ vào quán cafe, tần suất công phá không hề nhỏ.

-Hey! Nghi!

Kì Dương kêu to một tiếng, nhanh chân bước đến bàn và kéo ghế ngồi cạnh nó.

Anh Nghi không buồn trả lời, vì hiện giờ việc cần làm là phải hóa kiếp cho mấy cái bánh kem đang nằm dang dở...

-Hello Vũ Nữ !-Kì Dương nói móc hắn một câu bằng chất giọng đầy ngọt ngào truyền cảm.

Hắn khá là bực bội khi nghe đến hai từ chết tiệt đó, nhưng vẫn giữ nguyên được cái sắc thái lạnh lùng của anh chàng cool boy. Vậy là hắn đáp trả lại:

-Tính phá đám bọn này hả Kì Đà?

-Phá đám gì chứ? Chẳng qua tôi đến gặp bé Nghi của tôi thôi! Tôi thế này mà thêm tìm vào một con vũ nữ như cậu à? -Kì Dương phản biện lại, giọng nói như khiêu khích người khác- Mà Khánh nè, thường thì cái danh từ vũ nữ luôn được gắn liền với cái định ngữ múa cột! Cậu có biết điều đó không nhỉ?

Nghe tới đây thì Vũ Khánh bắt đầu sôi hết cả máu.

Cái gì cơ? Mình đẹp trai rạng ngời chói lóa thế này mà bị con đàn bà dở hơi kia xỉ nhục là vũ nữ múa cột à?

Khốn kiếp!

Đúng là khốn kiếp!

Hắn thầm nguyên rủa Kì Dương, không khỏi phát hỏa.

Và, trong khi chiến tranh thế giới thứ ba đang bùng nổ một cách vô cùng mãnh liệt, Anh Nghi vẫn tập trung vào chuyên môn với mấy cái đùi gà rán giòn ươm đang bày ngay trước mặt, không mấy may mắn đếm xỉa gì tới hai tên điên khùng kia...

-Khi!

Vũ Khánh cười nhạt, một nửa khinh thường, một nửa thách thức.

-Cái thứ bán nam bán nữ như cậu mà đòi xách mé tôi sao? Chưa đủ tuổi đâu nhóc! Nhưng chắc cậu cũng biết, kì đà thường đi liền với hai từ cản mũi, và bằng chứng là cậu cũng đang nhìn thấy nguyên một con kì đà dần dần sét đánh giữa rừng không chết, bây giờ thì nó đang ngồi thù lù trước mặt tôi đây! -Hắn tung ra một câu nói mỉa mai với tần số không hề nhỏ.

Chẳng đợi đến việc Kì Dương trả lời, hắn lại hỏi tiếp:

-Cậu có thấy hay không vậy?

Kì Dương ra bộ ngó quanh quất, rồi trả đũa lại Vũ Khánh:

-Thấy gì đâu nhỉ? Tôi chỉ thấy một con vũ nữ đang múa may quay cuồng trong quán cafe thôi, hai ya, nó định quyến rũ tôi đó! Nhưng xin lỗi, vì nhan sắc nó quá khiêm tốn cho nên nó không đủ trình độ để thu hút tôi!

Ahahahahahaha !!!!

Một giọng cười man rợ cất lên làm chấn động cả toàn thể giới.

Đó là ai vậy ta?

Chính xác là Anh Nghi. Giọng cười độc quyền truyền nhiễm có một không hai mà lại.

Nó không thể không bò lăn ra cười. Thật là mắc cười chết đi được! Hai cái đứa bàn môn tả đạo này cãi nhau chỉ chóc cứ y như trẻ con vậy. Cái phản ứng bất ngờ của nó khiến hai chàng hoàng tử nhà mình lớ ngớ không biết chuyện quái gì đã xảy ra.

-Cậu nói gì vậy?

-Ai biết gì đâu.

-Cậu biết hả?

-Ừ, tôi biết.

-Sao cậu biết vậy?

-Tôi cũng không biết nữa!

Đó là cuộc đối thoại khó hiểu nhất mà nó từng được nghe. Nó ngồi đó, đơ mắt nhìn Vũ Khánh và Kì Dương, thật sự không thể nào hiểu được hai con người này đang nói cái quái gì, hề gặp nhau là cự cãi lung tung, hề gặp nhau là chiến tranh giữa các vì sao lại bùng nổ...

Và, chuyện gì tới cũng đã tới...

Một bà cô tầm 55 tuổi từ ngoài cửa chạy vào với vẻ mặt siêu cấp hung dữ.

Bà ta bước nhanh đến chỗ Vũ Khánh, và cứ thế dùng cái túi xách và đập lên đầu hắn một cách không thương tiếc. Hắn đang không xác định được việc quái quỷ gì đang diễn ra thì bà ta lại gào lên:

-Thằng *****!!!! Mày lừa gạt tình cảm của con gái tao, thằng chết giẫm....quân dê tiện...!!!!

Và bà cô tuôn ra một tràng như Đường Tăng niệm chú lúc Tôn Ngộ Không cãi lời mình. Anh Nghi và Kì Dương vô cùng bàng hoàng trước tình thế đầy bi kịch này.

Vũ Khánh bị tấn công bất ngờ, kẻ tấn công lại là một bà cô đứng tuổi nên hắn chỉ đưa tay đỡ theo phản xạ chứ hoàn toàn không đoán được vì lí do gì mà mình bị ăn đập.

-Bà làm gì vậy? -Hắn quát lên, giọng đôi phần bức bối.

Chưa kịp hỏi tiếp thì bà cô lại lớn giọng mắng nhiếc ồ ồ ào:

-Mày còn dám hỏi vậy nữa hả?? Thằng sở khanh!! Mày.....mày làm con gái tao có thai rồi rũ bỏ trách nhiệm...mày không xứng đáng là đàn ông! Mày bỏ nó để mày ngồi với hai con mắt xanh mỡ đỏ mặt mày tô son trát phấn thế này cơ à??? Thằng....thằng khốn nạn !!!

Bà ta vẫn tập trung nhiệt tình vào chuyên môn bằng cách đập cái giỏ xách vào đầu hắn tới tấp.

-Bà có thôi đi cái việc dùng giỏ xách đánh vào đầu tôi được không hả??-Hắn cúi tiết hất tay bà ta ra,nạt lớn.Hắn sắp không giữ được bình tĩnh vốn có của một cool boy nữa rồi.

Cả quán cafe lúc này mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía chàng trai trẻ đẹp gần cho cái mác sở khanh kia.Vài lời xì xào bàn tán bắt đầu nổi lên mãnh liệt...

-Mày là đồ bội bạc!!!Thằng dê tiện!! Quân dối trá!Tao...tao.....-Bà cô thở dốc,nói không ra tiếng,mặt đỏ ửng hết cả lên.

Vũ Khánh đang loay hoay chẳng biết xử lí tình huống nhảm nhí này thế nào thì rất may,một người phụ nữ khác đã xuất hiện.

Chị ấy chạy vào quán cafe và lay lay cánh tay bà cô:

-Mẹ ơi!Mẹ nhầm người rồi!Cái thằng sở khanh kia nó ngồi ở góc trong!Con chỉ mà mẹ đâu có chịu nghe,cứ đánh đập chàng trai vô tội này!-Nói tới đây chị ta nhăn mặt-Tại con Thủy nhà mình nó khờ khạo!

Bà ta lúc này mới ồ lên một tiếng ngạc nhiên.Cơ mặt Vũ Khánh cũng dần ra,trong não hắn giờ này chỉ quanh quẩn 2 chữ nhầm người

Nhầm người?

Nói gì mà dễ nghe quá vậy bà mập? Không phải hành xác người ta một trận tơi bời hoa lá thì lại phán một câu nhầm người đó chứ?!

AAAAAAAAAAAAAA (Gào thét nội tâm)

Nhầm ai không nhầm sao cứ ngay mình mà nhầm hoài là sao?

Chết tiệt!

Đúng là chết tiệt mà!!

Hắn hừ nhẹ một tiếng,khuôn mặt trầm phần trăm hiện lên nổi bất mãn,sau đó đưa tay vuốt vuốt lại mái tóc mềm mượt cho ngay nếp,đưa tay phui phui quần áo nhằm tút lại cái vẻ đẹp trai phong nhã như ngày nào.

Bà cô rồi rít xin lỗi,có vẻ như rất khổ sở vì sự nhầm lẫn tai hại này,rồi bà ta bước ra khỏi quán cùng với người phụ nữ kia.Khổ thật,lần đầu hắn bị đánh ghen nên ngồi đó chịu trận luôn chứ biết làm thế nào.

Kì Dương chống cằm nhìn Vũ Khánh,cười mỉa:

-Chắc!Ai bảo bản mặt cậu đều giống sở khanh làm gì nhỉ?

Hắn quay qua liếc xéo Kì Dương.Cái tên bán nam bán nữ này đúng là thừa nước đục thả câu,luôn tìm ra sở hở để mà moi móc sấm soi.

-Thật tình mà nói,là tại vì cậu giống con gái quá cho nên bà ta mới hiểu lầm là tôi ngoại tình,tôi đều,tôi bỏ con gái bà ta để đi chơi với hai cô em xinh xắn dễ thương,à mà quên-Nói tới đây Vũ Khánh ra bộ đĩnh chính-Một nàng dễ thương còn một con thì mắt xanh mỏ đỏ!Nhưng mà tôi nói trước,vợ của tôi thì tôi không cho cô ấy giao lưu với con đàn bà biến thái không hoàn toàn như cậu đâu!

Kì Dương trừng mắt nhìn Vũ Khánh,nộ khí xung thiên.Cậu gầm lên:

-Cậu nói gì hả??Đồ vũ nữ múa cột!

-99% mỗi khi con người ta bị móc méo thì muốn nghe lại câu nói móc đó!Cậu cũng thuộc dạng người như vậy!-Vũ Khánh mỉa mai,gọng điệu châm biếm với tần số cực kì khủng khiếp.

Hắn ngừng lại giây lát rồi tiếp:

-À mà thôi!Cậu ở chơi nha!Tôi phải đưa vợ tôi đi dạo.

Vũ Khánh đứng dậy,kéo tay Anh Nghi ra khỏi quán cafe,tận tâm tâm có chút bức bối vì đang yên đang lành thì Kì Dương lại nhào đến phá đám.Đã vậy con gặp thêm con mụ la sát kia nữa!Đúng là hết thời!Giang hồ còn coi hắn ra cái gì chứ?!

Pặc

-Quyền Nghi đi hay ở đâu có do cậu quyết định!-Kì Dương hừ lạnh một tiếng,nắm tay Anh Nghi lỏng lại.

Nó nhăn nhó mặt mày,cười khổ sở rồi nhẹ giọng bảo:

-Buông tay tôi ra rồi hãy nói!

15. Chương 14 : Oan Gia Ngõ Hẹp

Vũ Khánh nhìn Kì Dương bằng ánh mắt đặng đặng sát khí,đó là một lời cảnh cáo ngầm rằng nếu cậu giở trò thì cậu sẽ không yên với tôi đâu

.Sau đó,hắn ôn nhu xoa đầu nó,nhẹ giọng hỏi:

-Giữa tôi và con đàn bà biến thái kia,Nghi chọn ai?

Giọng nói rất dịu dàng,nhưng tiềm ẩn biết bao nỗi đe dọa.Nó túa mồ hôi hột,mặt tái xanh như tàu lá chuối,chuyện này mà giải quyết không êm đẹp thì nó chắc rằng sẽ xảy ra một cuộc ẩu đả điên cuồng giữa hai tên con trai này.Chọn ai đây?Vũ Khánh và Kì Dương?Ai trong số đó cũng là bạn bè hết...

Cứu tôi với !!!! Chúa ơi!!!

-Tôi...-Nó ngập ngừng,trì hoãn thời gian.

Kì Dương nhăn nhó thúc giục Anh Nghi:

-Bạn nói đi!Nhanh lên!

-Tôi...

Vũ Khánh thấy nó cứ lấp ba lấp bắp mãi nên cũng nóng máu lây.Hắn trừng mắt nhìn Anh Nghi.Ép buộc chiếm tỉ lệ cao hơn là năn nỉ.

-Tôi muốn Vũ Khánh...

Cuối cùng nó cũng đưa ra được câu trả lời chuẩn xác.Nghe tới đây thì hắn thở phào nhẹ nhõm.Vợ hắn mà!Có lí nào lại đeo theo tên bán nam bán nữ đó chứ (á ha ha ha) .Vũ Khánh hả hê trong bụng.

Về mặt Kì Dương sầm lại,u ám nhuộm màu sát khí nồng nặc.

-Tôi muốn Vũ Khánh....đi cùng tôi với Kì Dương!

Nó nhắm tịt mắt và nói luôn phần còn lại.Căn bản là hiện giờ nó chưa nghĩ ra được cái gì hay ho cả.Cái về cuối cùng này thật tình làm hắn tức chết mà!

Nghi ơi là Nghi!

Hắn nghiến răng ken két,giận run cả người,im lặng không thèm nói lấy một lời.

210 PM

-Gió mát ha!Mát ha Khánh!

Nó giở trò cầu hòa,tươi cười lay lay tay của hắn với thái độ của một tên nịnh thần siêu cấp.

Hắn nín thin,ngó lơ chỗ khác.Muốn thì cứ bắt chuyện với tên Kì Dương chết giấm đó đi,còn chèo kéo hắn làm gì cho hao hơi tổn sức...

Con đường mờ mờ ảo ảo dưới ánh đèn đường nhạt màu.Đêm nay trời rất nhiều sao,thật là đẹp!

-Rốt cuộc là đang đi đâu vậy?-Kì Dương chững lại,quay đầu sang nhìn nó.

-Không biết luôn....-Anh Nghi gãi gãi đầu đáp lại.

Lúc này Vũ Khánh mới hừ nhẹ một tiếng,liếc xéo Anh Nghi và nắm lấy bàn tay thanh mảnh của nó.

-Không đi đâu vậy thì đi về!

yes!

Đó có lẽ là ý kiến hay nhất mà cả ba từng nghe, chứ này giờ cứ đi vòng vòng như vậy hoài thì hết sức là nhảm nhí. Nếu tản ra đi về, vậy thì Kì Dương phải tạm chia tay mùa giải với Anh Nghi rồi. Dương bắt chợt thở dài, cứ y như một kẻ thua cuộc. Đành chịu vậy, ai bảo cậu ta là người đến sau ...

Vừa mới quay chân bước được vài bước thì...

-Tụi bây định đi đâu?

Một giọng nói ồ ồ cất lên như tiếng con bò rống. Anh Nghi ngược mặt lên nhìn.

Gì vậy trời?! Hai...hai mươi sáu tên còn đồ tay cầm hung khí đứng ở phía sau đợi sẵn tự bao giờ. Mặt tên nào tên nấy thì vô cùng hung dữ. Cái quái gì đang diễn ra vậy???

-Lũ tép riu này chán sống rồi chắc !-Kì Dương nhún vai bình luận. Hình như cậu ta chưa ý thức được mình đang ở trong tình cảnh nào. Không hề cân bằng giữa con số 3 và con số 26.

-Kẻ chán sống là cậu đó tên ngốc! Bọn chúng đông như vậy thì chống cự làm sao?

Vũ Khánh nhui mày, nét mặt có vẻ dăm chiêu. Thật đúng là, dính vào con đàn bà này bảo đảm 100% là không có gì tốt đẹp. Bao nhiêu cái xui cái rủi cứ thi nhau ập tới một lượt. Thằng điên này cầm tinh sao chổi chắc luôn. Chung quy lại từ đầu nếu không có cái thứ bán nam bán nữ này thì những rắc rối vớ vẩn như thế này hẳn sẽ không bị vướng vào rồi!

-Ê thằng tóc dài! Tưởng là con xã hội đen thì ngon lắm sao mày??? Bữa nay tao thề là sẽ cho mày một trận nên thân!-Tên cầm đầu hất hàm đe dọa-Anh Dầu đây đã nói thì làm!!

Vũ Khánh ồ lên một tiếng.

Ngay boong mà!

Cái lũ ngu xuẩn này gây chuyện cũng chỉ vì cậu ta mà ra! Đã bảo lúc đầu vợ đừng xen vô chuyện người khác mà! Nói rồi mà có chịu nghe đâu!

Người gì mà khó dạy chết đi được!

-Thì ra anh là anh Dầu!-Anh Nghi kêu lên, vẻ mặt ngạc nhiên siêu cấp.

-A! Con bé này! Mày cũng biết anh sao?-Anh Dầu nghênh mặt tự hào.

-Anh là anh trai của thằng Hôi phải không?-Nó hỏi tiếp. Căn bản mà nói thì nó đang đánh trống lảng.

-Hôi nào?

-Thì hai anh em nhà Dầu Hôi đó !

Kì Dương nghe tới đây liền bật cười thích thú. Hài hước không thể tưởng tượng được.

-Mày giỡn mặt với tao hả?? Tụi bây luộc nó cho tao!!

Thằng Dầu hô to. Bọn đàn em vừa chuẩn bị tư thế xáp lá cà thì bất thành linh, từ đâu 10 tên khác lại ập đến. Là địch hay là ta?

Rồi sẽ rõ!

Thôi rồi Lượm ơi! Đúng là oan gia ngõ hẹp mà! Gặp đâu không gặp lại gặp đúng ngay chẳng cái tình cảnh này!!

-Là mày à con nhỏ trời đánh?-Tên mập gầy giọng, vẻ mặt điêu ngoa tốt cùng, bao nhiêu thù oán ngày xưa được dồn nén bấy giờ bộc phát ra trong từng câu nói-Tao đợi ngày này lâu lắm đấy !!

-Đợi ngày mày bị bà dân tập hai à?

Anh Nghi cười mỉa. Đây chính xác là cái thằng mập ú vô dụng mà nó từng hành xác ở trong con hẻm và kết thúc câu chuyện bằng một cú đập nhẹ nhàng. Nhẹ nhàng đến nỗi tên đó phải bay bay vào thùng rác. Không ngờ vẫn còn ôm mối hận và nung nấu trong lòng đợi ngày trả thù cơ đấy!

Nghĩ đến đây nó liền bật cười một cách rất ư là thần kinh, quên rằng mình, Vũ Khánh lẫn Kỳ Dương đang ở trong tình thế có thể nguy hiểm đến tính mạng.

-Vậy là 36 tên, số lượng vượt chỉ tiêu tăng lên 10 tên! Nếu chạy không xong thì chỉ là 1 chọi 12 đó mấy đứa! - Vũ Khánh khởi động chân tay, dịu dàng nhắc nhở hai tên đồng bọn yêu quý.

-Đông thật! Tình hình này quân địch chết 3 còn quân ta chết hết là chắc cái chắc rồi! - Anh Nghi lau mồ hôi đang rịn trên trán, nhỏ giọng bảo - 36 kẻ chuồn là thượng sách!!

Đếm...

One

Two

Three...

Và...

Vũ Khánh, Kỳ Dương lẫn Anh Nghi quay lưng lại và bắt đầu chạy. Gì thì gì chứ món võ bảy chọi này thì cho dù là kẻ yếu đuối cũng phải biết sử dụng thông thạo.

Một đám côn đồ điên cuồng đuổi theo sau. Tiếng hò hét, tiếng quát tháo, tiếng bước chân hì hục trên mặt đường ẩm ướt ào ào ngày một lớn dần. Cả ba tề ra ba hướng khác nhau cho dễ bề hành động. Vũ Khánh khá là lo lắng cho nó, nên còn phân vân chưa dám để nó đơn độc một mình. Nhưng cứ yên tâm, với một ma nữ có bề dày 9 năm karate như nó thì việc bảo vệ tính mạng của chính mình là một điều dư sức với nó.

Anh Nghi rẽ vào con hẻm nhỏ. Sáu tên lạ mặt đuổi theo sau.

Đuổi kịp nó à? Đợi kiếp sau đi mấy em!

Nó hào hứng và lao vút giữa màn đêm....

Mấy tên dần dần dần dần bị thụt lùi, không thể đuổi kịp nó nữa.

Kết kết!!!!

Nó khựng chân lại, vẻ mặt hết hoảng.

Thôi rồi, đường cùng!!

16. Chương 15 : Lối Thoát

Chết con rồi má ơi!

Ngõ cụt !

Nó được chặn ngang lại bởi một bức tường loang lổ cũ kĩ.

Anh Nghi quay đầu nhìn ra sau.

Lạy chúa! Bọn điên kia sắp rượt tới ỏ rồi!!!

Làm gì đây? Làm gì đây?

Nó nhăn mặt, mím môi suy nghĩ.

Đúng là trong cái khó thì lộ cái khôn, nó đã thông suốt được điều gì nên đôi môi anh đào bắt chợt nở một nụ cười tinh quái.

Nó chạy thẳng đến bức tường ở phía trước. Sáu tên kia cũng hã hê tăng hết tốc lực đến chỗ nó, vì trong bụng cứ đinh ninh rằng mình sẽ mau chóng tóm được con nhãi ranh kia.

Bộp!

Bằng một động tác rất nhẹ nhàng,nó phi người lên không trung,hai chân đập vào tường để làm lực đẩy và lộn vòng người để tiếp đất.Mấy gã ngu xuẩn kia do chạy quá nhanh nên nhất thời không dừng lại được,vậy là cứ thế bổ nhào vào bức tường và in lại dáng hình trên đó.

Nó chạy vội ra hẻm,và nó bị một gã khác túm lấy cổ tay giằng mạnh ra phía sau.Anh Nghi quay lại,sẵn đà tung một cú đấm vào mặt gã.Ai cha,ê hết cả tay.

Như còn hăng máu,nó nắm lấy cổ áo gã và lên gối tới tấp vào bụng rồi mới tẩu thoát.

Nó chạy ra đường cái.Cùng lúc ấy,Vũ Khánh và Kì Dương lẫn nó giao nhau tại một con đường.Cả ba không hẹn mà gặp.Kì Dương như chợt nhớ ra điều gì,liền lôi cái iphone ra gọi cho ông quản lí,giọng nói gấp gáp:

-Cho người tới giải vây mau lên!-Nói tới đây Kì Dương nhìn quanh,rồi kết thúc cuộc đối thoại bằng ba chữ gọn lọn-Đường Nguyễn Huệ!

Vũ Khánh nhú mày nhìn Kì Dương,hắn lên tiếng:

-Nãy giờ cậu bị ngu hay sao mà không gọi chi viện vậy?Đợi đến tận bây giờ...

-Làm sao tôi nhớ được!-Kì Dương găm gờ đáp lại.

Nó nhăn mặt thở dốc.Đuối quá rồi còn gì.

-Nghi không bị thương chứ??-Hắn và Kì Dương đồng thanh hỏi,về mặt cả hai có phần lo lắng.

-Đâu có gì đâu!-Nó lắc đầu,sắc mặt dần dần tươi tỉnh lại.

1 phút...

1 phút 30 giây...

Vậy là ổn rồi!Bình an vô sự!Không còn gặp rắc rối nữa!

Ba nhân ảnh bật cười thật to,không hề hay biết vẫn còn một mầm mống của sự nguy hiểm đã kéo đến.

-Vũ Khánh!!!!!!!

Kì Dương trợn mắt lên nhìn,bất thành linh nên cậu ta không kịp làm gì hết.Còn Anh Nghi,nó chỉ kịp kêu lên một tiếng...

Xoẹt!

Lưỡi dao xuyên vào da thịt...

Và máu túa ra,rất nhanh chóng,loang ướt cả bả vai,phút chốc nhuộm đỏ chiếc áo sơ mi trắng...

Mùi máu thật nồng nàn quyến rũ...

Thật nồng nàn...

Từng giọt máu đỏ tươi rơi rớt xuống đất như những cánh hoa hồng vừa chớm nở...

Ai đã bị thương?!

Lúc đó...tôi không còn nghĩ đến việc gì được nữa...

Tôi không nghĩ gì được nữa...ngoài việc hành động theo quán tính...

Đến bây giờ,tôi mới cảm thấy cái nhức nhối đau đớn

Tôi vẫn còn ớn lạnh với cái cảm giác khi lưỡi dao sắc bén cứa sâu vào người mình....

Mùi máu thật dễ chịu...

...tôi đang ở đâu...?

Người đang run rẩy,trong tay còn cầm con dao là kẻ lạ mặt kia.

Người kêu to là Anh Nghi...

Và người đẩy Vũ Khánh ra để đỡ giữm nhát dao ấy....vẫn là Anh Nghi...

Nó ngã gục vào người hắn.

Một mỗi quá rồi...

Nó đã làm xong việc cần làm và giờ đây nó chỉ muốn chìm sâu vào giấc mộng.

Tiếng xe hơi phanh lại gấp rút.Một đám người áo đen tủa ra,là người của Kì Dương.Và xem ra họ đã đến trễ một bước.

-Nhanh!Đưa Anh Nghi đến bệnh viện !!

17. Chương 16 : It\\s War

Rầm

Vũ Khánh dội mạnh vào tường,một dòng máu đỏ thẫm từ trong miệng hắn trào ra.Kì Dương đã bất thành linh tổng một phát vào bụng hắn.

-Nếu không tại cậu thì Anh Nghi đã không thành ra thế này!!!!-Kì Dương quát lên,ánh mắt căm phẫn đến tột cùng.

Bốp

Vũ Khánh lao đến chỗ Kì Dương và phản đòn lại bằng một cú đấm.Hắn đưa tay lau dòng máu đỏ đang vương trên khóe môi,gắn giọng bảo:

-Tất cả là do cậu!Nếu cậu không xuất hiện thì vợ tôi đã chẳng vướng vào cái đám ruồi nhặng và kết thúc bằng một nhát dao đó rồi!

Kì Dương bắt đầu câu tiết sau khi lãnh một đấm vào mặt từ Vũ Khánh,cậu bước đến gần chỗ hắn ta,và rất nhẹ nhàng,cậu thì thầm bằng chất giọng thoang thoảng:

-Đây là cuộc chiến!

Kì Dương cong tay thành hình nắm đấm và bằng một tốc độ nhanh như chớp cậu vung đến chỗ Vũ Khánh.Hắn chỉ kịp trừng mắt nhìn....

Hai đường chéo cắt ngang nhau,nhanh đến nỗi mắt thường không nhìn thấy được chuyển động ngoài tiếng gió rít.

Xoẹt

Bốp

Knock out!

Vũ Khánh đấm một đòn thật mạnh vào mặt Kì Dương,và tương tự,hắn cũng nhận lại một đòn không hề tẻ.

Bằng động tác nhanh nhẹn,Vũ Khánh nghiêng rặng và lùi người lại phía sau,lấy đà và dồn hết sức vào chân phải để đá vào chân thủy của Kì Dương.Cú đá ấy mạnh đến nỗi khiến Kì Dương nhào người trên không trung và bay thẳng vào ô cửa kính gần đó.

xoảng!!! xoảng!!

Tiếng kính vỡ.Cái thứ âm thanh nhức nhối đến tận óc.

Máu loang ra.Mùi máu tanh nồng xộc vào mũi.

Kì Dương nằm nhào trên đồng thủy tinh đỏ nát,khuôn mặt xinh đẹp khẽ nhăn lại,có vẻ như rất đau.Thân hình cậu ta phút chốc nhuộm đầy máu đỏ.

Vũ Khánh quay người bước đi.Cứ tưởng tới đây là kết thúc,nhưng không.

Không hề kết thúc khi Kì Dương đã gượng đứng dậy, ánh mắt trở nên cay độc hơn lúc bình thường. Không nói không rằng, cậu lao vút đến chỗ Vũ Khánh và bật khỏi mặt đất, đó là lực nhún. Sau đó nghiêng mình và đáp trả lại Vũ Khánh bằng một cú đá vào chính diện, nhưng rất mau, hắn đã kịp thời đưa tay đỡ đòn đá ấy, một cảm giác nhức buốt lan truyền sâu tận xương tủy, dù tránh được nhưng Vũ Khánh chắc rằng xương tay hắn đã bị tổn thương. Kì Dương bị mất thăng bằng, nhất thời rơi xuống đất. Cậu ta như còn không cam tâm, điên cuồng vung một nắm đấm đến chỗ Vũ Khánh, tốc độ ra đòn không thể nhìn thấy được.

Bô ô ốp!!!

Hắn ngã âm trên nền gạch lạnh.

Đau thật!

Máu len lỏi trên từng ngón tay của Kì Dương....

Máu của cả hai...

Máu loang dài trên chiếc áo thun màu xanh của hắn....

Đúng vậy! Ngay từ đầu Kì Dương đã nói...

Đây là một cuộc chiến!

Và đã là một cuộc chiến thì không thể tránh khỏi bị thương...

Ai cũng ê ẩm, thương tích đầy mình...

Vì họ đã yêu một người con gái.

Chỉ vì người con gái đó thôi mà xứng đáng để họ bán rẻ mạng sống cho tử thần sao? Vì sao vậy?

Con gái không thiếu, và con gái sẵn lòng yêu họ và chờ họ đáp lại tình cảm cũng không thiếu..

Nhưng vấn đề ở đây là họ đã yêu chung một người...đâu dễ gì tìm gặp người mình yêu chứ?

Nhã Lệ nói đúng. Dù thủ đoạn cũng được, dù hèn hạ cũng được, vì trong thế gian này đâu dễ gì tìm gặp người mình yêu...

Vâng, Anh Nghi-đó là một cô gái đặc biệt.

18. Chương 17 : Sau Cuộc Chiến

Phòng 215

Phòng VIP. Phòng có Very Important Person.

Hội đủ 3 con người rất VIP.

Con trai cưng của mafia, cậu chủ thừa kế tập đoàn đá quý Diamond Sunday, con gái rệu của giám đốc New Fashion.

Cả 3 đều nằm trong một căn phòng, 3 giường riêng biệt.

Yêu cầu kì quặc này là của người nhà Vũ Khánh và cả Kì Dương.

Phần vai bị thương của Anh Nghi đã được khâu chỉ tươm tất, nó phải nằm nghiêng mình một bên, tránh cho vết thương bị động.

Hắn-băng bó ở cánh tay-bị trật khớp khá là nghiêm trọng, suýt chút nữa sẽ dẫn đến gãy xương. Đôi môi đỏ mọng của hắn ngày nào giờ đây có màu tím tím đen đen, phải thoa thuốc để tránh vết rách ở khóe miệng nhiễm trùng. Một bên mặt bị sưng lên, trông hắn hiện tại cứ như là...yêu quái! Mất hết vẻ đẹp cool boy thường ngày

Cậu ta-Phải đi gấp miễn. Vài ba mảnh vỡ của thủy tinh ghim vào người, phần lưng bị xây xát không nhẹ, nguy kịch hơn nữa là vùng chấn thủy của cậu ta đã bị tổn thương.

Cả nó và hần lẫn Kì Dương, ai nấy cũng ê ẩm, tàn tạ và đang nằm đấy để cái đau nhức thấm dần vào cơ thể. Hậu quả của cuộc ẩu đả điên cuồng là thế này sao trời??? Cái giá hơi bị đắt.

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, thấy cũng thật tức cười. Tình hình là bị 36 tên côn đồ truy đuổi lộn xộn, chỉ có nó là bị đâm một nhát dao, còn hai tên kia thì hoàn toàn lành lặn. Đã yên phận rồi, không có chịu, lòi chuyện ra cự cãi và kết cục dẫn đến một cuộc xung đột sắc tộc vô cùng hoành tráng và dư âm sau cuộc chiến là phải dẫn xác vào nhà thương tịnh dưỡng.

Thật là tức cười đến chết mà!

A hahaha!!!

Anh Nghi từ từ trở mình, nặng nhọc ngồi dậy. Nó không biết mình đã ngủ bao lâu rồi, và lúc nó thức giấc là 5 giờ sáng. Căn bản vì vết dao kia hành nó nhức nhối da thịt, và nó không thể nào ngủ tiếp được nữa.

Đầu óc thì nửa tỉnh nửa mê, đem qua hình như nó bị sốt thì phải, cái khăn vẫn còn nguyên trên trán nè.

-Ai da!- Nó nhăn mặt, kêu đau một tiếng. Gì mà cứ ong ng trong đầu như tiếng động cơ máy bay vậy trời! Anh Nghi chậm chạp quay đầu ra sau nhìn.

Ôi chúa ơi!!!

Cái quái gì sao bị khâu chỉ tùm lum hết ! Giống y chang cái dây kéo may đồ. Không lẽ bị nặng như thế á?? Anh Nghi đổ mồ hôi lạnh, khẽ liếc mắt sang hai chiếc giường cạnh bên song song với giường nó.

Hơ hơ....

Có phải không đó?!

Nhốt....nhốt mình chung với hai con người ngoài hành tinh.....

Một con tóc dài.

Một con tóc ngắn...

Hai con này hai vợ chồng chắc luôn...!

Nhất là cặp mắt nâu nâu đen đen tím bầm như con gấu trúc, thật là thấy ghê quá đi!!!!

(AAAAAAA)-Gào thét nội tâm.

Khủng khiếp!

Vô cùng khủng khiếp!

Sau 30 giây nghĩ ngợi lung tung, nó ngồi đó hồi lâu....

Vũ Khánh và Kì Dương, sau hai người bọn họ lại thành như vậy chứ? Anh Nghi nhớ là, họ đâu có bị đánh đập hay chặt chém gì đâu nhưng sao nhan sắc đẹp đẽ lại xuống cấp một cách nghiêm trọng thế này.

Bộ điên rồi chắc???

Nó liếc nhìn xuống dưới đất. Ba nó đang nằm ngủ say sưa cùng với ông quản lí của Kì Dương và ông quản gia của Vũ Khánh.

Làm gì mà nằm xấp hàng xấp lớp y chang cá mèi đóng hộp, tự dưng nguyên một đám kéo nhau vào bệnh viện hết trơn.... Thật kì quặc mà!

Nó mím môi, chậm chạp bước chân xuống giường, đi về hướng toilet.

Sau 5 phút...

Anh Nghi quay trở ra, vẫn cái bộ dạng tàn tạ thê thảm lúc nãy, thần sắc không khá hơn được một tí nào. Nó mệt nhọc lê từng bước đến cái túi xách để ở chân giường, lục cây bàn chải và kem đánh răng để đánh bay mấy con vi khuẩn đang đeo bám mặt tiền của nó.

Róc rách

Róc rách

Tiếng nước xả đều đều trong toilet làm hấn bừng tỉnh giấc.Vũ Khánh he hé con ngươi,quan sát mọi vật trong phòng bằng ánh nhìn mờ mờ ảo ảo.Hấn nặng nề ngồi dậy,đưa tay ôm đầu rên khẽ một tiếng.

-Đau thật!

Rồi hấn ngồi đó,lờ mờ nhớ đến chuyện tối qua.Hình như hấn đã đánh nhau với kẻ nào thì phải...

Đánh nhau...

Đánh nhau...

Bingo!Hấn đã choảng một trận toí bởi hoa lá với con đàn bà khốn kiếp ấy!!!

-Ai da!-Vũ Khánh kêu đau lần thứ hai.Hấn cảm nhận được đốt xương thanh cao của hấn đang biểu tình âm ỉ.Cứ như thế nhói một cách kì dị,lại có mùi thuốc thoang thoảng rất khó chịu nữa chứ! Tay thì quẩn mớ băng trắng nhìn khá là hài hước.

Thôi rồi!Không thể phủ nhận được,hấn đã bị trật tay,nhưng cũng mừng là còn chưa gãy.

Vũ Khánh ngồi dựa tường,liếc mắt sang chiếc giường bên cạnh.

Ôi chúa ơi!

Một chút nữa,một chút nữa thôi nếu hấn không tìm lại được thì có lẽ hấn đã la làng lên rồi!!!

Yêu....yêu quá!

Mái tóc xõa bù xù,thân hình bầm dập như trái chuối chín,con yêu quái đó nằm ngay đơ trên giường,hai mắt nâu nâu đen đen y như con gấu trúc...

Không ai khác đó chính là tên bán nam bán nữ kia!Vũ Khánh trợn mắt lên nhìn Kì Dương,thở dốc.

Thật là thấy ghê mà!

Vậy còn,Anh Nghi đâu?

Đúng rồi!

Anh Nghi đâu?

Ánh mắt sắc bén của Vũ Khánh bất chợt lóe lên một tia hoảng loạn.Vợ hấn đâu?

Hấn phóng xuống giường ngay lập tức....

Róc rách

Róc rách

Tiếng...tiếng nước chảy?

Vũ Khánh không nói không rằng,tiến về phía toilet....cùng lúc đó,Anh Nghi bước ra ngoài,và,cả hai chạm mặt nhau...

Hấn cười ôn nhu nhìn nó.

Anh Nghi khựng lại,lùi lùi về sau mấy bước.Sắc mặt vốn đã nhợt nhạt đến giờ còn khủng khiếp hơn.

Người....người ngoài hành tinh!!!

19. Chương 18 : Chân Trời Bình Yên

Đúng vậy!

Alien!

Trong đầu nó lóe lên cái suy nghĩ cực kì điên rồ khi bắt gặp khuôn mặt...sưng vù của Vũ Khánh.Nhưng rồi cái cảm xúc xót xa đã lấn áp vào tâm trí nó.

Hắn khẽ nhìn Anh Nghi,khuôn mặt từ lo lắng chuyển sang nuối tiếc day dứt,cứ như là mình sắp không thể níu giữ lại một thứ gì đó vô cùng quý giá và quan trọng.....Bằng một thái độ nhẹ nhàng sâu lắng,hắn ôm lấy Anh Nghi chỉ với một cánh tay...

-Tôi sợ mất Nghi lắm,Nghi hiểu không?-Vũ Khánh âm trầm hỏi,gọng nói có phần run rẩy.

Nó không trả lời,đứng áp mặt vào lồng ngực của hắn để tìm lại sự bình yên đã vụn vỡ suốt những tháng ngày lạc mất nhau,hơi ấm quen thuộc ngày xưa ấy đã trở về,bình yên phút chốc dừng chân lại....

Không thể phủ nhận nữa!....Nó....nó yêu hắn thật rồi....

Yêu sâu sắc nữa là đằng khác....

Nó yêu tính cách ngông cuồng trẻ con của hắn,nó yêu con người hắn,nó yêu cái thứ tình cảm đặc biệt mà hắn dành cho nó nữa....Kể cả hương nước hoa nồng nàn mùi biển khơi của hắn....Một thứ hương thơm thật dễ chịu,và,nam tính nữa...

Thân quen lắm!

Gần gũi lắm....

Một dòng pha lê trong suốt như thủy tinh rưng rưng trên ánh mắt nó như muốn vỡ òa ra,Anh Nghi khẽ ngược mặt lên nhìn Vũ Khánh...

-Tại sao bạn lại thành thế này cơ chứ?Bạn....-Nó đưa tay chạm nhẹ cánh môi mềm còn vết máu của Vũ Khánh,nghèn nghẹn giọng hỏi.

-Tôi...tôi không sao hết!-Hắn khẽ lắc đầu,nắm chặt lấy bàn tay mảnh khảnh của nó,trong lòng dấy lên thứ cảm xúc không tên.

-Vậy còn Nghi?Nghi có biết làm vậy là nguy hiểm lắm không?Nghi có hiểu là tôi thương Nghi đến mức nào không?Nghi có nhận ra rằng tôi trở nên hoảng loạn khi sớm mai thức giấc nhận ra Nghi không ở cạnh??-Hắn không kiềm chế được lời nói,quát lên-Tôi ghét Nghi....Tôi ghét cái nụ cười tỏa nắng và khuôn mặt đẹp rạng ngời của Nghi!Ngay cả cái cách Nghi quan tâm người khác cũng làm tôi khó chịu!!!

Nó bỏ ngờ nhìn Vũ Khánh,không nói được câu nào.

-Chết tiệt thật!Tại sao Nghi càng lúc lại càng xinh đẹp thế này....

Nói tới đây khóe môi hắn khẽ run run,đôi mắt cay cay vì xúc động.Có vẻ như hắn muốn rơi nước mắt...Và đến tận bây giờ hắn mới hiểu một điều mà hắn chưa bao giờ hiểu,đó là vì sao con trai chỉ yếu đuối trước người mình yêu...

Kì Dương nắm chặt tay lại,tâm trạng đau đớn pha lẫn sự ghen tị.Vì lí gì mà cậu lại trở thành kẻ thứ ba,vì sao...

Vì sao?!

Cậu đã tỉnh giấc từ lúc nãy,nhưng vẫn giả vờ như đang ngủ,tại sao lại phải thức giấc để nghe cuộc đối thoại ngọt ngào của người khác và nhận lại một nỗi đau đến xé lòng như thế này....

Hắn đứng lặng cùng với nó,bất chợt nhớ lại khoảng thời gian của 7 năm trước...

7 năm trước...

Một hòn đá ném vút đến chỗ Vũ Khánh.Và...

Cốp!!!

Một dòng máu đỏ tươi lăn dài xuống gương mặt bầu bĩnh thơ ngây.Ánh mắt to tròn và trong veo như nước hồ mùa thu mở to thật to nhìn thẳng vào khoảng không vô định ở phía trước.

Tiếng bước chân gấp gáp của vài đứa trẻ nháo nhào lên chạy loạn.

Một hình hài nhỏ bé ngã xuống đất, bàn tay búp sen đáng yêu dính đầy máu...

Một màu sắc đỏ lòi cuốn đến lạ lùng....

Ma lực quyến rũ của máu lan tỏa...

Mùi máu thật thơm....thật nồng nàn...

-Nghị!!!!!!-Vũ Khánh hét lên,bằng chút sức lực yếu ớt,nước mắt tuôn trào,vài giọt đọng lại long lanh trên khóe mắt.

và thiên thần đã đến bên đời tôi...

khi ấy...tôi nhận ra....bạn Nghị là người mà tôi muốn lấy làm vợ...

Tôi ước gì tôi có thể trở nên mạnh mẽ hơn để bảo vệ bạn ấy...

Tôi ước gì bạn ấy đừng xô tôi ra chỗ khác và lãnh một hòn đá vào trán...

Tôi rất buồn...

Và tôi muốn có sức mạnh,để che chở cho thiên thần của tôi...

”

Dòng suy nghĩ ngày nào của hắn lại bất chợt ủa về.Đây là lần thứ 2Anh Nghị đã cứu hắn.Bảo vệ hắn,che chở hắn,dễ dàng lắm...

Không cần lí do,không một lời than vãn,và,không cần đền đáp.Đứng trước nó,hắn cảm thấy bản thân mình thật yếu đuối biết chừng nào.Vậy mà còn đòi làm chồng người ta cơ đấy,hắn tự hỏi rằng,liệu hắn có xứng đáng hay không?

Khốn kiếp thật!

Ngay cả việc bảo vệ người con gái hắn yêu mà hắn cũng không làm được.Một câu thôi,hắn có phải một thằng đàn ông hay không?!

Vũ Khánh nhúu đôi mày lại,khẽ đưa tay chạm nhẹ vào trán nó,giọng ray rức:

-Vết sẹo này,lúc đó...Nghị đau lắm phải không?

Anh Nghị cúi mặt xuống,và bằng một hành động nhẹ nhàng,nó ôm lấy hắn ta.

-Có đau gì đâu! Chỉ là vết thương xoang thôi thì sao làm khó được tôi chứ!

Hắn nghe nó nói vậy,mỉm cười buồn.Chậm rãi,trân trọng,Vũ Khánh khẽ luồn tay vào mái tóc dài đen bóng bèn và hôn lên tóc nó.Vết thương xoang ư?Không phải! Trăm vạn lần không phải!Khi ở trong bệnh viện,hắn đã thấy nó cắn chặt môi,sự đau đớn hắn lên khuôn mặt trong lúc được rửa thuốc sát trùng.

Nhưng,tuyệt nhiên,nó không khóc.Không hề bật khóc dù chỉ một tiếng nhỏ....Còn lí do vì sao mà nó lại như vậy,Vũ Khánh thật sự không biết

Và thời khắc mà thiên thần che chở cho tôi khỏi hòn đá đáng nguyên rửa ấy,cũng là lúc tôi nhận ra mình đã yêu một thiên thần....

”

Đến tận bây giờ,Vũ Khánh chưa hề nói với Anh Nghị rằng hắn đã yêu Anh Nghị từ dạo ấy....

Còn Nghị,sở dĩ Nghị nói không đau,sở dĩ Nghị không bật khóc,là vì Nghị sợ hắn phải lo lắng....Chính nhờ hắn ta,mà nó mới sản sinh ra tính cách mạnh mẽ như thế này...

Chuông đồng hồ gõ 6 : 00

Trời đã sáng...

Mặt trời ló dạng từ lâu,gió mát tràn vào phòng mang theo hơi lạnh tinh khiết của buổi sớm mai.Cô y tá nhẹ nhàng bước vào phòng đẩy theo xe có khay đựng các vật dụng y tế cần thiết.Cô bước đến giường Anh Nghị

và nhẹ nhàng ngồi xuống, tháo lớp băng trắng trên vai nó ra, và dùng nước muối sinh lý rửa vết thương cho nó, tiếp theo dùng bông băng thấm còn 70% và lau nhẹ xung quanh vết khâu, nét mặt nó hơi nhăn lại, nhưng không một tiếng kêu than. Khá là xót! Công đoạn cuối cùng, đó là dùng Povidine 5% bôi lên, sau đó dùng băng vô trùng băng lại.

Cô y tá cũng hơi ngạc nhiên vì biết khi sát trùng thì sẽ rất và xót, nhưng thái độ của nó thì vẫn đứng đưng, thi thoảng hơi chau mày, giường bên này không gian vô cùng tĩnh lặng, không ai nói lấy một lời. Bên phía Kì Dương cũng có người chăm sóc, còn bên Vũ Khánh thì...

-Dạo này chú thấy con kì quặc lắm nha Khánh!-Papa Anh Nghi lộ ra vẻ mặt căng thẳng, nhìn vào có vẻ nghiêm trọng lắm cơ.

-Con...con hả? Kì quặc?-Hắn lơ ngơ hỏi lại, vẻ mặt ngây thơ chưa từng thấy. Trong phòng này tên kì quặc nhất phải là thằng tóc dài kia mới phải chứ!

-Ta nói con đó, lúc gần sáng, ta nghe con trò chuyện với con gái ta. Cái gì mà

"tôi ghét Nghi, tôi ghét cái nụ cười tỏa nắng và khuôn mặt dễ thương của Nghi, ngay cả cái cách Nghi quan tâm người khác cũng làm tôi khó chịu!"

"Vậy là sao hả???-Ông Hải túm lấy cổ áo Vũ Khánh, điệu bộ như muốn chôn sống hắn luôn.

Chắc chắc, chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây?!

Không đợi các bạn chờ đợi lâu, papa của nó sẽ lí giải câu hỏi này ngay lập tức.

-Con là con...có sao là sao..đâu ạ!

Hắn đáp lại, khuôn mặt chùng hững, căn bản hắn không hiểu cái quái gì đang tiếp diễn, nhưng vẫn cố làm ra vẻ lắp bắp, vì hắn không muốn làm mất lòng ba vợ tương lai.

-Còn không sao nữa hả???-Lúc này ông Hải mới bắt đầu

"núi lửa phun trào

"-Con đó! Thân là con trai mà lại đi ghen tỵ sắc đẹp với bé Nghi của ta!! Con không đẹp gái nên quay sang đào bới nó hả????

Sét đánh giữa trời quang!

Bật ngửa.

Cái lí do này khiến hắn bật ngửa thiệt tình.

Tưởng cái gì ghê gớm lắm....hóa ra ông ba vợ tương lai của Vũ Khánh hiểu nhầm toàn bộ ý tứ của hắn hết trơn. Không ngờ lớn tuổi rồi mà còn nghe lén bạn trẻ nói chuyện, chắc, làm vậy thì giang hồ coi mình ra cái gì chứ! (Làm người ta mất ngủ mà còn trách móc). Bản mặt te tua mốc meo từ thời tàn phai nhan sắc giờ lại càng thê thảm hơn, hắn ngồi đó nghếch mặt và bất động như pho tượng.

Sau khi thao giảng xong một tràng về đạo lí làm người cho tín đồ Vũ Khánh, ông ấy buông tay khỏi cổ áo hắn, nhẹ nhàng nói tiếp, nhưng chất giọng vẫn sắc mùi đao kiếm:

-Cấm con ghen tỵ với bé Nghi nữa đấy!! Giờ chú phải về nhà để ăn mặc chỉnh tề đến New fashion! Thiệt tình, con với nó hành ta cả đêm, con mà còn nói xấu nó thì đừng trách chú độc địa à nha! Một lát nữa con Nga mang đồ ăn vào, biết điều thì lo hộ cho bé Nghi nghe chưa?

Ông Hải sau khi truyền đạt xong điều cần nói, nhanh chóng bước về phía cửa cái. Vừa đưa tay xoay tay cầm ở cánh cửa thì...

Rầm!!!!!!

Cái thứ âm thanh khủng khiếp ấy dội lên nghe thật là nhức nhối, và tiếp theo, đó là giọng nói lạnh lạnh của một bà chị vui tính.

-Nghi ơi chị đến thăm em đây!!

Chị Nga hồn nhiên bước vào,có cảm giác như bông rơi hoa nở dưới từng bước chân chị ấy,nụ cười tươi tắn rạng rỡ trên đôi môi trong khi hiện tại là có biết bao gương mặt hãi hùng khiếp đảm vì chị.

Super...super girl!!!

Quả nhiên là cao nhân!Người đã dám xông mạnh cánh cửa và trực tiếp làm cho ông chủ dính thẳng vào bức tường ngay phía sau cánh cửa.Nếu ông Hải có chết,thì hẳn là suốt kiếp phải vô cùng thối mả là tại sao mình lại bị ám sát vì một tên sát nhân ngây thơ và vì sao mình lại chết trong kẹt cửa ?!

Kì Dương,Anh Nghi,Vũ Khánh,ông quản gia và cả ông quản lí,cả 5 con người đứng đứng tóc gáy khi vừa tận mắt chứng kiến cái cảnh tượng kinh khủng này!

Và,sau nhiều phút giây đắm chìm trong cơn mê loạn lạc về phía chân trời đầy áp những vì sao,ông Hải lấy lại thăng bằng,nhìn chị Nga rồi hừ lạnh một tiếng,đẩy cửa bước ra ngoài.

Rầm!!! Rầm!!! Rầm!!!

Vẫn là một lần nữa nơi đây phải gánh chịu những thứ âm thanh chói chói ấy,tiếp theo đó là bóng dáng tung tăng của ba tên tiểu yêu đang vô tư bay vào,5 người lại được một phen khiếp vía!Lũ diên này định biến phòng bệnh thành nhà xác chắc ?!

-Ba....ba ơi...-Anh Nghi mặt mày căng thẳng,lập bập thốt lên vài con chữ,tâm trạng có phần ngơ ngàng.

Hoàng Khang đứng gãi gãi đầu,và như ý thức được mình đã làm gì,nên vội chạy đến cánh cửa và nhẹ mở ra,sau đó nhẹ nhàng dìu ông ả ra khỏi phòngbệnh và tiễn ông đi một đoạn đường trước khi ông nổi cáu lên và bạt tai tụi nó.

Xong,haha,vậy là có thể tập trung vào chuyên môn rồi!

Lúc này đây,tại giường bệnh của nó,mọi thứ xung quanh như bừng sáng hẳn lên,tiếng nói cười riu rít.

Vũ Khánh chống cằm,ngán ngẩm nhìn về phía Anh Nghi.

Kì Dương dựa tường,bất giác thở dài,tâm trạng cô đơn tột bậc.

Vì sao ư?

Vì nó được đến thăm nom,được quan tâm chăm sóc,được an ủi vỗ về,được nhiều người vây lấy,còn hẳn và tên tóc dài kia...vẫn là bị vứt vào một xó.

-Nghi ơi!Tui có mua trái cây cho bà nè! Ngon lắm luôn á!

-Tui có mua sữa cho bà nè bà hai!!

-Bánh này tui tự làm đó! Bà để dành ăn cho đỡ buồn nha...

-Chị có nấu cháo cho em nữa,ăn đi cho lại sức!

Bla bla bla.....Tả bí lù thập cẩm lung tung beng....

Tủi thân!

Ư oa....

Tủi thân đến chết mất thôi!!!

Phân biệt đối xử!!!

Cuộc đời thật bất công!!!!

Vâng,phần đông nói thế!

Chị Nga múc 3 bát cháo thịt nghi ngút khói cho 3 bệnh nhân đặc biệt,không khỏi chép miệng một câu:

-Sao mấy đứa lại ra thế này? Ngó vô y chang hà bá vậy đó!

Bùm!

Sét đánh ngang tai.

-Chị không thể tìm lời an ủi nào nhẹ nhàng và truyền cảm hơn hay sao?-Nó tím tái ruột gan,và một ước muốn trỗi dậy mạnh mẽ trong nó bây giờ là có thể dùng keo dán sắt dán chặt cái miệng chị ấy lại cho chị câm vĩnh viễn luôn đi!

Chị Nga như chưa hề hay biết gì,đứng lên và tiến đến chỗ Kì Dương,đưa mắt sầm soi vào gương mặt thiên thần của cậu ta.

-Chắc,em đánh con nhỏ ra nông nổi này hả Nghi?Nhưng ai bảo giành Vũ Khánh với em làm gì!-Chị tung thêm câu cuối,nói với Kì Dương-Bị đánh lần này chưa nha cưng!Lần sau thì đến cháo cũng không có mà húp đầu đó!

Đang thần thờ với những nỗi lòng buồn mênh man trải dài bất tận,Kì Dương cũng phải phát hỏa và liếc mắt nhìn chị Nga,gầm gừ trong họng:

-Chị có tin là tôi đánh chị đến cháo không có mà húp không hả?!

Tuấn An đang bô lô ba la,nghe vậy cũng chen vô:

-Con nhỏ kia! Cô có tin là tui quăng cô xuống lầu 1 không?Cô nghĩ cô là ai mà dám đe dọa chị ấy chứ?

Nghe tới đây,tâm trạng đang rầu rĩ ủ dột thì Vũ Khánh cũng liền bật cười một cách thích thú.Phải rồi! Ai cũng biết cái thằng tóc dài kia là một con đàn bà mà!!! Khỏi bàn cãi!

Á ha ha ha !!!

Và cứ thế,cái phòng bệnh vốn yên tĩnh bất chợt dậy sóng lên....Những nụ cười chưa tắt trên môi...

Lúc này,ở một nơi khác...

-Ông nói sao? Anh Khánh nhập viện??-Giọng một cô gái hoảng hốt.

-Vâng,cậu chủ đánh nhau!-Ông quản gia đáp lại bên kia đầu dây điện thoại.

-Vậy anh Khánh ở phòng mấy,dãy nào,bệnh viện nào??? Ông ra đón tôi !!!-Cô ta giọng nói gấp rút.

-Tôi sẽ đến đón cô,thưa tiểu thư!

Cuộc vui nào cũng có lúc phải tàn,giờ đây,khách khứa lục đục kéo nhau ra về,vậy là gian phòng lại trở nên tĩnh lặng.Vài tiếng giày cao gót lộp cộp ngoài hành lang bệnh viện.

Chị Nga ngoáy đầu nhìn lại,thầm hỏi một câu:

-Cô ta là ai vậy?Sao đi vào phòng của bé Nghi?

Kết.

Âm thanh nhỏ vang lên.Cửa cánh cửa.Một cô gái tóc uốn lọn nhuộm vàng,dáng dấp xinh đẹp theo kiểu trưởng thành,có phần se sua chưng diện.Cô ta khoác lên mình một bộ váy ngắn màu vàng,phô ra từng đường cong quyến rũ.Và khẽ nở một nụ cười tà mị,cô thản nhiên bước đến bên giường Vũ Khánh trước sự ngỡ ngàng của Anh Nghi và Kì Dương,đưa tay ôm lấy hân và thì thào một câu:

-Em nhớ anh!

20. Chương 19 : Nhân Vật Mới

Và cứ thế,cô ta xem như đây là chốn không người,quấn lấy Vũ Khánh một cách rất là thân mật.Hắn thì đang bị thương,nên chỉ còn biết lấy tay đẩy cô ta ra trong sự khổ sở,nhưng,hoàn toàn vô dụng,cô ta cứ mặt dày nép vào người hắn.À mà quên,này giờ chưa giới thiệu,đây là cô con gái lớn của phó giám đốc công ty mì ăn liền Sakura-Quách Nhã Lệ.

Nhã Lệ vốn lớn hơn Vũ Khánh 3 tuổi,và ngay từ năm 10 tuổi đã sang Mĩ học tập,cho nên,cô ta có phần rất Tây so với các cô gái khác.Từ khi bắt gặp cậu nhóc Vũ Khánh lúc cậu nhóc 14 tuổi,khi đó hãy còn yếu

đuối,và thật không thể ngờ,một cô ả đánh đá kiêu kì coi thường bọn đàn ông như cỏ rác lại trót đem lòng yêu thương thằng bé ủy mị kia,Nhã Lệ nhận ra ở Vũ Khánh có một sức hút mãnh liệt kì dị,không thể không có cảm tình từ cái nhìn đầu tiên.Và hơn ai hết,Nhã Lệ hiểu rõ,Vũ Khánh cần phải thuộc về mình.

Cô ta nghiêng đầu tựa vào bờ vai rắn chắc của hắn,giọng e ấp:

-Khánh à! Anh có biết rằng em nhớ anh lắm không?Em đã phải về Việt Nam chỉ để ở cạnh anh,vậy mà anh lại đẩy em ra...đã vậy lúc em xuống sân bay không đến đón em mà còn đánh nhau tới nhập viện nữa chứ...

Giọng nói nhừa nhựa của cô ta thật khiến người nghe cảm thấy khó chịu,không chỉ hắn có cảm giác như thế mà còn cả Kì Dương và Anh Nghi nữa.Cứ như đang đóng cái lương vậy.Vũ Khánh khẽ nhắm mắt,sự bất lực thể hiện rõ ràng hơn bao giờ hết,nếu gặp nhỏ khác,thì hắn đã một cước đá văng đi không thương tiếc rồi,nhưng...đằng này lại là Nhã Lệ,vạn lần cũng không thể quát mắng lớn tiếng,lí do thì các bạn sẽ biết trong thời gian gần đây,hiện tại thì hắn chỉ còn biết nói khéo ả ta:

-Này Mia,chị có thể buông tay em ra không?Chị làm em cảm thấy đau....vết thương trên người em vẫn còn chưa lành hẳn...

Nhã Lệ nghe vậy,lòng không còn chưa muốn buông tha hắn,nhưng nghe hắn than đau thì không thể không rút lui,cô ta hứ một tiếng,ra bộ hờn dỗi:

-Anh Khánh cứ gọi em là chị!Anh chê em già nua xấu xí phải không?

Vâng,cái âm thanh nhừa nhựa ấy vẫn lúc trầm lúc bổng,thật khiến kẻ khác dễ nổi da gà.

Khốn kiếp!

Quen chị ấy lâu rồi,mà hiếm khi thấy chị ấy lỏng lẻo rửa xả mình như những thằng kia...Không biết đây là phúc hay họa nữa đây...-Vũ Khánh lắc đầu ngán ngẩm,nghĩ thầm trong bụng.

Tình hình này đúng là tiến thoái lưỡng nan,hắn nhích sang bên trái một chút,cố làm sao cách xa được Nhã Lệ,nhìn cô ta và mỉm cười.Một nụ cười khổ sở.

-Đâu có!Chị quả thật xinh đẹp...Nhưng vì chị hơn em 3 tuổi....Vả lại,vả lại em cũng có người yêu...

Nói tới đây,Vũ Khánh bất chợt chợt dạ đưa ánh mắt về phía Anh Nghi.Khỏi phải nói,nét mặt của nó đang dần dần biến sắc.Mùi sát khí đang phảng phất trong này...

Kèm lại!

Kèm lại!

Nó không nói một lời,đưa tay vớ lấy quả táo và...

Crốp!

Một âm thanh giòn giã vang lên.Quả táo dần dần hiện ra những vết nứt...

Thái độ này,hành động này....đến kẻ ngu đần cũng phải hiểu,

đó là nó đang ghen!

Trước phản ứng của Anh Nghi,hắn bỏ ngửa nhìn nó,đôi mắt màu hổ phách ánh lên sự ngạc nhiên tột độ.Nghi....Nghi mà cũng biết ghen sao?

Nghi ghen ư?

Nghi ghen vì tôi ư?

Nghi....thật sự ghen sao?

Tôi...tôi có nằm mơ không vậy?

Con tim nhỏ bé của hắn phút chốc đập loạn nhịp như đang chạy marathon,trong dạ thì mừng vui khắp khối.Vui quá!Vậy là trong mắt Nghi vẫn còn có hắn rồi!

Lạy trời lạy phật!

Lạy cả thánh ala!

Nhờ có Nhã Lệ xuất hiện đúng lúc mà vô tình nâng tầm quan trọng của hần lên một tầm cao mới,thật tuyệt vời!!!

nhưng mà...

Nghi có vẻ không vui...

Nghi không vui...

tôi cũng không vui...

không vui chút nào....

Nghi à,tôi...

Hần vẫn nhìn nó,ánh nhìn xoáy sâu tận tâm can.Nó bắt gặp đôi mắt như biết nói của hần đang đổ dồn về nó,bèn quay mặt đi,không nói năng gì...

Đừng có tưởng,nó như vậy là bình tĩnh tuyệt đối!

Nó thật sự rất giận,giận vô cùng...

Vậy ra bấy lâu nay hần chung sống vui vẻ bên cô gái kia ư? Vậy ra bấy lâu nay chỉ có nó là hằng đêm vẫn thầm cầu nguyện nhớ mong hần ư? Vậy ra bấy lâu nay hần và cô ta vẫn ôm nhau như thế sao? Đã vậy còn thân mật trước mặt nó nữa....

Rốt cuộc,hần xem nó là cái quái gì?!

Một chút cũng không ưa!

Cô ta đẹp sao?

cô ta có quyền nũng nịu với bạn sao?

cô ta có thể thản nhiên dựa vào người bạn sao?

Vũ Khánh,bạn....bạn là đồ tồi!!

Nó đang rơi vào trạng thái hụt hẫng lẫn hoang mang xen chút ghen tị,và lồng ngực tưởng chừng như muốn vỡ tung ra.

Thật khó chịu!

Thật đau nhói!

đồ đáng ghét Vũ Khánh...tôi...vạn lần ghét bạn!!!

Một không khí ảo não nặng nề bao trùm lấy chỗ nó đang ngồi.Nhã Lệ khẽ liếc mắt sang nó,khóe môi đỏ tươi màu son của cô ta bất chợt nhếch lên và nở một nụ cười đắc ý,có vẻ như cô ta đã hiểu được điều gì...

Riêng Kì Dương,cậu ta không chút biểu cảm,vẻ mặt vẫn bí ẩn kì lạ,và cậu rất thích thú với nhân vật mới này.Nếu Anh Nghi,bực tức,cáu giận thì Kì Dương,tâm trạng của cậu hoàn toàn ngược lại.Một cảm giác thoải mái lan tỏa trong người Kì Dương...

Thú vị thật!

Xem ra cậu đã có thể từng bước,từng bước,từng bước một loại bỏ Vũ Khánh ra khỏi cuộc chiến tình cảm này rồi.Ai là người bắt đầu trò chơi,cậu không cần biết,vấn đề ở đây người kết thúc phải là cậu ta! Và tất nhiên,cái công lao to lớn này hần một phần là của Nhã Lệ.Nhìn cái kiểu cách hành xử của cô ả thì Kì Dương đã biết,con người ả tham vọng,mưu mô,kiêu căng và đặc biệt là yêu mù quáng!

điểm yếu này tốt cho cô đấy,cô gái à...

Kì Dương nghĩ tới đó,nhếch môi một cái,cười tựa không cười...

Mái tóc dài nhẹ bay trong gió sớm...

Nếu nói là thừa nước đục thả câu thì hoàn toàn chính xác!

Nếu mai này Anh Nghi thuộc về tôi....có trách thì trách ả kia đi,và trách luôn cả bản thân cậu nữa Vũ Khánh à!

Bởi vì,tôi yêu Nghi! Chưa bao giờ,tôi lại muốn có được Nghi như lúc này...

Xin lỗi!

Nhưng thực tế mà nói.....nhân nhượng với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân!

21. Chương 20 : Giận

Sau nhiều giờ suy nghĩ,cuối cùng nó quyết định tịnh dưỡng tại nhà,nó không muốn ở cái nơi quái quỷ này thêm một giây một phút nào nữa.Nó liếc mắt nhìn hai con người tội tệt phía bên kia,thật là khiến nó sôi máu lên mà,cái gì mà thân thiết quá trời luôn vậy?! Ngứa mắt quá! Nếu biết trước có ngày hôm nay,thì nó thả ở nhà để bác sĩ riêng chăm sóc còn hay hơn.

Vậy là tối hôm đó,Anh Nghi xuất viện,lòng dạ vẫn còn thăm nguyên rửa đôi uyên ương trời đánh kia.Trong phòng bệnh,giờ chỉ còn lại Kì Dương,Vũ Khánh và Nhã Lệ.Ngồi ngắm một hồi lâu,cậu cũng đưa ra phương án tốt nhất,hoặc rời khỏi đây,hoặc ở lại chung sống với tên vũ nữ ấy.Và tất nhiên,phương án thứ hai đã bị loại.Kì Dương ra lệnh cho ông quản lí thu xếp đồ đạc,sau đó cậu rời bệnh viện cùng ông ta và bước vào con BMW phóng đi mất hút.

Vậy là phòng không gác trống,bạn cũ đã đi hết rồi...

Vũ Khánh thở dài một tiếng,thừa biết là Nghi giận mình..

thật khó chịu...Vậy là một lần nữa hần phải nếm trải cảm giác cô đơn...

-Làm thủ tục cho tôi xuất viện!Tôi muốn được chăm sóc ở nhà,nơi này ngọt ngào quá!-Hần nói,mặt có phần bực bội.

Nhã Lệ nghe vậy liền nũng nịu,dụi dụi đầu vào người hần,thì thào bằng chất giọng..truyền nhiễm:

-Em sẽ chăm sóc cho anh mà!

-Chị tránh ra cho em thở đi...-Hần nhăn nhó đáp lại,chị thật là phiền toái,báo hại Anh Nghi giận luôn cả hần cơ mà.

-Em muốn sống chung nhà với anh,có được không?

-Không.

-Sao lại không được?-Cô ả bắt đầu cau có,lời nói có phần hờn dỗi-Anh chê em rắc rối phải không?

Bingo! Hoàn toàn chính xác.

Còn khổ gì mà không phải nữa,chị là một rắc rối to cho em đấy! Chị bám theo em đến nỗi vợ em giận cả em,cứ tưởng về Việt Nam sẽ được yên ổn,nhưng ai ngờ....

Hần ước gì mình có thể nói câu đó,nhưng,vẫn là không thể! Đành dỗi lòng thêm lần nữa ...

-Một nam,một nữ,em sợ danh tiếng của chị bị ảnh hưởng!Vả lại chị cũng có nhà,làm sao sang nhà em sống được...không phải em ích kỉ đâu!Chị hiểu cho em giùm...

Cô ta nghe vậy hai mắt long lanh,nũng nịu nói:

-Em...em hiểu lầm anh!

-Không sao!Chị về nhà trước nha,đừng lo cho em,giờ thì em phải thu xếp vài việc để xuất viện rồi...

Vâng! Trước mắt thì hần đã qua khỏi kiếp nạn.Bắn pháo bông ăn mừng thôi!!!!

Ồ yeah!

22. Chương 21 : Chạy Trời Không Khỏi Năng

Tối hôm đó, Vũ Khánh không ngủ, ngồi trầm ngâm bên cửa sổ. Ông quản gia thấy vậy liền bước vào phòng, ân cần hỏi:

-Cậu chủ đang buồn về chuyện với tiểu thư Anh Nghi?

Hắn khẽ thở dài một tiếng:

-Nghỉ giận tôi rồi!

Ông quản gia như hiểu được điều gì, liền trấn an Vũ Khánh và xin phép lui ra ngoài. Có một số chuyện ông cần tham gia để giải hòa cho cậu chủ.

Đứng dọc hành lang, ông nhấc số và gọi điện đến cho Anh Nghi, ông đang làm gì, họa chăng chỉ ông mới biết.

-Alo?-Bên kia đầu dây là giọng của nó.

-Tiểu thư à, chúng ta cần nói chuyện....

Đêm dài đã trôi qua, và đây là một buổi sáng chủ nhật, khi Vũ Khánh còn đang mơ màng ngủ...

-Anh Khánh ơi! Dậy đi! Anh Khánh ơi!!-Chát giọng oanh vàng lạnh lốt của Nhã Lệ lạnh lãnh trong phòng hắn và thứ âm thanh ấy đủ làm người khác sởn da gà. Hắn vẫn còn ngủ say như chết, chưa hề có động tĩnh.

-Anh yêu! Sáng rồi mà! Dậy mau!-Nhã Lệ vẫn kiên nhẫn ở đó, lay lay tay hắn.

Vũ Khánh nhú mồm, hắn đã bắt đầu có phản ứng. Phải nói là rất ư là bực bội khi trong lúc đang yên giấc mà có cái đứa chết tiệt nào đẩy cứ ngồi lải nhải bên tai. Nhấn mặt lại, hắn đẩy tay Nhã Lệ ra và ngủ tiếp, thân thể hắn mang đầy thương tích chưa đủ khổ hay sao mà đến ngủ cũng không được thẳng giấc nữa!

Cô ả trở nên giận dữ, đứng dậy và nhanh chân bước đến cửa sổ, giật tung cái màn sang một bên, và ánh nắng mặt trời lấp lánh ngoài cửa sổ rọi vào mặt hắn khiến hắn càng thêm khó chịu. Vũ Khánh bắt đầu nổi nóng dù cho nhiệt độ trong phòng lạnh tới 29 độ C, nhưng hắn vẫn còn buồn ngủ, nên chỉ còn biết trùm mền lại và tiếp tục chuyên môn. Có ai đó giùm ơn nói cho kẻ điên rồ kia biết rằng bị quấy rối trong lúc đang ngủ là một chuyện khủng khiếp ghê rợn như thế nào đi!!!

Chúa ơi!!!

-Anh Khánh!!!!-Nhã Lệ hét lớn, thuận tay giật tung tấm chăn bông mềm mại màu xanh nước biển và vứt vào góc phòng, rồi với bộ dạng giận lẫy, cô ả ngồi phịch xuống giường kèm theo hi vọng Vũ Khánh sẽ mau chóng tỉnh giấc và năn nỉ ỉ ới.

Nhưng, cái gì cũng phải có giới hạn! Con giun xéo lắm cũng phải quặn, mặc dù hắn không phải là con giun nhưng bị chọc phá đến mức này thì đến cả thánh thần cũng không nằm im chịu trận được nữa!! Chẳng cần biết kẻ đó là ai, và trong đầu hắn lúc này chỉ nghĩ đến duy nhất một việc đó là phải tổng vào mồm cái đứa trời đánh kia một cước cho nó hóa cảm vĩnh viễn luôn đi!

Bốp!

Ái daaaaa!!!

Vâng, nghĩ là làm liền. Bàn chân ngà ngọc của Vũ Khánh đã in dấu son trên gương mặt trơn tru của Nhã Lệ. Cô ta bật ngửa và lăn xuống giường, trước khi nằm bẹp ra đất lại còn bị đập đầu thêm một cú đau điếng.

Cảm giác thật yomost!

Mùng xà xà!

Về mặt ả lúc này cực kì khó coi, cứ nhăn nhúm lại như trái cà héo, ả nghiêng răng nghiêng lợi và cơn tức giận thì cứ sôi sục trong lòng.

Hắn mơ màng ngồi dậy, vì căn bản có muốn ngủ nữa cũng không được. Hắn luồn tay vào mái tóc nâu mềm mượt, khẽ vuốt lên. Ánh nắng ban mai chiếu vào người hắn càng làm hắn trở nên quyến rũ. Đôi mắt mơ hồ huyền ảo, đôi môi khẽ gợi hé hé mở, thân hình hoàn hảo trên từng centimet với nước da trắng và cơ bắp rắn

chắc càng làm Vũ Khánh trở nên lỗi cuốn tội cùng. Hơn nữa, Vũ Khánh còn cởi trần, và điều này đã làm bà chị Nhã Lệ ngồi nhìn không chớp mắt và nước bọt thì sắp chảy tới chân!

1 giây

2 giây

3 giây

Ui cha! Mọi người quá! Thôi nghỉ tạo dáng luôn vậy.- Vũ Khánh cười thầm, và bước xuống giường, chưa bước tới bước thứ hai thì chân hần bỗng khựng lại...

Một cảm giác rùng rợn bao trùm lấy hần...

Ôi mẹ ơi! Cái gì thế này???

Sao chị ta lại ở trong phòng mình? Lại còn vào buổi sáng nữa chứ!!! Hần thất kinh hồn vía, vội vàng chụp lấy chiếc sơ mi trắng và lùi xa Nhã Lệ chỉ mấy bước thôi, nhưng đối với hần là hàng ngàn cây số, khuôn mặt ánh lên sự ngờ vực xen lẫn sự hãi hùng mà hỏi cô ả rằng:

-Chị...chị làm gì trong phòng em?!

Nhã Lệ lộ ra vẻ mặt bi thương, lao đến chỗ Vũ Khánh và thút thít:

-Anh là đồ xấu xa! Người ta có ý tốt gọi anh thức dậy, vậy mà anh còn nhẫn tâm đập vào mặt người ta a...oa ...

Thánh ala ơi!!!

Cái quái gì đang diễn ra vậy?! Có ai...có ai stop cái âm thanh khủng khiếp này giùm tôi với!!! Mới sáng sớm đã đột kích vào phòng mình, lại còn ăn vạ khóc lóc thảm thương, cứ y như là cái đám...tang ấy! Lỡ người khác nghe cái chất giọng hà mã rống này thì sẽ nghĩ rằng mình đang giở trò với chị Mía mất thôi!!!- Hần kêu gào trong thâm tâm, khóc không thành tiếng.

Lúc này, ở cầu thang. Anh Nghi chậm chậm bước lên từng bậc, từng bậc. Nếu không ngờ cuộc nói chuyện hôm qua, chắc tới giờ nó vẫn còn giận Vũ Khánh. Nhờ ông quản gia, nó mới biết những năm trước Vũ Khánh sống ra sao. Khi mới chuyển qua Mỹ, Vũ Khánh suốt ngày khóc rống, ở lì trong phòng và không chịu tiếp xúc với ai, và chị gái nhà kế bên, chẳng hiểu tại sao lại có tình cảm đặc biệt với Vũ Khánh, và từ đó kiên nhẫn dỗ dành cậu nhóc, vui chơi với cậu nhóc dù đã rất nhiều lần cậu nhóc cào cấu, đấm đá chị ta. Hơn thế nữa, chị gái hơn Vũ Khánh 3 tuổi ấy lại động viên cậu nhóc đi học võ...cho tới khi cậu nhóc trở thành một chàng trai thật sự, thì chị gái nhận ra, trái tim cậu không còn hướng về chị gái, mà là đổ dồn về một người khác... Và chị gái ấy, không ai ngoài Nhã Lệ hiện giờ, cũng chẳng trách Vũ Khánh hay đồ ngọt và không muốn làm gì khiến Nhã Lệ buồn bực.

Ôi mẹ ơi! Cái gì thế này???

Sao chị ta lại ở trong phòng mình? Lại còn vào buổi sáng nữa chứ!!! Hần thất kinh hồn vía, vội vàng chụp lấy chiếc sơ mi trắng và lùi xa Nhã Lệ chỉ mấy bước thôi, nhưng đối với hần là hàng ngàn cây số, khuôn mặt ánh lên sự ngờ vực xen lẫn sự hãi hùng mà hỏi cô ả rằng:

-Chị...chị làm gì trong phòng em?!

Nhã Lệ lộ ra vẻ mặt bi thương, lao đến chỗ Vũ Khánh và thút thít:

-Anh là đồ xấu xa! Người ta có ý tốt gọi anh thức dậy, vậy mà anh còn nhẫn tâm đập vào mặt người ta a...oa ...

Thánh ala ơi!!!

Cái quái gì đang diễn ra vậy?! Có ai...có ai stop cái âm thanh khủng khiếp này giùm tôi với!!! Mới sáng sớm đã đột kích vào phòng mình, lại còn ăn vạ khóc lóc thảm thương, cứ y như là cái đám...tang ấy! Lỡ người khác nghe cái chất giọng hà mã rống này thì sẽ nghĩ rằng mình đang giở trò với chị Mía mất thôi!!!- Hần kêu gào trong thâm tâm, khóc không thành tiếng.

Lúc này,ở cầu thang.Anh Nghi chậm chậm bước lên từng bậc,từng bậc.Nếu không ngờ cuộc nói chuyện hôm qua,chắc tới giờ nó vẫn còn giận Vũ Khánh.Nhờ ông quản gia,nó mới biết những năm trước Vũ Khánh sống ra sao.Khi mới chuyển qua Mỹ,Vũ Khánh suốt ngày khóc ròng,ở lì trong phòng và không chịu tiếp xúc với ai,và chị gái nhà kế bên,chẳng hiểu tại sao lại có tình cảm đặc biệt với Vũ Khánh,và từ đó kiên nhẫn dỗ dành cậu nhóc,vui chơi với cậu nhóc dù đã rất nhiều lần cậu nhóc cào cấu,đấm đá chị ta.Hơn thế nữa,chị gái hơn Vũ Khánh 3 tuổi ấy lại động viên cậu nhóc đi học võ...cho tới khi cậu nhóc trở thành một chàng trai thật sự,thì chị gái nhận ra,trái tim cậu không còn hướng về chị gái,mà là đổ dồn về một người khác...Và chị gái ấy,không ai ngoài Nhã Lệ hiện giờ,cũng chẳng trách Vũ Khánh hay dỗ ngọt và không muốn làm gì khiến Nhã Lệ buồn bực.

Nó nghĩ tới đây thì khẽ mỉm cười,chợt thấy ông quản gia đang đứng lớ ngớ ở cầu thang,thì nó gật đầu cuối chào lễ phép.

-Con chào ông! Con lên phòng nha ông!

Nét mặt ông quản gia có phần sững sốt,ông vội can ngăn:

-A....tiểu thư ơi...đừng vào đó...cậu chủ còn ngủ!

-Đâu có vấn đề gì! Con đến để gọi bạn ấy thức mà-Nó tươi cười,rời đi tiếp.Dù bản thân cũng đang trọng thương nhưng cũng có thành ý đến thăm nom,nó chắc rằng Vũ Khánh sẽ vô cùng bất ngờ khi thấy nó đột ngột ghé đến mà không một lời báo trước.Vâng,sự bất ngờ này,thật sự mà nói là ngoài mong đợi,một bất ngờ hoành tráng quy mô,và không chỉ có Vũ Khánh mới bất ngờ thôi đâu,mà còn người đem đến bất ngờ cũng phải bị bất ngờ nữa.

Ông quản gia như đoán trước được điều gì,thở dài một tiếng.Cả ông cũng hiểu,chỉ trong vài giây phút ngắn ngủi nữa thì trời sẽ nổi giông nổi gió,bão tố phong ba,cuồng phong sấm chớp và ông chắc rằng cả cái nóc nhà này cũng sẽ bị tốc lên mất luôn.Nói tới đây,thì trở lại với phần của anh chàng rắc rối.Hắn nhăn nhó mặt mày,bất lực đẩy Nhã Lệ ra và nặng nhọc đứng dậy,ai ngờ vấp phải cái chân của cô ả và rồi...

Đó cũng chính là bản án tử hình tại chỗ dành cho hắn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cool-boy-va-dau-gau>